SAFARI ÎN LA PAZ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA
Tinerama

Gerard de Villiers

SAS

Safari în La Paz

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-597-076-7

Malko Productions – Paris,
Safari a la Paz
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2002

Gerard de Villiers

SAS

Safari în La Paz

În româneşte de Gabriela Profir

Tinérama

2002

Capitolul I

Don Federico Sturm îşi înălţă capul fără să slăbească lesa lamei sale. O Impala veche albă tocmai ieşise de pe pista rectilinie de-a lungul malului mlăştinos a lacului Titicaca pentru a urma o alee mărginită de arbori care ducea la vila sa. Neamţul îşi încruntă sprâncenele negre şi dese: nu aştepta pe nimeni şi nici nu-i plăceau vizitele inoportune, nici curioşii. De douăzeci de ani de când se stabilise în Bolivia nu avusese să se plângă de ospitalitatea celor douăsprezece guverne care se succedaseră la conducerea ţării, dar, în cazul său, nu era niciodată la adăpost de o surpriză dezagreabilă…

Neamţul se forţa să mângâie blana extrem de moale a lamei fără să ia în seamă maşina, înfundându-şi cu voluptate vârfurile degetelor în blana deasă. Animalul tremură de plăcere şi întoarse capul spre stăpânul său. Don Federico îi vorbi încet la ureche în germană, lăudându-i abdomenul unde blana era ca mătasea.

Vânătorii „aimara” îi aduseseră lama, rănită, cu doi ani în urmă şi el o cumpărase cu cinci pesos. Îngrijind-o se ataşase de ea. Iarna lama se culca în camera lui şi îl trezea lingându-l.

Don Federico o poreclise „Cantouta” după numele florilor roşu aprins care creşteau la patru mii de metri înălţime pe Altiplano şi care aduceau noroc.

În Bolivia nu se mai găseau aproape de loc lame, pentru că turiştii se îngrămădeau să cumpere pături făcute din blana lor delicată. Cu un an în urmă, Don Federico îi ceruse preşedintelui bolivian să dea o lege care să protejeze aceste animale. Preşedintele consimţise cu entuziasm, dar din păcate elicopterul acestuia se prăbuşise câteva zile mai târziu. Sabotat atât de evident, încât a trebuit să se deschidă o anchetă…

În timpul verii, din septembrie până în mai, „Cantouta” stătea într-un mic adăpost de lângă clădirea principală a domeniului. În fiecare dimineaţă neamţul îşi petrecea o jumătate de oră cu ea pentru a o mângâia şi pentru a-i vorbi. Animalul îl contempla cu ochii lui căprui şi blânzi şi îşi freca botul de dosul palmei lui. Apoi Don Federico se ducea să se ocupe de sutele de mii de pui… Intrase în avicultură şi câştiga din asta milioane de pesos. Numele său era cunoscut până la Lima, totuşi îşi părăsea foarte rar domeniul. Se ducea o dată pe săptămână în La Paz. Dejuna la restaurantul *Escudos* sau lua la clubul nemţesc din Caile Bravo o porţie de cârnaţi bavarezi după care îşi bea cafeaua la barul din aeroportul El Alto în timp ce privea cum decolează spre Europa Boeing-ul de la Lufthansa. Apoi, un pic cam posomorât îşi lua Mercedesul 280 – singura sa nebunie – şi se întorcea spre casă. Proprietatea sa se afla la mai puţin de doi kilometri de lac, înainte de satul Huarina, la dreapta drumului, ascunsă de un contrafort de Anedes, în afară de altitudinea de patru mii două sute de metri nu avea alte locuri de agrement.

Don Federico Sturm pusese să se planteze arbori în jurul proprietăţii sale pentru a se izola de şosea, dar de la fereastra camerei sale se vedea până în Peru.

Scârţâitul roţilor pe pietrişul din curte îl făcu să-şi ridice capul. Impala tocmai se oprise în curtea domeniului. Recunoscu maşina lui Friedrich, un evreu neamţ bătrân, singurul şofer de taxi străin din La Paz. Pe bancheta din spate se afla un bărbos necunoscut cu ochelari. Don Federico bătu cu degetele pe capul lamei, contrariat. Era obligat să-şi scurteze „flirtul”. Gurile rele din La Paz spuneau că îi cerea lamei aceleaşi servicii pe care incaşii le cereau lamelor lor… închise adăpostul cu grijă… Avea o idee fixă că animalul putea să scape şi să fie ucis de un aimara. În La Paz, o piele valora două sute de pesos, o adevărată avere pentru sărmanii pescari de pe lacul Titicaca, posesori ai unor bărci din paie.

Don Federico se îndreptă spre vizitatorul necunoscut cu mersul său ciudat şi legănat. Chiar şi atunci când purta uniforma neagră a Diviziei SS Sepp Dietrich, obersturmbahnfuhrer-ul Frederic Sturm nu putuse să scape de mersul lui legănat ca de urs. Fusese poreclit Grizzly. Atât pentru înălţimea sa, cât şi pentru forţa sa fizică.

Un sfert de secol mai târziu, Don Federico nu-şi pierduse încă nici măcar unul din cei o sută nouăzeci de centimetri. Obişnuia să *înoate* în apa rece a lacului Titicaca. Stând mult timp în aer liber se bronzase aşa de tare încât putea fi confundat cu un Aimara. Ochii albaştri-cenuşii erau la fel de limpezi şi de duri şi părul negru, pieptănat spre spate, era puţin grizonat. Cu timpul cicatricea de pe partea dreaptă a nasului ieşise în relief, ca pentru a-i aminti de anii de război. Dar toate astea erau departe. Bineînţeles că ruşii îl condamnaseră la moarte ca şi iugoslavii, ungurii şi italienii, dar ce importanţă mai avea? Nu aveau să vină să îl caute în Bolivia. Le jucase o festă frumoasă fugind din Europa cu un paşaport evreiesc al unui iugoslav, obţinut de un văr de-al său care lucra la biroul IV de la Sichereit Dienst. Până în 1951 fusese Wenceslav Tuori, apoi, după ce pericolul trecuse, îşi reluase identitatea pentru a putea cere naţionalitate boliviană. Nu intenţionase niciodată să revină în Europa. Originar din Leipzig, familia lui Frederic Sturm se afla în Germania de Est. Altfel spus, într-o altă lume pentru un fost colonel SS.

Din taxi ieşi un bărbat la fel de mare ca şi el. Dar înfăţişarea sa neglijentă contrasta cu cămaşa şi pantalonii călcaţi impecabil ai neamţului. Vizitatorul purta cizme scurte de texan, blugi tociţi şi o haină de piele cu guler de blană. Pletele îi cădeau pe umeri şi mustaţa îi atârna peste colţurile gurii. Doar ochelarii cu rame de oţel îi dădeau un aer mai intelectual. Se îndreptă spre Don Federico fără să întindă mâna. Neamţul îşi încruntă sprâncenele: nu-i plăceau hipioţii. Îi aduceau aminte de *ţiganii* pe care îi curăţa înainte de a-i trimite la Auschwitz. Ce voia de la el? Drumul cu taxiul din La Paz costa cam douăzeci şi cinci de dolari, deci nu era un cerşetor.

— *Buenos dias,* spuse acesta pe un ton politicos. *Que queres, senor?*

Vorbea perfect spaniola şi chiar şi aimara, limba indienilor din Altiplano.

Necunoscutul îl fixa fără nici o urmă de simpatie în priviri, legănându-şi mâinile.

— Dumneavoastră sunteţi Frederic Sturm?

Nu spusese „Don Federico” cum îi spuneau bolivienii respectuoşi. Bătrânul SS-ist rămase împietrit, abţinându-se să nu-l dea afară pe intrus în şuturi. Dar viaţa în America de Sud îl învăţase să fie diplomat şi oricum nu avea de ce să se teamă din moment ce avea paşaport bolivian.

— Da, răspunse, ce doriţi?

Sturm se gândi că cel din faţa lui nu avea mai mult de treizeci de ani, în ciuda mustăţii impresionante. Nemişcat, îl fixa cu un dezgust vizibil.

— Dumneavoastră sunteţi fostul colonel SS?

Neamţul respiră profund.

— Aveţi un minut să-mi spuneţi ce doriţi, apoi vă trimit în taxi în şuturi…

Vizitatorul descoperi un şir de dinţi galbeni în timp ce surâdea ironic.

— Mă numesc Jim Douglas, spuse acesta. Studiez la Institutul de Tehnologie din Massachussets, momentan sunt profesor de engleză în La Paz. Lucrez şi pentru revista *Ramparts.* Aţi auzit de ea?

Don Federico ştia că era o revistă americană de stânga ale cărei revelaţii făceau să se cutremure câteodată „Establishment”-ul american. Era făcută de tineri idealişti de stânga precum cel care se afla în faţa lui.

— Pregătesc un articol despre criminalii de război care au lucrat şi lucrează încă pentru C.I.A., spuse încet Jim Douglas.

Neamţul rămase impasibil. Aruncă o privire spre bătrânul Friedrich care moţăia la volan. Despre ce era vorba?

— Nu am lucrat niciodată pentru C.I.A., spuse acesta scurt.

Tânărul bărbos nu se lăsă. Bine înfipt pe picioare admira vila şi împrejurimile. Vorbi fără să se uite la Don Federico.

— Despre dumneavoastră nu ştiu nimic, dar Klaus Heinkel, a lucrat.

Neamţul dădu din umeri:

— Nu cunosc nici un Klaus Heinkel, de aceea vă rog să plecaţi!

Un fulger trecu prin ochii lui Jim Douglas, apoi se apropie de neamţ şi replică arţăgos:

— Atunci poate îl cunoaşteţi pe Klaus Muller? Căci Klaus Heinkel îşi mai spune şi aşa…

Fără să-i lase neamţului posibilitatea să răspundă continuă:

— Minţiţi, Herr Sturm. Nu numai că îl cunoaşteţi pe Klaus Heinkel, dar acesta se află chiar aici. Nu am venit la întâmplare, vreau să-i vorbesc. Dacă îmi povesteşte despre toate serviciile pe care le-a făcut pentru C.I.A., între 1945 şi 1951, nu voi spune unde se află. Dacă nu, plec în La Paz şi anunţ corespondenţii străini şi câteva ambasade. Vă promit că va fi cel mai mare scandal care a scuturat vreodată Bolivia. Nici măcar dumneavoastră, don Federico, nu veţi putea să-l înăbuşiţi. Zeci de milioane de oameni din toate ţările aşteaptă cu nerăbdare ca Klaus Heinkel să fie găsit, întrebându-se cum de mai există încă oameni care să ascundă un astfel de gunoi…

Vorbea aprins ameninţându-şi interlocutorul cu degetul arătător.

Ochii cenuşii-albaştri ai neamţului se închiseră la culoare. Acest gen de idealişti îi făceau greaţă. Nu se putea discuta cu ei. Ce ştia el de fapt? Ziarele din întreaga lume vorbeau de Klaus Heinkel sau Muller. Cu două săptămâni în urmă mai multe ziare publicaseră ştirea că un cetăţean bolivian numit Klaus Muller era de fapt ofiţerul SS Klaus Heinkel căutat drept criminal de război pentru acte extrem de oribile, condamnat la moarte în patru ţări, între care în Franţa şi Olanda. În afara activităţilor sale în Gestapo, Adolf Eichmann părea un blând şi inofensiv birocrat. Dintr-o dată, opinia publică din cea mai mare parte a ţărilor civilizate se înflăcără, pretinzând ca Bolivia să-l predea pe Klaus Heinkel pentru a fi pedepsit. În ciuda indiferenţei lor pentru lumea exterioară, bolivienii îşi dădură osteneala să îl extrădeze, ceea ce le dădu destul de multă bătaie de cap. Căci Klaus Heinkel, devenind cetăţean bolivian sub numele de Klaus Muller, avea destul de mulţi prieteni în La Paz.

Slavă Domnului, în momentul în care protestele opiniei publice internaţionale atinseseră un nivel greu de suportat pentru urechile delicate ale bolivienilor, Klaus Muller dispăru în mod miraculos, fapt care le uşură conştiinţa. Aceştia avuseseră timp să descopere că nu exista nici o dovadă irefutabilă că inofensivul Klaus Muller şi călăul Klaus Heinkel erau una şi aceeaşi persoană.

Binevoitori, promiseră că în momentul în care vor avea această dovadă, nu vor ezita să-l predea celor care îl cereau pentru a-l pedepsi. Din momentul în care îl vor găsi. Ceea ce putea să dureze şi un sfert de secol, având în vedere dezordinea care domnea în Bolivia şi permeabilitatea frontierelor… între timp, istoria va fi dată uitării. Doar dacă Klaus Heinkel nu apărea din nou.

Don Federico Sturm se întoarse şi întâlni privirea blândă a lamei. Cum avea să scape fără scandal de acest imbecil care părea că este foarte bine informat? Îşi trecu degetele prin păr pentru a se calma şi spuse pe un ton conciliant:

— Nu ştiu cine v-a informat, dar se înşală. Klaus Heinkel nu este aici, poate că a plecat din ţară.

Jim Douglas nu se mişcă.

— Minţiţi, Herr Sturm, repetă acesta. Heinkel este aici, pe domeniul dumneavoastră. Voi dezvălui acest lucru în *Ramparts,* dar înainte de asta vor afla şi câteva consulate şi ambasade din La Paz. Ştiţi la fel de bine ca mine că nu poate pleca din ţară. Este o lepădătură pe care nici măcar peruvienii nu îl vor primi.

Se apropiase, cu ochelarii aburiţi de emoţie, stropind cu salivă în timp ce vorbea.

— Este jenant, este prea la vedere, lumea întreagă este pe urmele lui. Se pare că o trupă de comando israeliană a sosit în La

Paz şi vor veni la dumneavoastră când îi voi informa. Îl vor omorî şi dumneavoastră, Herr Sturm…

Neamţul îşi privi interlocutorul, stupefiat de explozia de ură a acestuia. În 1945 Jim Douglas trebuie că avea doi sau trei ani, dar vorbea ca un procuror israelian.

— De ce ţineţi atât de mult să-l prindeţi pe Klaus Heinkel? nu se putuse abţine să nu întrebe. Nu v-a făcut nimic.

Tânărul american dădu din cap înţelegător:

— Puţin îmi pasă de Klaus Heinkel, dar vrem să dovedim că C.I.A. angajează asasini şi „*pigs*” ca acest bătrân nazist, că vrea ca nazismul să domnească în America.

— E treaba dumneavoastră, zise Don Federico, nu am nimic să vă spun.

Jim Douglas dădu din umeri.

— O.K., Herr Sturm, mă întorc în La Paz, veţi avea în curând veşti de la mine.

Se întoarse la taxi şi deschise uşa. Frederic Sturm îl urmări cu privirea, uşurat. Ceea ce ar fi putut să povestească acest tânăr imbecil nu avea importanţă. El, Don Federico, avea să fie crezut, era cetăţean eminent al Boliviei şi sprijin necondiţionat al celui de-al o sută optzeci şi patrulea guvern în o sută *cincizeci* şi unu de ani de independenţă, în momentul în care Jim Douglas tocmai voia să intre în Impala, uşa vilei se deschise. Neamţul avu presentimentul fulgerător al unei catastrofe. Vru să strige, dar nu mai avu timp. O femeie apăruse în pragul uşii şi se uita curioasă spre maşina oprită în curte. Era foarte brunetă, cu trupul strâns într-o rochie neagră decoltată şi semăna cu Raquel Welsch.

Tânărul american ieşi din taxi şi se repezi spre ea cu paşi mari.

— Dona Izquierdo?

Femeia tresări şi dispăru imediat trântind uşa. Frederic Sturm blestemă printre dinţi. Imbecila! Jim Douglas se îndrepta spre el rânjind de bucurie! Se opri în faţa lui şi îl întrebă pe un ton plin de ironie triumfătoare:

— Încă sunteţi convins că nu mă va crede nimeni din moment ce toată lumea din La Paz ştie că Dona Monica Izquierdo este amanta lui Klaus Muller-Heinkel şi că a dispărut o dată cu acesta…

— Aşteptaţi, zise brusc Frederic Sturm.

Neamţul îşi ascundea furia, dar pălise şi cicatricea de pe nas ieşea şi mai mult în evidenţă.

Jim Douglas îşi aplecă puţin capul.

— V-aţi hotărât să-mi facilitaţi întâlnirea cu Klaus Heinkel? Grăbiţi-vă, dacă nu, mă întorc în La Paz.

— Intraţi puţin.

* * *

Ochii negri imenşi ai Donei Izquierdo îl fixau pe Jim Douglas cu o intensitate tulburătoare. De aproape, femeia era şi mai frumoasă. Avea trăsături foarte fine, nasul uşor cârn şi o picătură de sânge indian care se vădea în tenul mai superb. Mâinile-i lungi şi subţiri se terminau cu nişte unghii lungi şi neaşteptat de bine îngrijite pentru acel colţ de lume. Dar Jim Douglas nu putea să-şi desprindă privirea de pe cei doi sâni perfecţi pe care se mula rochia de tul neagră transparentă.

— Vă rog, spuse boliviana, nu vreau să i se facă nici un rău lui Klaus.

Suspină greu, ceea ce făcu să i se umfle şi mai mult pieptul. Tânărul american nu mai ştia ce să facă. Plecat în căutarea unui monstru ajunsese faţă în faţă cu o femeie fermecătoare în pragul unei crize de nervi. Cum se putea ca un tip precum neamţul – mic, chel, cu riduri şi cu un nas imens – să aibă o iubită atât de drăguţă?

Don Federico îl introdusese în această bibliotecă, se scuzase şi plecă. Imediat după aceea intrase tânăra femeie.

— Este un nenorocit, spuse acesta, dar nu-i voi face nimic. Nu-i treaba mea.

Femeia făcu un pas spre el. În ciuda coafurii care îi acoperea tâmplele, era extrem de apetisantă cu acest tul transparent şi aceste buze întredeschise. Jim îi căută privirea languroasă şi fixă în care se citea teama. Repetă blând:

— Vă rog, nu spuneţi nimănui unde se află Klaus. Dacă vor afla vor veni să-l omoare. Este o greşeală teribilă, nu a făcut niciodată nimic.

Era aşa de aproape de el că îi simţea răsuflarea fierbinte şi parfumul. Stângaci şi încurcat, Jim Douglas ghicea ceva mai mult decât teamă şi rugăminte.

— Este un gunoi, reuşi acesta să spună cu profundă convingere. Am citit ce a făcut. Odată a smuls pielea de pe faţa unei olandeze pentru a o face să vorbească. Cum puteţi să iubiţi un asemenea om?

Monica Izquierdo dădu din cap fără să răspundă. Apoi parcă alunecă pe parchet păşind în faţa lui Jim Douglas şi-şi lipi gura de urechea acestuia.

— Nu spuneţi nimic, repetă aceasta, nu spuneţi nimic, voi face tot ceea ce doriţi.

Tulul transparent îi atinse uşor jacheta de piele. Tânărul american lăsă privirea în jos şi observă că vârfurile sânilor împungeau ţesătura subţire. Ridică privirea şi o cufundă în ochii negri imenşi din faţa lui. Nu îi venea să creadă: Dona Izquierdo chiar îl dorea. În acel moment şoldurile tinerei femei se lipiră de ale lui, dar nu cu rigiditatea unei femei lucide care încerca să obţină un favor de la un necunoscut, ci cu langoarea unei femei care doreşte un bărbat.

Un val de dorinţă îi invadă abdomenul, dar reuşi să se depărteze de femeie. Era prea greu de crezut pentru a începe ceva. Acea femeie i se oferea pentru a proteja un *alt* bărbat.

— Dacă acceptă să-mi răspundă, spuse acesta cu o voce schimbată, jur că nu voi spune unde se află.

Dona Izquierdo îşi frângea mâinile. Intră brusc în panică.

— Dar nu poate, începu să plângă aceasta, nu a lucrat niciodată pentru C.I.A…

Această candoare îl enervă subit pe tânărul american. Acum voia cu orice preţ să iasă afară sub cerul pur al Anzilor. Această lume îl dezgusta. Biblioteca lui Don Federico era o cameră plină de mobile de lemn închis la culoare, cu un birou din acaju şi fotolii mari şi pe un perete unelte de escaladare.

Jim Douglas se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Dona Izquierdo scoase un strigăt, înţelegând că voia să plece.

— Don Federico!

Uşa biroului se deschise aşa de brusc, încât aproape că-l lovi pe Jim Douglas. Se afla faţă în faţă cu neamţul care bloca ieşirea. Ochii săi albaştri îi fixau calm pe tânăra femeie şi pe Jim. Probabil că aşteptase în spatele uşii.

— Ce este?

Tonul îi era calm şi rece. Era foarte ţeapăn şi îl măsura din priviri pe Jim Douglas ca şi cum ar fi fost un prizonier rus acum treizeci de ani.

Dona Izquierdo plângea.

— Nu vrea să înţeleagă, murmură aceasta.

Neamţul ridică din umeri nepăsător.

— Draga mea, nu-l putem convinge pe acest tânăr că se înşală. Până la urmă să spună ce vrea, este democraţie, *nicht war?*

Imperceptibila Ironie a ultimelor sale cuvinte nu fu sesizată de Dona Izquierdo. Femeia îl fixa ca ieşită din minţi pe Don Federico, dar acesta deja se dădea la o parte din faţa uşii pentru a-l lăsa pe tânăr să treacă.

Acesta din urmă înaintă, supărat. Nu se aşteptase la această scenă neplăcută. Expert în creat scandaluri era dezarmat de lamentările feminine. Trecu prin faţa lui Don Federico şi se opri o secundă în pragul uşii intenţionând să se întoarcă şi să-şi ia la revedere. Dar fu şocat să descopere că în cealaltă parte a culoarului, uşa casei fiind deschisă, curtea era goală.

Taxiul care îl adusese până acolo dispăruse! În focul discuţiei nu îl auzise plecând. Dar de ce îl lăsase acolo, fără măcar să-l plătească?

Întoarse capul pentru a cere o explicaţie, dar într-o fracţiune de secundă o scenă incredibilă i se imprimă pe retină: Dona Izquierdo, cu mâna la gură, cu ochii ieşiţi din orbite de groază iar Frederic Sturm fluturând deasupra capului său un piolet scurt de alpinist.

Tânărul american urlă când lama groasă îi pătrunse şapte centimetri în craniu, chiar deasupra tâmplei stângi.

Totuşi nu căzu. Izbit de perete de violenţa loviturii, rămase imobil. Duse maşinal mâna la cap şi văzu că i se umpluse de sânge şi materie cervicală. Cum de-i mai funcţiona creierul? Apoi durerea îl învălui, totul i se înceţoşă în faţa ochilor. Ochelarii îi căzuseră. Văzu silueta uriaşă a lui Frederic Sturm apropiindu-se din nou fluturând pioletul. Ridică braţele pentru a se apăra şi strigă din toate puterile.

Oţelul făcu să-i crape craniul ca o nucă. De această dată se prăbuşi imediat şi nu mai simţi nimic.

*

* *

O pată mare de sânge se întindea pe covor. Don Federico împinsese cadavrul lui Jim Douglas într-un colţ. Ca un robot, luă o sticlă de coniac Hennessy de pe măsuţa joasă şi bău o înghiţitură zdravănă. Apoi căzu într-un fotoliu.

Trecuse mult timp de când neamţul nu mai participase la o acţiune violentă. Alcoolul îl făcu să tremure. În picioare, sprijinită de birou, Monica Izquierdo plângea convulsiv şi îşi frământa mâinile. Acestea erau singurele zgomote din casă. Servitorii *chulos* nu veniră să vadă ce se întâmplase. Don Federico îl expediase el însuşi pe bătrânul Friedrich, dându-i cincizeci de dolari şi explicându-i că oaspetele său rămânea la masă.

Cât despre Klaus Heinkel, probabil că dormea. Nu putuse să se obişnuiască cu altitudinea şi suferea de insomnie din *cauza* asta. Nu adormea decât la apusul soarelui şi se trezea după trei ore. Don Federico înjura printre dinţi. Ce încurcătură! Un val de furie îl smulse din fotoliu. Dintr-o săritură fu lângă femeie.

Cu o mână o apucă pe Monica şi o *scutură.*

— Imbecilo! Nu v-am spus să nu ieşiţi niciodată afară?

Monica plângea şi mai tare.

— Nu am văzut pe nimeni, gemu aceasta. Nu mai puteam să stau închisă. Lăsaţi-mă!

Zbătându-se să scape din mâinile neamţului se sprijini de el, cu pulpele, cu abdomenul, cu pieptul. Un văl puternic de dorinţă îl scutură deodată pe Don Federico. Lăsă mâinile femeii şi o strânse de mijloc.

Femeia înălţă capul, speriată şi-i întâmpină privirea animată de o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată: animalică, avidă şi crudă. Monica vru să scape. Niciodată elegantul Don Federico nu îi făcuse avansuri niciodată de când era la vilă, nu făcuse nici un gest în acest sens. Brusc realiza că nu ştia nimic despre el şi că tocmai ucisese un om sub ochii ei. Îl împinse cu amândouă mâinile.

— Lăsaţi-mă!

Dar mâinile nu se descleştară. Dimpotrivă, corpul ei se lipi mai strâns de corpul dur şi sec al neamţului şi îşi dădu imediat seama de efectul pe care îl avea asupra lui. Roşi, cuprinsă de o moleşeală neaşteptată. Don Federico zâmbi…

— Este adevărat ce spunea tânărul acesta, eşti foarte frumoasă, Monica…

Tânăra femeie încercă să-şi recapete sângele rece şi reuşi să-i spună pe un ton aproape calm:

— Lăsaţi-mă, Don Federico, trebuie să facem ceva cu cadavrul acestui om.

— Poate să mai aştepte, făcu neamţul.

Cu cât o ţinea mai mult lipită de el cu atât dorinţa îi creştea mai mult. Celibatar, câteodată avea aventuri scurte cu o stripteuză din *Maracaibo,* în La Paz sau cu vreo curvă din Lima. Însă nu se comparau cu femeia elegantă pe care o ţinea în braţe, frumoasă, tânără şi senzuală…

Împins de un impuls irezistibil, Don Federico îşi puse mâna stângă pe piciorul drept al Monicăi. Contactul cu ciorapul negru îi electriză-vârfurile degetelor.

Urcă încet, urmând curba coapselor, ridicându-i rochia. Tânăra femeie tresări brusc când degetele o atinseră uşor prin ţesătura subţire. Educaţia fu mai puternică decât senzualitatea: îl plesni peste faţă pe neamţ.

— *Schweinerei!*[1]

Don Federico îi dădu drumul şi o pălmui de două ori, după care femeia începu să plângă de durere şi de teamă. Apoi o strânse de gât cu o mână.

— Dacă mai faci aşa ceva, te omor ca şi pe celălalt, mârâi acesta.

Femeia înălţă capul terorizată. Nu ar fi crezut niciodată că gazda sa se putea purta aşa. Klaus îl prezentase ca fiind unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. În acelaşi timp trebui să recunoască că dacă ar fi îmbrăţişat-o în loc să fie atât de brutal, ar fi cedat. Avea altă alură decât Klaus…

Printre lacrimi zări ochii strălucitori şi reci ai lui Don Federico. Lăsă privirea în jos şi rămase împietrită: Neamţul îşi desfăcea calm cureaua.

Răsufla repede şi zgomotos. Mâna care o strângea de gât o lăsă şi se strecură sub rochia de dantelă, îi apucă ciorapii şi îi trase în jos rupându-i cu furie. Fâşiile căzură pe gleznele femeii. Când degetele neamţului îi atinseră pielea tremură de ruşine.

Când Don Federico îi descoperi abdomenul ridicându-i rochia până în talie făcu un ultim efort să fugă. Din nou o strânse cu răutate de încheieturi apropiindu-şi faţa de a ei. Cicatricea de pe nas semăna cu un fulger demonic.

— Dacă ţipi, o ameninţă neamţul, vă dau afară pe amândoi.

Simţea că spune adevărul. Resemnată şi docilă, se lăsă pe spate pe birou. Greutatea lui Don Federico o strivi. Pentru un bărbat de şaizeci de ani era încă foarte *viril.* O luă imediat, dintr-o dată, mârâind de satisfacţie. Suporta cu ochii închişi. Se gândi fugitiv la Klaus care dormea la etaj…

Don Federico o curbă puţin cu aviditatea şi vigoarea unui tânăr armăsar, fără să-i pese de ceea ce simţea ea. Dintr-o dată femeia nu se mai putu stăpâni, un val de căldură plecă din inimă, se transformă într-o pulsaţie sacadată şi violentă care se răspândi în tot corpul. Mâinile sale părăsiră biroul şi se ridicară spre pieptul bărbatului agăţându-se de cămaşa lui. Murmură încet:

---

[1] Porcărie.

— Uşor, uşor...

Neamţul părea că nu aude. Îşi strecură mâinile pe sub şoldurile femeii şi se năpusti asupra ei. Din acel moment Monica Izquierdo nu fu decât o bestie dezlănţuită care urla şi gâfâia.

Braţele sale măturară tot ce era pe birou, dărâmă călimara cu cerneală şi fotografiile înrămate. Don Federico nu observă nimic.

Uşa biroului se deschise fără zgomot şi în cadrul ei apăru chipul ridat al unei bătrâne *chula.* Privirea ei indiferentă înregistră scena şi apoi închise repede uşa.

Don Federico încetă brusc să se mai mişte. Se ridică smulgându-se din femeie şi rămase nemişcat, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i rapid din cauza altitudinii, cu ochii inexpresivi. Fără să se uite la Dona Izquierdo se aranjă cu gesturi autoritare. Încet femeia se ridică la rândul ei, exact în momentul în care se auziră bătăi în uşă.

Don Federico tresări şi întrebă în germană:

— *Was ist das?*

— Klaus.

— *Eirt moment.*

Dintr-o privire neamţul fotografie rămăşiţele de nailon negru de pe covor. Monica Izquierdo cu pometii roşii, ciufulită, cu ciorapii rupţi atârnându-i pe glezne, biroul răvăşit ca după un uragan. Şi lângă masa joasă cadavrul lui Jim Douglas şi pata enormă de sânge.

— Scoate-ţi ciorapii, spuse acesta încet femeii. Adu-ţi aminte ce se va întâmpla dacă vorbeşti.

*

* *

Klaus Heinkel nu văzu la început decât cadavrul întins şi sângele. Dona Izquierdo fuma nervoasă, cu ochii în lacrimi, sprijinită de birou. Privirea lui Klaus trecu distrată peste ea şi se simţi din nou umilită. Lui Klaus îi era atât de frică încât nu-şi dădea seama de starea în care era ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Cine e acesta?

Aranjându-şi pe birou lucrurile, Don Federico îi explică, în germană, despre vizita lui Jim Douglas. Klaus asculta înmărmurit. Era cam de înălţimea Monicăi, aproape chel, cu nasul prea lung, gura mică şi nişte ochi de pasăre, rotunzi, inexpresivi.

Totuşi Monica Izquierdo descoperise cu el că o femeie putea să trăiască plăceri cu un bărbat fără şarm. Apetitul insaţiabil al lui Klaus îi era de ajuns. Pentru prima dată de când se căsătorise cu micuţul Pedro Izquierdo, regăsi bucuria de a trăi. Şi în momentul când a trebuit să aleagă să se ascundă în această vilă, nu a ezitat.

Klaus Heinkel se aplecă deasupra americanului şi îl întoarse.

Un firicel de sânge curgea din fiecare ureche, ai fi putut spune că trăsăturile îi fuseseră gravate într-un bloc de ipsos.

Neamţul îl scotoci repede luându-i portofelul.

Don Federico contempla scena gânditor. Nu avea decât o simpatie oarecare pentru micuţul acesta chel, dar oricum nu se punea problema să-l lase baltă, chiar dacă ar fi avut chef. El, Frederic Sturm, avea responsabilităţi faţă de oameni mult mai importanţi decât această micuţă viperă de Klaus Heinkel. Izbucnirea tânărului american îl contraria.

Neamţul ocoli biroul şi trase spre el telefonul. Pentru La Paz nu se vorbea decât prin centrală.

— Vreau să vorbesc în La Paz, 734916, îi spuse operatoarei. Cu maiorul Hugo Gomez, din partea lui Don Federico Sturm.

Închise. Dona Izquierdo încerca să nu tremure prea tare trăgând nervos din ţigară. Îi era ruşine. În fiecare moment se aştepta din partea lui Klaus, care era tot timpul meticulos, să o întrebe de ce nu purta ciorapi. Dar acesta se mulţumea să o fixeze cu ochi răi:

— Din cauza ta s-a întâmplat asta, făcu neamţul cu răutate, nu ar fi trebuit să te iau cu mine.

— Îmi pare rău, zise umilă tânăra femeie.

Căuta privirea amantului său ca pentru a-l face să înţeleagă prin ce trecuse, dar acesta era mult prea preocupat. Don Federico îi veni în ajutor, un pic zeflemist:

— Hai, Klaus, nu fi atât de dur. Nu avea de unde să ştie. Până la urmă poate fi un lucru bun pentru noi toţi.

Klaus Heinkel nu răspunse; contempla în linişte pata de sânge. Nu mai văzuse sânge proaspăt de mult timp şi îşi aducea aminte de multe lucruri. Amintiri pe *care* ar *fi* preferat să le uite.

Capitolul II

James Nicholson se apropie de poarta 8 unde aşteptau pasagerii zborului 955 aparţinând companiei Scandinavian Airlines cu destinaţia Rio de Janeiro. Montevideo, Buenos Aires şi Santiago de Chile. Cel pe care îl căuta trebuia să fie acolo. Examină călătorii aşezaţi pe bănci şi reperă un bărbat blond, cu o pereche de ochelari negri, foarte elegant. Îmbrăcat cu un costum de alpaca sobru, cu servietă Samsonite. Văzu inelul cu parafă de pe inelarul mâinii stângi şi fu sigur că avea de-a face cu Alteţa Sa Serenissimă, Prinţul Malko, care era, ca şi el, agent C.I.A., deşi aparţineau unor secţii diferite. El îşi petrecea opt ore pe zi într-un birou din Germania, în Frankfurt. Luptându-se cu computerul pentru a ţine evidenţa la zi a fişelor tuturor celor care lucraseră sau lucrau pentru C.I.A. în acea ţară. Prinţul Malko, agent „din afară” al Diviziei Planuri, se ocupa cu operaţiunile „murdare” ale Companiei. De aceea James Nicholson îl cerceta curios pe bărbatul pe care urma să-l abordeze. Nu întâlnea des astfel de oameni.

— Prinţul Malko Linge?

Malko îşi înălţă privirea. Cu mustaţa roşcată şi costumul de tweed, James Nicholson avea aerul unui colonel de armată din Indii care îşi lăsase calul la intrare. După cum fusese stabilit, purta o floare mov la butonieră şi avea un plic galben în mână.

— Vă aşteptam, spuse Malko, îmi era teamă că zborul dumneavoastră va avea întârziere, noi plecăm în zece minute.

— Să mergem la bar, propuse americanul.

Găsiră o măsuţă într-un colţ liniştit. Malko comandă o vodcă Stolicinaia şi celălalt un J & B. În Bolivia, vodca era la fel de rară ca şi aerul…

James Nicholson împinse plicul pe masă şi spuse simplu:

— Acesta este dosarul complet al lui Klaus Heinkel, cunoscut drept Klaus Muller, împreună cu amprentele digitale.

Malko luă plicul. I se părea ciudat că era scos din castelul său doar pentru a duce nişte amprente digitale *în* Bolivia. La Paz era la capătul lumii şi la patru mii două sute metri altitudine, dar totuşi trebuiau să aibă legături cu ambasadele Statelor Unite.

I se aduse vodca şi îşi înmuie buzele în lichidul rece şi tare.

— Sunt multe lucruri interesante aici? întrebă acesta bătând cu degetele în plic.

James Nicholson îşi mângâie mustaţa.

— În special unul. Amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel, sau ale lui Klaus Muller, oricum este acelaşi lucru. Suntem singurii care le posedă, căci arhivele S.S şi ale Gestapoului au fost distruse. Când serviciile de informaţii ale Armatei l-au reţinut pe Klaus Heinkel în 1945, încă se numea Klaus Heinkel, aparţinea Gestapoului. Bărbatul care astăzi se numeşte Klaus Muller are aceleaşi amprente. Aceasta este deci dovada că a cerut naţionalitate boliviană sub o falsă identitate. Deci bolivienii pot să-l abandoneze…

Malko se juca gânditor cu plicul. Ca toată lumea, citise povestea lui Klaus Heinkel în ziare.

— Dar cine este acest Heinkel de fapt? întrebă acesta.

James Nicholson schiţă o grimasă.

— O brută sadică, un animal. Acolo, în plic, se află o parte din istoria vieţii sale. A omorât în jur de trei sute de oameni cu propriile sale mâini. Era foarte înverşunat împotriva evreilor. A jupuit o femeie de vie, la Amsterdam, smulgându-i pielea bucată cu bucată cu un bisturiu. Urletele acesteia au înnebunit un preot care se afla în celula vecină. Heinkel a torturat şi copii, preoţi catolici, a fost condamnat la moarte în Franţa, Olanda şi bineînţeles în Israel.

Dezgustat Malko puse paharul pe masă.

— Dar cum de a ajuns până aici?

— L-am protejat, recunoscu Nicholson. În 1945, când cei de la O.S.S. l-au oprit pentru a-l scoate din vamă, acesta a oferit o listă cu toţi agenţii Gestapo care nu fuseseră descoperiţi încă, în ţara în care „lucrase”. De atunci aceştia lucrează pentru noi. Apoi, când a fost fondată Agenţia, în 1947, l-am găsit în cuib. Fusese angajat de Divizia Planuri pentru diverse misiuni în Germania de Est, Pentru a-l recompensa i-am dat o identitate falsă şi l-am eliberat în 1951. Credeam că nu vom mai avea nevoie de el. Apoi în Bolivia a intrat din nou în serviciul nostru. Nu eram prea bine văzuţi acolo în ultimii ani şi Klaus Heinkel ne-a ajutat mult. Slavă Domnului că guvernele s-au tot schimbat de atunci. Acum ne iubesc şi nu mai avem nevoie de Klaus Heinkel…

Cinismul calm al interlocutorului său îl ului pe Malko.

În plus, această poveste era cam neclară:

— Dar de ce nu i-aţi predat dosarul direct francezilor sau israelienilor? M-ar fi scutit de o deplasare în Bolivia…

James Nicholson zâmbi pe sub mustaţă.

— E puţin mai complicat. În primul rând bolivienii sunt extrem de susceptibili, chiar dacă am investit optsprezece milioane de dolari în ţara asta de nimic. Şi pentru a ne recompensa, ei au naţionalizat Golful Petrolului! Dacă le dăm lor amprentele îi lăsăm pe ei să decidă ce trebuie să facă.

— Doar nu vreţi să spuneţi că Agenţia nu are pe nimeni acolo. De ce trebuie să mă duc eu?

Nicholson zâmbi din nou.

— Ştiţi că, din când în când, mâna dreaptă ignoră ce face mâna stângă. Se pare că Agenţia se are foarte bine cu bolivienii. Astfel le-am da bătaie de cap. Este mai bine să fie cineva din exterior, ca dumneavoastră.

Malko îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Pentru a vă spune totul, şopti James Nicholson, Divizia Planuri se opusese divulgării documentelor…

— Dar eu fac parte din Divizia Planuri! sări Malko.

— Ei da… Să spunem că Departamentul de Stat le-a forţat puţin mâna.

— De ce am fost ales eu?

— Pentru că avem încredere în dumneavoastră. Pe lângă asta, după ce veţi înmâna amprentele bolivienilor, va trebui să-i avertizaţi pe francezi, pe olandezi şi pe israelieni, pentru ca ceilalţi să nu facă un foc de tabără cu ele…

Malko se simţi deprimat din cauza acestor mistere. Chiar înainte să plece de la castelul său din Liezen, trebuise să cumpere vreo douăzeci de găleţi de plastic, pentru a le pune sub găurile din acoperişul clădirii principale… Trebuia să-şi refacă acoperişul cât mai curând şi pentru asta avea nevoie de mulţi dolari…

— Nu vă e teamă că Heinkel va face dezvăluiri despre CIA? întrebă acesta. După povestea cu Jack Anderson, nu cred că e momentul să…

James Nicholson surâse uşor:

— Nu e absolut sigur că bolivienii îl vor preda pe Klaus Heinkel israelienilor sau francezilor. Guvernul actual datorează mult cercurilor germane din La Paz. Aceştia din urmă, cred că au motive întemeiate pentru ca Klaus Heinkel să nu fie scos din fire. Atunci le vor cere bolivienilor să facă un mic efort… Pariez pe un dolar de argint contra un peso bolivian că în zilele următoare, Klaus Heinkel va fi găsit mort pe una din străzile din La Paz şi lumea va fi scăpat de un gunoi.

Difuzorul acoperi vocea americanului.

— Scandinavian Airlines anunţă plecarea zborului 955 cu destinaţia Rio de Janeiro, Buenos Aires şi Santiago. Poarta numărul 8. Pasagerii cu bilete...

— E avionul dumneavoastră, spuse James Nicholson. Aveţi grijă în La Paz. Klaus Heinkel are încă destul de mulţi prieteni. Nu înmânaţi dosarul decât ministrului afacerilor externe, personal...

Malko contempla prin geam avionul imens DC 8 aparţinând liniilor aeriene scandinave. Îi plăceau călătoriile lungi cu avionul. Îşi deschise servieta şi băgă înăuntru dosarul lui Klaus Heinkel, criminal de război, agent Gestapo şi C.I.A. din întâmplare îşi adusese şi pistolul, căci se temea de călătoriile de agrement oferite de C.I.A.

*

* *

Chaco, un fel de savană firavă, plată ca în palmă, se desfăşura interminabil sub aripile aparatului DC 9 aparţinând liniei Lloyd Boliviană. După confortul de la Scandinavian Airlines era chiar neplăcut. Malko se gândea cu nostalgie la stewardesa cu părul blond şi picioare interminabile care avusese grijă de el între Lisabona şi Rio. Începu să răsfoiască un dosar uitat de un pasager în DC 8 de la Scanefinavian: un studiu complet despre obiceiurile japoneze editat în limba franceză de Biroul de Informaţii pentru Extremul Orient. Se uită la adresă: strada Caumartin, nr. 2 bis, Paris. Ce departe i se părea Europa!

Încet, o junglă verde şi luxuriantă înlocui savana, acoperind toată regiunea dintre Brazilia, Paraguay şi Bolivia. Vocea pilotului anunţă:

— În stânga puteţi vedea oraşul Camiri.

Malko se aplecă spre hublou şi nu zări decât câteva construcţii minuscule. Acolo, cu doi ani în urmă, „Che” Guevara fusese omorât de bolivieni. Sfârşitul unei aventuri şi începutul unui mit.

Încă o oră şi jumătate până în La Paz.

*

* *

Aparatul DC 9 plonja printre norii de ceaţă la o înălţime de şase-şapte mii de metri. Este adevărat că aeroportul El Alto se află la o înălţime de patru mii două sute de metri... La Paz era fabulos: văi, trecători defilau sub aripile avionului. Brusc, peisajul tropical făcu loc vârfurilor golaşe ale Anzilor şi platourilor din Altiplano. Casele din La Paz străluceau în soare, încadrate din două părţi de o vale în vârful căreia se afla aeroportul.

Oraşul era situat la cea mai mare înălţime din lume. În jur, cât vedeai cu ochii nu erau decât vârfuri abrupte şi Altiplano. Într-un viraj Malko zări apa argintie a lacului Titicaca, la şaizeci de kilometri de acolo, spre nord. Apoi aparatul DC 9 plonjă spre pistă.

Un vameş aruncă o privire distrată pe paşaportul lui Malko şi îi făcu semn să treacă. La ieşire un poliţist cu tenul la fel de măsliniu ca şi uniforma se repezi spre Malko.

— Dollares? Treisprezece pesos…

Flutura în aer o bancnotă de pesos mototolită. Bineînţeles banca de la aeroport era închisă. Poliţistul care înlesnea schimbul îl urmă pe Malko până în taxi, aşezându-se lângă el! Aerul era proaspăt, dar Malko avea impresia că pieptul îi era strâns într-un corset de oţel. În aeroport zărise o femeie care leşinase şi căreia trebuise să i se pună o mască de oxigen. În La Paz ambasadorii cădeau ca muştele. Era de ajuns pentru un cardiac să ia un taxi din partea de jos a oraşului şi să ajungă repede la El Alto ca să moară: partea de jos a oraşului era la trei mii de metri şi partea de sus la, patru mii două sute de metri…

Taxiul lui Malko plonja pe ceea ce părea că este şoseaua cea mai periculoasă din lume. O bandă îngustă gudronată şerpuia spre capătul văii, cu un trafic nebun de autobuze şi camioane. De fiecare parte a străzii foarte multe femei *chula* – indienii din Altiplano – se plimbau încet sau aşteptau, Dumnezeu ştie ce, stând aşezaţi. Erau identici, cu chipurile îmbătrânite prematur, cu pălăriile negre pe cap, cu jupoane care le făceau să semene cu nişte titireze şi câteodată cu câte un copil în spate. Altele aşteptau răbdătoare în faţa unei tarabe sărăcăcioase cu fructe, mâncând şi dormind acolo, până ce vindeau totul. Apoi plecau cu puţinul pe care-l câştigaseră la zece, douăzeci sau o sută de kilometri în Altiplano. Pantele văii nu se vedeau din cauza cartierelor mărginaşe aglomerate. Înainte de a vira, Malko zări un panou imens cu portretul unui militar cu mustaţă deasupra căruia se afla o inscripţie cu litere roşii imense:

„Vincere o mor ir con Banzer”[2]

Ca de obicei, pariurile stupide, Banzer se va duce la fel ca şi cei optzeci şi trei de preşedinţi precedenţi şi *chulos-ii* nici măcar nu-şi dădeau seama. În această ţară de la capătul lumii, revoluţionarii reveneau la fel de regulat ca şi anotimpurile. Între două revoluţii, conducătorii încercau să scuture apatia *chulos*-ilor cu altceva. În oglinda din faţă a maşinii se etala drapelul tricolor bolivian pe care era scrisă proclamaţia:

---

[2] *Învingem sau murim cu Banzer.*

„Bolivia reclama su mar[3].”

Nefericiţii bolivieni îşi revendicau de un secol accesul la mare, anexat de chilieni. Aceştia bineînţeles că îi ignorau. De atunci în fiecare an se decreta săptămâna mării, în timpul căreia înfloreau sloganurile şi declaraţiile marţiale. Apoi totul se calma până în anul următor. Într-un mare elan de patriotism, unul dintre guvernele precedente începuse o construcţie enormă botezată LITORAL, pe Prado, un fel de Champs-Elysees în La Paz, dar din lipsă de fonduri, totul a rămas ca mai înainte.

Ca întreaga Bolivie de altfel.

Cei patru milioane de locuitori răspândiţi pe un teritoriu de două ori şi jumătate mai mare decât cel al Franţei se afundau încet în Evul Mediu, în ritmul anual al revoluţiilor. Taxiul trecu prin faţa imobilului masiv al lui COMIBOL, o luă pe strada Camacho şi opri.

— *Aqui* este hotelul *La Paz,* anunţă şoferul.

*
* *

Jack Cambell, în mod oficial directorul U.S.I.S. şi în realitate numărul 1 de la C.I.A. în La Paz, îl cerceta ironic pe Malko care încerca să-şi tragă răsuflarea. U.S.I.S. se afla pe strada Comercio, în oraşul vechi, la trei străzi de hotelul La Paz. Dar străzile înguste aveau probabil o înclinare de treizeci de grade... în tot oraşul nu era nici o stradă orizontală şi fiecare pas te costa un efort nemăsurat. Malko avea impresia că escaladase Annapurna. Totuşi, o mulţime de *chulas* micuţe cu copii în spate îl depăşiseră uşor, în timp ce Malko se gândea chiar că va termina drumul în patru labe...

Îl cercetă pe americanul din faţa lui şi îşi spuse că nu mai văzuse de mult un om aşa de prost îmbrăcat: o pereche de pantaloni verzi cu o jachetă albastră şi o cămaşă galbenă. Cât despre vocea acestuia, era un adevărat coşmar, nazală şi arţăgoasă, cu un accent de New Jersey. Totul inspira vulgaritate, inclusiv nasul şi ochii ieşiţi din orbite din spatele ochelarilor. Locaţia U.S.I.S. era bine ascunsă la al treilea etaj al unei clădiri dărăpănate, fără nici un semn distinctiv. C.I.A. nu îşi revenise încă după traumatismul cauzat de guvernările precedente.

---

[3] Bolivia îşi reclamă marea!

Fără un entuziasm exagerat, Jack Cambell îl întrebă pe Malko despre cum a călătorit. Se scuză pentru că nu i-a trimis o maşină.

— Altitudinea! Am uitat, aşa se întâmplă întotdeauna aici.

Se juca maşinal cu telexul care anunţase sosirea lui Malko în La Paz. În ciuda prostului gust era unul dintre cei mai buni agenţi C.I.A. din America de Sud. Activase mult timp în Uruguay şi se distinsese împotriva Tupamaros.

După ce îşi mai reveni puţin, Malko îl întrebă:

— Ştiţi care este scopul călătoriei mele? Puteţi să-mi aranjaţi o întâlnire cu ministrul afacerilor externe al guvernului bolivian?

Jack Cambell îl fixă cu un aer ciudat:

— Cred că aţi venit degeaba, spuse acesta cu vocea lui nazală.

Malko îl privi pe american furios:

— Degeaba?

Bărbatul din faţa sa zâmbi:

— Klaus Heinkel s-a sinucis acum două zile. Astăzi îl înmormântăm.

Capitolul III

Ştirea ocupa toată pagina a treia a ziarului *Presencia,* cu o poză a lui Klaus Heinkel-Muller şi a medicului său în casa căruia murise, în elegantul cartier Florida, în partea de jos a oraşului. Malko vorbea destul, de bine spaniola pentru a înţelege sensul articolului. Ziaristul care îl scrisese descria detaliat *cadavrul* lui Klaus Heinkel aşa cum îl văzuse, cu craniul distrus de un glonţ.

Într-un chenar era declaraţia maiorului Hugo Gomez, şeful controlului politic, declarând că afacerea Klaus Heinkel era încheiată şi că nu se va şti niciodată adevărul despre neamţul din La Paz.

Malko se uită la semnătura articolului. Esteban Barriga. Funeraliile aveau loc la biserica San Miguel de Colacoto.

— Aţi venit degeaba, spuse Jack Cambell cu vocea sa nazală. Cel puţin ştiţi cum arată Bolivia.

Malko îndoi ziarul şi îl puse pe birou. Americanul jubila ca şi cum moartea lui Klaus Heinkel îl copleşea de bucurie. În fond, era destul de logic ca un nazist urmărit să se sinucidă. Malko se ridică. Misiunea sa în Bolivia era de scurtă durată. Prin uşa întredeschisă, privirea sa o întâlni pe cea a secretarei, care avea o figură ovală şi senzuală.

Aceasta îl cerceta îndrăzneaţă, cu ochii săi mari. Zâmbi uşor, lăsă privirea în jos şi începu să bată din nou la maşină. Fusta, foarte scurtă, descoperea până la jumătatea coapselor două picioare perfecte. Emana o aură de veselie şi de sensibilitate.

Vocea lui Cambell îl făcu pe Malko să tresară.

— Observ că o admiraţi pe Lucrezia… Are cele mai frumoase picioare din toată ambasada. Şi în plus, se pare că morala sa este mai puţin strictă decât cea a colegelor ei.

Vorbise cu voce tare, inteligibil şi Malko se simţi jenat pentru femeie. Nu mai putea să-i vadă decât profilul perfect, cu o bărbie puternică şi o gură mare, *senzuală.*

— Voi pleca, spuse acesta. Păcat că am sosit prea târziu.

Jack Cambell făcu un gest de regret.

— Tipul acesta avea prea multe pe conştiinţă… Apropo, aţi adus dosarul lui, nu-i aşa? Amprentele şi restul. Lăsaţi-mi totul, îl voi trimite la Langley împreună cu raportul despre moartea *lui.*

Trebuie să încheiem dosarul.

Ochii lui Malko nu îşi schimbară expresia. Dar ceva se încordă înăuntrul lui. Cel de-al şaselea simţ aprinse o luminiţă roşie în mintea sa. Vocea, lui Jack Cambell era prea detaşată, prea indiferentă. Instinctiv Malko minţi.

— Am lăsat totul la hotel.

O umbră imperceptibilă de contrarietate străbătu o clipă chipul americanului.

— Vreţi să trimit pe cineva?

Malko îl fixă cu aerul cel mai candid.

— Până la urmă aş putea să o iau cu mine pe secretara dumneavoastră şi ea vă va aduce documentele. Astfel le veţi avea *imediat.*

Jack Cambell ezită o fracţiune de secundă, dar sugestia lui Malko îl luase vizibil prin surprindere.

— O.K.. De ce nu? zise acesta.

Se aplecă deasupra biroului.

— Lucrezia!

Tânăra boliviană intră în birou. Ochii imenşi negri, sclipeau de inteligenţă şi sensibilitate. Stând în picioare părea şi mai frumoasă.

— Lucrezia, ordonă Cambell, însoţiţi-l pe acest domn până la hotel. Îmi veţi aduce plicul pe care vi-l va da.

Aceasta dădu din cap şi se uită cu coada ochiului la Malko. *Cei* doi bărbaţi îşi strânseră mâinile fără nici o convingere.

— Opriţi-vă la Rio la întoarcere, sugeră americanul, este mai distractiv decât în Bolivia…

În ascensor, Lucrezia rămase cu privirea în jos. Merseră unul lângă altul până la intersecţia cu strada Ayacucho. În faţa băncii Peru, Malko ridică mâna pentru a opri un taxi care cobora. Lucrezia îl privi surprinsă:

— Dar hotelul dumneavoastră este la două străzi mai jos de aici!

Zâmbi şi o luă de braţ pentru a intra în taxi.

— Unde este cartierul Florida?

— În partea de jos a oraşului, lângă Colacoto. De ce?

— Acolo vreau să mergem. Mai exact, la biserica San Miguel.

*

*   *

Sicriul imens, negru, acoperit cu argint, ocupând toată aleea centrală, dispărea sub mormane de coroane. În aparenţă, Klaus

Heinkel nu avusese decât duşmani. Primele patru rânduri ale bisericii San Miguel era pline. Erau mai ales bărbaţi, europeni şi destul de în vârstă.

Malko şi Lucrezia se uitau înspre naosul din partea de jos. Expediţia părea că o amuză copios pe tânăra boliviană. Nu pusese nici o întrebare în legătură cu dorinţa bruscă a lui Malko. Efectuară o adevărată călătorie pentru a ajunge la Colacoto, cartierul rezidenţial din La Paz. Partea de jos a oraşului nu era decât un canion îngust care şerpuia printre zidurile stâncoase, ceva de genul Beverly Hills. Era situat pe fundul văii care se lărgea. Colacoto începea după podul de pe râul La Paz, întins pe un teren pietros, spre munte. Vilele înconjurate de zidurile înalte, de o parte şi de cealaltă a unui bulevard, urcând spre biserica San Miguel, un bloc de beton futurist marcând marginea oraşului.

Florida, unde murise Klaus Heinkel, se întindea la dreapta lui Colacoto, având vreo zece blocuri.

Apoi nu mai era nimic.

Preotul se întoarse şi înaintă pe aleea centrală, agitând legătura de busuioc. În mod solemn, o flutura în aer şi începu să stropească sicriul cu apă sfinţită, recitând o rugăciune. Cunoscând viaţa lui Klaus Heinkel era surprinzător să vezi că apa sfinţită nu începea să fiarbă atingând sicriul… Malko şopti la urechea Lucreziei:

— Îi cunoaşteţi pe oamenii aceia?

Răspunse aproape fără a mişca buzele.

— Sunt nazişti. Roşcovanul mare de acolo este Sepp, proprietarul lui *Daiquiri,* un prieten de-al lui Klaus Heinkel. Ceilalţi fac parte din Automobil-Club. Toţi sunt acolo, chiar şi Don Federico.

— Cine este Don Federico?

— Don Federico Sturm, cel înalt, de lângă sicriu. Unul dintre stâlpii cercurilor naziste din America de Sud, fost colonel SS, locuieşte lângă lacul Titicaca. A făcut avere în Bolivia şi este foarte puternic. Se spune că îl cunoaşte personal pe Martin Borman şi chiar că l-a ascuns la el în casă. Dar se spun atât de multe lucruri…

Lucrezia şuşotea cu o voce excitată în timp ce Malko cerceta străinii care asistau la ceremonie. De sub aerul acela pătruns de cucernicie străbătea un sentiment confuz pe care nu reuşea să-l definească. Se concentră asupra lui Don Federico, un bărbat frumos care se ţinea drept, îmbrăcat impecabil cu un costum sobru care semăna cu o *uniformă.* Simţindu-se observat, neamţul întoarse uşor capul şi privirea lui Malko se încrucişă cu privirea rece a acestuia. Simţi o jenă instinctivă. Gura i se crispă puţin şi Don Federico îşi reluă poziţia, cu mâinile încrucişate în faţă.

Dintr-o dată Malko realiză ce îl deranja: toţi aceşti oameni aveau un aer vesel!

Îi reexamină pe rând, întârziind asupra fiecăruia dintre ei. După câteva secunde de observaţie, fiecare chip lăsa să se întrevadă un semn de veselie, un zâmbet reţinut, o lumină de bucurie în privire, o cută care apărea şi apoi dispărea repede. Ca şi cum erau toţi pe cale de a face o glumă bună cuiva. Dar cui? Masiv şi sinistru, sicriul era acolo, cu un mort înăuntru, iar omul care se afla acolo era unul de-al lor.

Sentimentul de jenă pe care îl avusese în prezenţa lui Jack Cambell se accentua. Era ceva ciudat în *moartea* subită a lui Klaus Heinkel, o enigmă pe care Malko avea de gând să o elucideze înainte să plece din Bolivia.

Ceremonia era pe sfârşite. Malko o trase pe Lucrezia de braţ. Coborând aleea acesta văzu brusc un bărbat mic de statură în comparaţie cu ceilalţi, cu trăsături pronunţate de indian şi cu un aer de suferind. Slab şi palid, lăsa impresia că îi este ruşine că se află acolo. Acesta cu siguranţă nu era neamţ. În momentul în care voiau tocmai să iasă, Malko remarcă şi un personaj mai masiv, care stătea în spatele unui stâlp. Nici acela nu era neamţ; cu tenul măsliniu, faţa rotundă, umerii pătraţi, braţele atârnând, semăna cu o brută bine hrănită şi crudă. Malko remarcă o umflătură sub vesta prost croită. Bărbatul era înarmat. Când Lucrezia trecu prin faţa lui acesta o fixă cu insistenţă, privirea lui coborî spre picioarele descoperite de fusta mini.

Tânăra boliviană zâmbi sec, descoperindu-şi dinţii ca pentru a muşca.

În momentul în care ajunseră în piaţa din faţa bisericii Malko o întrebă:

— Cine era gorila de lângă stâlp?

Lucrezia făcu o grimasă, dezgustată.

— Maiorul Hugo Gomez, şeful de la *control politico.* Un ucigaş sadic. A închiriat o vilă în oraş în care torturează atât de groaznic suspecţii încât în anumite zile trebuie deviată circulaţia pentru a nu auzi strigătele lor…

Klaus Heinkel trebuie că s-a dezvoltat în ţara asta frumoasă.

— Îl cunoaşteţi?

Tânăra boliviană îşi muşcă buza făcând o grimasă de ură:

— Aparţineam unei formaţii politice de opoziţie. Am fost opriţi de oamenii lui Gomez care a ţinut să mă interogheze el însuşi. Chiar a vrut să mă violeze.

Îi tremura vocea:

— Se crede un *macho,* continuă aceasta, pentru că violează fetele şi se culcă în fiecare vineri cu târfele din *Maracaibo…* L-am văzut strângând testiculele unui tânăr cu o sârmă până ce acesta şi-a pierdut cunoştinţa. Asta pentru că scrisese sloganuri antiguvernamentale pe ziduri…

Lucrezia tremura de ură. Malko reveni la ideea sa:

— Ce făcea acolo acest personaj redutabil?

— Îl proteja pe Klaus Heinkel. Nimic nu se întâmplă în La Paz fără ştirea acestuia. Sper să-l omoare cineva într-o zi, adăugă aceasta cu o convingere profundă.

Tânăra se întoarse spre Malko.

— Acum mergem să căutăm hârtiile la hotel?

Malko ezită şi se uită în ochii tinerei boliviene.

— Nu mergem la mine la hotel, spuse acesta. Vreau să vă cer un serviciu.

— Ce anume?

Simţea că femeia nu avea încredere şi era în gardă.

— Cred că e ceva straniu în legătură cu moartea lui Klaus Heinkel. Aş vrea să descopăr ce anume…

Boliviana se uită la el scurt, încruntată pentru a-şi da seama dacă glumeşte Apoi privirea ei se îmblânzi şi îi zâmbi, descoperindu-şi dinţii strălucitori.

— Dacă asta poate să-i aducă necazuri acestui câine de Gomez! Ce vrei să faci?

Începu să-l tutuiască şi îşi dădu imediat seama de surpriza acestuia.

Femeia râse.

— Dacă trebuie să fim prieteni, îţi voi spune „tu”. Spun „tu” tuturor prietenilor mei. Şi tu trebuie să-mi spui „tu”.

— Acest lucru nu te jenează faţă de Jack Cambell? spuse Malko forţându-se puţin. (Nu putea să tutuiască aşa de uşor pe cineva.) Pentru slujba sa.

Dădu din cap înţelegătoare.

— Este locul meu! Dar câştig o mie trei sute de pesos pe lună, exact cât îmi trebuie să-mi cumpăr ţigări. Lucrez doar pentru a nu înnebuni de plictiseală. Şi Jack Cambell, îmi face greaţă! Într-o zi a vrut să mă sărute şi am crezut că avea un schelet de *lamă* care îi putrezea în gât...

Malko zâmbi. Limbajul colorat al neaşteptatei sale aliate era odihnitor. Dar avea anumite scrupule în ceea ce priveşte acceptarea ei în tabăra lui.

— Poate fi periculos, spuse acesta.

Lucrezia ridică din umeri şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vei fi bărbatul meu *macho...* Mă vei proteja. *Vamos.* În jurul lor nemţii ieşeau din biserică, rigizi dar cu o oarecare bucurie. Cel pe care Lucrezia îl desemnase ca fiind Don Federico îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Malko, intrigat de părul şi alura lui nemţească. Acesta se simţea mai bine, căci unde se aflau nu erau decât trei mii de metri înălţime. Aproape la nivelul mării! Putea să joace tenis fără să cadă mort. Dar trebuiau să urce în centru, la trei mii şapte sute de metri, acolo unde cel mai mic efort punea o sută de ani pe umerii lui.

Se gândi la ce credea Jack Cambell văzând că nu veneau nici secretara, nici documentele.

Capitolul IV

La început, Malko dădu înapoi din cauza mirosului. Parcă un regiment de beţivi vomitaseră la fiecare treaptă a scării care ducea la redacţia ziarului *Presencia.* Imobilul celui mai mare cotidian din La Paz, de pe Prado, nu inspira încredere, nici măcar dacă nu ar fi fost mirosul. Redacţia se afla la etajul doi. Lucrezia îşi astupă curajos nările şi urcă prima.

Uşa de la *Presencia* era deschisă. Portarul *chulo* îi întrebă ce doreau.

— Vrem să vorbim cu Esteban Barriga, spuse Malko.

Portarul le indică un birou mare cât o jumătate de dulap, a cărui uşă era deschisă.

— Este acolo.

Malko intră urmat de Lucrezia. O fiinţă mică bătea la maşină frenetic, îngropată în spatele unor mormane de ziare vechi, fumând o ţigară care mirosea îngrozitor. Malko privi cu atenţie cămaşa bărbatului, faţa prost bărbierită cu trăsături moi, ochelarii grosolani, mâinile grase şi transpirate. Esteban Barriga nu era un personaj plăcut.

— Domnul Barriga? întrebă acesta politicos.

Ziaristul înălţă capul şi clipi din ochi ca o cucuvea speriată. De când un cititor nemulţumit l-a făcut să mănânce un exemplar întreg al ziarului *Presencia,* se temea de necunoscuţi.

— Si?

— Sunt un ziarist american, minţi Malko şi trebuie să scriu un articol despre moartea lui Klaus Heinkel, ştiţi, nazistul care s-a sinucis...

Esteban Barriga dădu din cap ca şi cum nu înţelegea.

— Ah; *si, claro...*

Malko zâmbi mulţumit şi strecură o bancnotă de douăzeci de dolari pe birou.

— Se pare că l-aţi văzut. Daţi-mi câteva detalii...

Jurnalistul se ridică brusc.

— Si, si. Era deja mort când l-am văzut...

— Un glonţ în piept?

— Si, claro que si...

— Şi era întins pe jos într-o cameră de la etajul întâi?

— *Si, si…*

Barriga părea încântat.

— A lăsat ceva scris?

— *Si, si,* o scrisoare.

— L-aţi recunoscut uşor, nu-i aşa?

Esteban Barriga încuviinţă cu entuziasm.

— Uşor, foarte uşor.

Malko tăcu câteva secunde. Epuizat de efortul făcut, jurnalistul bolivian îşi şterse fruntea şi zâmbi complice. Malko îi căută privirea şi îl întrebă pe un ton blând:

— Cum se face că aţi scris că Klaus Heinkel şi-a tras un glonţ în gură, că trupul neînsufleţit a fost găsit în holul vilei şi că a fost identificat de medic, din moment ce dumneavoastră nu l-aţi întâlnit niciodată?

Esteban Barriga rămase împietrit. Clipi foarte repede de mai multe ori, în spatele ochelarilor groşi. Buzele sale se mişcau dar nu scotea nici un sunet. Îi privea alternativ pe Malko şi Lucrezia înspăimântat şi rugător în acelaşi timp.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră? întrebă acesta.

Malko nu răspunse la întrebarea acestuia. Îşi întinse braţul pe deasupra biroului şi îl trase foarte ameninţător pe bolivian de gulerul jachetei sale.

— Spuneţi-mi adevărul!

Gălăgia făcută de discuţia lor era acoperită de zgomotul făcut de maşinile de scris din redacţie. Micuţul bolivian mărturisi în timp ce-şi trăgea suflul:

— Nu am văzut cadavrul, era deja pus în sicriu, dar mi s-a povestit cum a murit.

— Cine?

— Mai…

Tăcu brusc, uitându-se în spatele lui Malko. Acesta din urmă se întoarse. Un individ mare, cu nasul acvilin asculta conversaţia lor stând în picioare în cadrul uşii.

Cu gesturi febrile, Esteban Barriga se retrase:

— Scuzaţi-mă, domnule, am treabă.

Se strecură ca un iepure şi dispăru în redacţie, uitând de bancnota de douăzeci de dolari: Malko înţelese că nu merita să mai insiste. Făcându-i semn Lucreziei, ieşi din birou sub privirea străinului.

Coborâră scara întunecată. Misterul ce plutea în jurul morţii lui Klaus Heinkel devenea şi mai încurcat. Lucreţia era foarte intrigată.

— De ce i-ai pus toate aceste întrebări?

Malko nu avu timp să răspundă. Se auzi un zgomot de paşi în spatele lor. Se întoarse: Esteban Barriga, ziaristul, cobora în viteză. Îl ajunse din urmă pe Malko pe palier.

— Nu trebuie să spuneţi nimic, îl imploră acesta cu o voce răguşită, nimic.

Repetă în spaniolă *nada, nada.* Faţa sa grasă lucea de transpiraţie şi efectiv transpira de frică. O teroare viscerală, organică care mirosea şi mai rău decât voma.

— Ce anume nu trebuie să spun? întrebă Malko.

Bolivianul vorbi şi mai încet.

— Tot ce v-am povestit… că nu l-am văzut pe senor Heinkel… vă implor.

Malko pretinse că nu înţelege.

— Dar ce importanţă are asta? El era, nu-i aşa?

— Como no! făcu bolivianul cu vehemenţă. El era! Aş putea să jur pe capul mamei mele.

— Atunci totul este în ordine, concluzionă Malko. *Hasta luego.*

Începu să coboare din nou, dornic să ajungă cât mai repede la aer curat. Micuţul jurnalist se aplecă peste rampă şi strigă:

— El era, era senor Klaus…

*

*   *

Malko şi Lucrezia ajunseră din nou în stradă în faţa statuii ecvestre a lui Simon Bolivar. O mulţime de oameni se plimbau pe Prado. Numele său oficial era: bulevardul 16 Iulie. Dar cum îşi schimba data la fiecare revoluţie, bolivienii considerau că e mai simplu să îi spună Prado. Clădirile noi alternau cu vechile case coloniale, imobile neterminate, buticuri.

Malko simţea cum tulburarea sa creştea. De ce se temea atât de mult micul jurnalist de la *Presencia?* Lucrezia îl privea cu atenţie căutându-i privirea. Părea că uitase cu desăvârşire de Jack Cambell. Malko nu ar fi crezut niciodată că un *gringo* poate stabili atât de repede un contact personal cu o boliviană. În taxi Lucrezia îşi sprijinise piciorul de al lui fără nici o jenă şi toată atitudinea ei demonstra că îl plăcea. Dar pentru moment avea alte griji:

— Aş vrea să ştiu mai multe despre moartea acestui neamţ, spuse acesta. Cine ar putea să ne ajute?

Lucrezia se gândi.

— Poate Josepha… Ea ştie tot.

— Cine este Josepha?

— O indiancă, o *chula* foarte bogată. Locuieşte lângă biserica San Francisco, aproape de aici. Este la curent cu tot ce se întâmplă. Nimeni nu începe o revoluţie fără să treacă pe la ea să o consulte.

În Bolivia reprezenta o referinţă serioasă.

Urcară pe Prado încet şi trecură pe lângă imobilul ornat cu coloane.

— De aici pornesc toate revoltele, explică Lucrezia. Singurul loc din La Paz unde sunt mulţi bani. Este *mamadera* pe care o vor toate guvernele.

În faţă, la colţul străzii Camacho se afla Universitatea. Lărgindu-se, Prado urca din ce în ce mai sus.

În momentul în care grăbi pasul Malko avu impresia că o să-i sară inima din piept. Umilit, trebui să-i ceară Lucreziei să meargă mai încet. Tânăra boliviană galopa ca o lamă.

— Trebuie să-ţi economiseşti puterile, remarcă aceasta ironic.

În jurul lor mişunau *chulas,* cu pălării negre şi copii în spate. O luară la stânga pe strada Sagarnaga, o stradă îngustă şi populată, abruptă ca o scară, care ducea la biserica San Francisco. De acolo începea cartierul de hoţi şi piaţa neagră. Acolo puteai să găseşti tot ce lipsea în buticurile din La Paz. Trebuia să ocoleşti tot timpul tarabele întinse pe trotuar. Lucrezia îl împinse într-un butic întunecat. La intrare Malko se împiedică de un teanc de lucruri ciudate.

— Ce este aici?

Lucrezia zâmbi:

— Fetuşi de lame. Oamenii sunt superstiţioşi: nu construiesc o casă fără să îngroape unul în fundaţie…

Dolofană, buzată, păroasă şi binevoitoare, Josepha îl analiza pe Malko cu curiozitatea unui entomolog aflat în faţa primului său lepidopter. Aşezată într-un colţ al buticului său nu se vedea decât o masă imensă de grăsime disimulată sub mai multe rânduri de fuste şi o faţă rotundă, lipsită de expresie. Doar ochii negri şi vioi sclipeau de inteligenţă. În jurul ei suvenirurile pentru turişti se amestecau cu cutiile conţinând pudre misterioase şi cu statuetele sculptate în lemn. Lucrezia începuse să vorbească cu indianca într-un dialect pe care Malko nu îl înţelegea: aimara. O trase de mânecă pe tânăra boliviană:

— Întrebaţi-o ce ştie despre Klaus Heinkel.

Tânăra traduse, ascultă răspunsul lui Josepha, izbucni în râs şi roşi.

— Spune că se descurca bine din moment ce îşi găsise o femeie foarte frumoasă… O femeie ce aparţinea *altuia.*

— Cine?

— Soţia unui industriaş, Monica Izquierdo. Şi-a părăsit soţul pentru neamţ.

Deci dacă Klaus Heinkel era mort această soţie infidelă trebuie că s-a întors la domiciliul conjugal…

— Unde locuieşte? întrebă Malko.

Lucrezia făcu pe interpreta şi traduse:

— În Florida. O vilă mare albă, pe bulevardul Arequipa, vizavi de clubul de tenis.

— Ea crede că este mort?

— Ea spune ceea ce i se zice. De ce nu ar crede?

Malko înregistră în minte adresa. Josepha scoase o ţigară, o aprinse şi o înfipse între buzele de lemn ale unei statuete din spatele ei! Ca printr-un miracol ţigareta continuă să fumege singură.

Josepha o privi îndelung, apoi îi spuse ceva Lucreziei. Aceasta traduse:

— Este Dumnezeul norocului. Spune că eşti în pericol, cenuşa nu este albă…

Malko mulţumi şi o trase discret pe Lucrezia din butic. Coborâră împreună strada abruptă:

— Să mergem la acest Izquierdo, propuse Malko, apoi te invit la cină.

— Mai întâi trebuie să trec pe la mine pe acasă. Tatăl meu este cardiac şi îşi face griji când nu ştie de mine. Dacă vrei, ne întâlnim într-o oră la cafeneaua *La Paz,* pe bulevardul Camacho, exact vizavi de hotelul tău. Acolo se pregătesc toate revoluţiile.

Înainte de Universitate, Lucrezia îl părăsi pe Malko şi o luă pe o stradă care ducea spre oraşul vechi, în timp ce acesta merse drept înainte. Când îşi ceru cheia o voce neplăcută îl făcu să tresară.

— Unde naiba aţi fost?

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Jack Cambell, roşu de furie.

Malko zâmbi angelic.

— Am fost să acord un ultim omagiu nefericitului de Klaus Heinkel.

Americanul îl fixă atent pe Malko, ezitând să dea replica. În faţa atitudinii sale serioase, acesta explodă:

— Dar ce naiba aţi făcut acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

Malko îl privi distant. Furia omului de la C.I.A. era cât se poate de revelatoare.

— Mă *aflu în* ţara aceasta din cauza unui anume Klaus Heinkel şi trebuie să fiu conştiincios.

— Dar este mort! Cadavrul lui a fost văzut.

Jack Cambell strigase atât de tare încât mai multe persoane se întoarseră spre ei. Malko îl luă pe american şi se îndreptă spre o masă joasă. Apoi îi spuse pe o voce coborâtă:

— Tocmai, nu prea sunt sigur de asta...

— Aţi înnebunit cumva? mormăi americanul. Vă spun că este mort, această poveste s-a sfârşit.

— Aţi văzut dumneavoastră cadavrul? îl întrebă pe aceeaşi voce Malko.

— Nu aţi citit *Presencia,* replică aspru Jack Cambell.

— Nici jurnalistul nu l-a văzut... L-am interogat. De ce insistaţi să susţineţi că Klaus Heinkel este mort?

Jack Cambell tresări uşor. Ochii redeveniră la fel de reci.

Spuse pe un ton mai calm:

— Puţin îmi pasă dacă tipul acesta este mort sau viu. Până la urmă, dacă credeţi în fantome, este treaba dumneavoastră... Pentru mine este mort şi o să-mi scriu raportul în acest sens... (Brusc se încruntă.) Lucrezia v-a dus acolo?

— Mai degrabă eu am luat-o cu mine.

— Puteţi să-i transmiteţi să nu se mai deranjeze să vină mâine dimineaţă la birou. O să-i trimit un cec.

Se ridică şi fără să-şi ia rămas bun de la Malko, ieşi lovind în drumul său doi bolivieni liniştiţi.

Malko se întreba *ce* rol juca orgoliul lui Jack Cambell în excesul lui de furie. Din cauza lui Lucrezia avea necazuri.

*

* *

Fustele mini erau încă la modă în La Paz. Rochia neagră a Lucreziei descoperea trei cincimi din coapsele bine făcute şi lungi. Îşi scosese peruca, eliberându-şi părul adevărat care îi cobora în cascade pe umeri. Foarte machiată părea că are mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Băncile de lemn negru din cafeneaua *La Paz* scârţâiau sub greutatea conspiratorilor, a afacerilor ce trebuiau pregătite pentru următoarea revoluţie.

Singură la masă, Lucrezia atrăgea priviri a căror incandescenţă nu avea nimic de-a face cu ideile progresiste. Malko se înclină în faţa ei admirativ.

— Eşti superbă.

Tânăra boliviană zâmbi feroce cu bustul cambrat.

— Şi ceilalţi mă consideră frumoasă. Priveşte-i pe cei trei de acolo, se tot uită la picioarele mele... Dacă ai fi fost bolivian ar fi trebuit deja să îl ameninţi cu moartea. Dacă nu, nu ai mai fi fost *macho...*

— Trebuie să faci multe ca să fii *macho?*

Ochii frumoşi ai Lucreziei scânteiară:

— Dacă bărbatul cu care sunt lasă alţi bărbaţi să mă privească îl părăsesc; dacă acceptă ca un alt bărbat să mă ia, îl omor.

Raporturile sociale erau extrem de simplificate în Bolivia. Malko contemplă la rândul său picioarele lungi şi îşi spuse că ţara aceasta de la capătul lumii avea compensaţiile ei.

— Mergem să ne întâlnim cu senor Izquierdo?

*

* *

Grilajul vilei se deschise şi mai întâi Malko nu putu să vadă pe nimeni în întuneric. Lăsând ochii în jos, observă un bărbat minuscul, cu părul grizonat, cu privirea îndreptată spre el. Ai fi putut spune că este o mumie, deşi ochii negri erau plini de viaţă. Malko îl recunoscu Imediat pe bărbatul mic de statură pe care îl văzuse de la distanţă la biserică.

Nu avea mai mult de un metru şi vreo cincizeci şi cinci de centimetri. Era vizibil un *chulo,* un indian din Altiplano, de peste cincizeci de ani.

— Senor Pedro Izquierdo? întrebă Malko.

— Eu sunt.

Aruncă o privire avidă spre Lucrezia peste umărul lui Malko, apoi se potoli, dezamăgit.

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

Dintr-o dată părea speriat. În fundul grădinii, vila imensă era întunecată, în afară de două ferestre. Era ciudat faptul că în cartierul acesta pustiu a venit el însuşi să deschidă.

— Aş vrea să vă vorbesc, spuse Malko.

— Despre ce?

— Despre soţia dumneavoastră.

— Plecaţi!

Chulo încerca din toate puterile să închidă grilajul, spumegând de furie. Lucrezia interveni repede în aimara. Vorbea repede şi apăsat. Puţin câte puţin, Pedro Izquierdo renunţă să mai împingă grilajul. Cu chipul întunecat se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe vizitatori să intre. Ochii îi erau roşii, privirea neclară şi se clătina. Era beat mort. Traversară grădina şi intrară în vilă. Livingul era somptuos, cu canapele moi, mese pline cu piese de argint, un pian cu coadă, tablouri moderne. Senor Izquierdo se pierdea în acest fast. Se lăsă într-un fotoliu şi arătă spre o masă acoperită de sticle.

— Serviţi-vă.

Lucrezia îşi luă geanta şi se îndreptă spre Ieşire, unduindu-şi şoldurile provocator.

Malko se abţinu să deschidă singura sticlă de Moet et Chandon şi se servi cu J & B cu mult Perrier. Lucrezia luă un Pepsi-Cola. Indiscret, Malko examina o fotografie de pe pianul cu coadă: o tânără superbă cu tenul închis, având profilul lui Raquel Welsh, îmbrăcată cu o rochie mulată neagră. Lângă ea, Pedro Izquierdo părea un pitic.

— Este soţia dumneavoastră? întrebă Malko.

Un fulger de mândrie îi străluci în privire, care însă se stinse imediat.

— Da, senor. Monica.

— Nu este aici *acum!*

Indianul se uită la Lucrezia dezamăgit.

— M-a părăsit.

Cufundat în fotoliul prea mare pentru el, era demn de milă şi ridicol, semănând cu una din măştile vechi de argint pe care le găseşti încă în Bolivia, reprezentând imaginea stilizată a unui indian din Altiplano, cu buzele groase şi nasul foarte cârn. Bătrânul luă o sticlă de vin chilian şi-şi turnă un pahar plin, nebăgându-i în seamă pe oaspeţii săi.

— Din moment ce Klaus Heinkel este mort, soţia dumneavoastră nu a revenit? întrebă Malko.

Pedro Izquierdo sări din fotoliu ca înţepat de o albină, vorbind sacadat în aimara. Lucrezia traduse amuzată:

— Va crede că este mort în momentul în care îi va vedea testiculele atârnate pe perete. După părerea lui este încă în viaţă, altfel soţia lui s-ar fi întors.

Bolivianul îl fixă pe Malko cu un aer furibund, ca şi cum acesta ar fi fost responsabil de conduita soţiei sale.

— De ce aţi fost la biserică? întrebă acesta.

Pedro Izquierdo părea că încă regretă că a făcut acest lucru.

— Speram să o văd, murmură acesta, de data asta în spaniolă, să-i spun că o iert. Dacă ar fi fost într-adevăr mort ar fi fost acolo să-l plângă.

Zgomotul clopoţelului îl întrerupse. Sări din fotoliu şi traversă camera. Malko îl auzi cum deschide grilajul, iată de ce le-a deschis atât de repede, aştepta pe cineva.

Dacă era soţia sa, senzuala şi infidela Monica? Fixă uşa, inima bătându-i cu putere.

O apariţie neaşteptată se ivi în cadrul uşii. O fată foarte tânără, machiată îngrozitor, cu buzele roşii-vineţii, o fustă mini descoperindu-i picioarele groase şi acoperite de un puf negru, un pulover mai mic cu trei numere care i se mula pe piept gata să plesnească. Privirea insolentă se opri asupra lui Malko şi Lucreziei fără să clipească. Fata se aşeză în faţa lui Malko şi îşi încrucişă picioarele foarte sus, îşi aprinse o ţigară şi îşi afundă privirea în ochii lui. Cu o voce nesigură, Pedro Izquierdo o prezentă:

— Ea este Carmen. Vine din când în când să-mi ţină companie.

Carmen spuse ceva în aimara, cu o voce ursuză. Izquierdo dădu din cap şi Lucrezia schiţă un zâmbet. Vorbi cu fata tot în aimara câteva minute, apoi îi traduse lui Malko:

— Este o târfuliţă care lucrează într-un bar de striptease pentru *chulos.* Are paisprezece ani. Izquierdo recurge la serviciile ei din când în când. Dar este prima dată când vine aici. A trebuit să dea liber personalului. Cerea un supliment pentru dumneavoastră…

O orgie la altitudinea asta! Carmen se ridică pentru a-şi pune ceva de băut. Malko profită şi veni şi se aşeză lângă Pedro Izquierdo.

— Îl caut pe bărbatul care este cu soţia dumneavoastră, spuse acesta. Klaus Heinkel. Dacă mă ajutaţi să-l găsesc vă promit că soţia dumneavoastră se va întoarce, pentru că vreau să-l opresc. Am puterea să fac acest lucru.

Bolivianul îl fixă ca şi cum ar fi Mesia.

— Este adevărat?

— Da. Aveţi idee unde ar putea să se ascundă, dacă într-adevăr este încă în viaţă?

Bătrânul bolivian îşi înălţă capul:

— Da, îl voi găsi, dacă îmi promiteţi că îl veţi pedepsi.

— Vă promit.

Don Izquierdo îi luă mâinile şi i le strânse.

— *Vaya con Dios.* Este un om rău, i-am împrumutat bani, l-am primit în casa mea, aveam încredere în el… Veniţi mâine la restaurantul *Daiquiri,* pe la ora unu. Vă voi comunica ce am aflat.

Malko se ridică. Umilinţa bolivianului îi provoca greaţă. Carmen se lipi imediat de Izquierdo. Se descălţase deja şi nu aştepta decât plecarea musafirilor pentru a continua numărul de striptease.

Bolivianul avea într-adevăr chef să se recreeze puţin cu Carmen. Malko şi Lucrezia ieşiră afară, sub cerul înstelat.

Era răcoare, dar nu era frig. Câinii urlau în munte.

— De ce vrei atât de mult să-l găseşti pe Klaus Heinkel? întrebă Lucrezia. Credeam că ai venit doar pentru a aduce dosarul lui în Bolivia. Asta mi-a spus domnul Cambell.

Malko nu răspunse imediat. Nici el nu ştia prea bine de ce se lansa în lupta asta periculoasă. Apoi se gândi din nou la toate ororile povestite de omul din Zurich şi la fraza finală: „Au încredere în dumneavoastră”. Îi displăcea faptul că oameni precum Cambell sau alţii se puneau în calea destinului promis lui Klaus Heinkel.

Din motive care cu siguranţă nu erau umanitare. Tot atavismul său se revolta împotriva acestui lucru.

— Sunt un romantic incorigibil, îi spuse acesta brusc Lucreziei.

Tânăra boliviană ridică mâna pentru a opri un taxi nesperat la ora aceea târzie. Apoi îl privi pe Malko cu o altă lumină în ochi.

— În limba ta, spuse aceasta, *macho* trebuie să însemne romantic.

Capitolul V

Cei doi bărbaţi intrară în birou şi închiseră uşa înainte ca Esteban Barriga să fi avut timp să-şi ridice privirea. Era prea târziu în momentul în care îşi înălţă ochii de pe lucrări. Îi baraseră ieşirea. Erau doi bărbaţi care ai fi zis că sunt fraţi, negri, cu figuri aspre şi înspăimântătoare, cu feţele slabe şi părul dat cu ulei.

Jurnalistul îi văzu apropiindu-se şi paraliză de frică. Cel mai tânăr – avea o cravată galbenă – îi spuse pe un ton dispreţuitor:

— Nu eşti decât un vagabond fără pic de ruşine.

Calm, înconjură biroul. Profitând de situaţie Esteban Barriga îşi încordă toţi muşchii pentru a încerca să iasă, dar bărbatul negru sări pe el. Cu mâna stângă îl apucă pe jurnalist de reverele jachetei şi cu pumnul drept îi strivi nasul. Acesta auzi trosnind cartilagiul nasului, apoi căzu înapoi în fotoliu.

Dar instinctul de conservare fu mai puternic decât durerea. Simţea că dacă nu iese repede din camera aceea avea să moară. Deschise gura să ţipe şi îşi înghiţi propriul sânge.

Celălalt bărbat băgă mâna în buzunar şi scoase un cuţit, încercă lama cu un deget şi îl înfipse direct în faţa lui în cămaşa întinsă a jurnalistului, de la buric până la stern.

O dată, de două ori, de trei ori.

La fiecare lovitură, Esteban se zvârcolea de durere. Cuţitul care îi desfăcea abdomenul părea că-l hipnotizează. Nu ţipa deloc.

Încet, desfăcu cele două mâini încleştate pe vestă şi se scufundă în fotoliu. Murise. Împins de un sentiment de răutate pură, bărbatul care nu făcuse nimic luă maşina de scris şi îl lovi în cap.

Esteban Barriga căzu pe jos.

Bărbatul băgă cuţitul la loc şi îi dădu un picior în cap celui pe care tocmai îl omorâse. Aceste mici detalii erau cele care făceau diferenţa dintre un profesionist conştiincios ca el şi un nimic. Chiar şi atunci când nimeni nu observa asta, lucrul trebuia făcut ca la carte.

Apoi cei doi bărbaţi ieşiră din birou şi închiseră uşa în spatele lor, trecând prin faţa portarului aimara care dormea cu pumnii strânşi.

*

* *

Malko îşi termină pe dibuite friptura tare ca o pingea. El era cufundat într-o obscuritate aproape totală. Intrarea era minusculă, în strada Ortiz, o străduţă care cobora în dreapta bulevardului Prado. Era restaurant şi local de noapte în acelaşi timp, cu o orchestră care cânta tot timpul. Întinsă pe banchetă lângă Malko, Lucrezia înflorea văzând cu ochii. Încurajate de întuneric, câteva cupluri, după toate aparenţele ilegitime, se îmbrăţişau fără nici o ruşine.

— Cum poate avea piticul de Izquierdo o soţie aşa de frumoasă? întrebă Malko.

Lucrezia râse răguşit.

— Graţie cositorului. Avea cele mai mari mine. Dar au fost naţionalizate şi nu i-au rămas decât cele mai mici. A cumpărat-o pe Monica. Soţul ei era colonel şi a fost împuşcat într-un puci. La douăzeci şi doi de ani, avea de ales între a deveni târfă sau soţia lui Izquierdo. Dar aproape că a înnebunit alături de el…

— A înnebunit?

— Senor Izquierdo nu este un *macho.* Deloc… Monica le povestea tuturor prietenelor ei că acesta se mulţumea să se frece de ea scoţând ţipete, că avea impresia că se juca împreună cu un copil. Apoi Izquierdo l-a găzduit pe Klaus Heinkel care tocmai lucrase câteva luni pe o plantaţie de chinină. Avea mare nevoie de o femeie şi Monica nu i-a rezistat prea mult.

Fără să vrea, Malko atinse uşor cu dosul mâinii pieptul Lucreziei şi aceasta tresări, ca şi cum ar fi electrizat-o. Luă o gură de vin bolivian, apoi remarcă gânditoare:

— Mă simt ca atunci când eram cu primul bărbat pe care l-am iubit. Când mă atingea mi se făcea cald.

Şi Malko începuse să simtă efectele vinului bolivian. Se ridică să danseze luând-o pe Lucrezia de mână. Era un tangou cum nu mai dansase de mult timp. Lucrezia se lipi de el fremătând. Când făcură o voltă buzele lor se atinseră uşor şi tânăra le lipi pe ale sale o fracţiune de secundă de cele ale lui Malko. Acest contact făcea să simtă un fluid fierbinte în Interiorul ei. Malko simţi cum se lipeşte de el cu supleţea şi aderenţa unui boa constrictor.

De altfel, având în vedere iluminatul, ar fi putut să facă dragoste pe ring, nu ar fi deranjat pe nimeni…

Mai dansară puţin fără să schimbe nici un cuvânt. Apoi Malko o conduse pe Lucrezia la masă. Se pare că altitudinea era un obstacol în faţa sentimentelor. Dansul îl încercase destul de puternic. Nici măcar nu o sărutase pe Lucrezia şi deja avea impresia că făcuse dragoste cu ea. Simţea încă formele corpului ei lipit de al lui. Îi puse mâna pe coapse şi ea se apropie de el. Simţi cum fata se încordează şi ridică ochii. Un bărbat în pulover trecea pe lângă mese cu mâinile în buzunare examinând fiecare cuplu.

— Cine este tipul? întrebă Malko.

Lucrezia se strâmbă dezgustată:

— Unul dintre turnătorii de la *control politico.* Adună toate bârfele.

Malko zâmbi.

— Nu ţi-e teamă că vei fi compromisă?

Femeia ridică din umeri.

— Sunt liberă. Aveam un logodnic elveţian dar a plecat în Argentina şi nu s-a mai întors.

Malko se gândi din nou la Klaus Heinkel. Bârfele unui bătrân gelos nu însemnau mare lucru. Când l-a văzut pe senor Izquierdo şi-a dat seama că Monica nu s-ar mai fi întors, chiar dacă Klaus Heinkel murise. O lamă ar fi făcut-o mai fericită decât soţul ei.

Realiză în mod brutal că o dorea pe Lucrezia.

— Hai să plecăm, spuse el.

Femeia nu întrebă unde şi se ridică. Malko plăti şi o luă pe Lucrezia de braţ.

Strada Ortiz era pustie. O luă de mână pe Lucrezia şi aceasta se învârti lipindu-se de el. Se sărutară violent şi lung sub privirile unui *chulo,* care moţăia pe trotuar, înfofolit într-o pătură.

— Te doresc, spuse Malko.

— Şi eu, răspunse simplu Lucrezia.

Urcară spre Prado ţinându-se de mână. Marele bulevard era pustiu.

Statuia lui Simon Bolivar lucea sub lumina lunii. Brusc, se auzi un zgomot de voci în spatele lor. Apoi cei trei oameni îl depăşiră râzând şi glumind şi în treacăt o lovi violent pe Lucrezia care aproape căzu. Tânăra femeie trase o înjurătură pe care Malko nu o înţelese.

Cei trei bărbaţi se opriră imediat şi se întoarseră.

Cel care o lovise pe Lucrezia se întoarse încet. Malko văzu o figură de indian obtuz, crud şi inexpresiv. Ajungând în faţa Lucreziei, bărbatul îi spuse ceva printre dinţi apoi o plesni violent. Cu braţele atârnând rămase pe loc, rânjind.

Pumnul lui Malko plecase deja, îl lovi pe indian în mandibulă şi acesta dădu înapoi sub impact. Ceilalţi doi îi săriră în ajutor. Cel care o plesnise pe Lucrezia scoase un cuţit şi se ridică. Se îndrepta încet spre Malko ţinând cuţitul orizontal.

Lucrezia scoase un strigăt.

În acelaşi timp, ceilalţi doi vagabonzi săriră pe ea şi o imobilizară cu mâinile la spate, unul dintre ei pipăindu-i pieptul rânjind.

Încordându-şi toţi muşchii Malko făcu o săritură şi evită lama pumnalului. Pistolul său extraplat era la hotel şi vagabondul venea iar spre el. Lucrezia se zbătea ca o tigresă, înjura în spaniolă şi aimara. Brusc îi strigă în engleză:

— Salvează-te, vor să te omoare.

Malko ezită o fracţiune de secundă; nu putea să o lase pe Lucrezia în mâinile acelor vagabonzi. Cel care o mângâia pe piept o lăsă şi se apropie de el tot cu un cuţit strălucindu-i în mână. Nonşalant, cu ochii aproape închişi, se învârtea în jurul lui Malko. Ameninţat de două arme, acesta din urmă dădu înapoi, lipindu-se cu spatele de un zid. Un taxi gol trecu fără să se oprească.

Brusc realiză că nu era un accident întâmplător. Cei trei indieni nu erau beţi, ci, din contră, aveau siguranţa şi concentrarea unor ucigaşi profesionişti. Risca să-şi încheie cariera acolo, în faţa statuii lui Simon Bolivar.

Lucrezia ţipa fără încetare zbătându-se furioasă. Din nou Malko evită o lovitură de cuţit care îi atinse mâneca. Cei doi vagabonzi erau la un metru de el, pregătiţi să-i dea lovitura finală. De cealaltă parte a bulevardului, câţiva *chulos* priveau încăierarea fără să intervină.

— Salvează-te! urla Lucrezia.

Cu o lovitură de picior Malko îşi îndepărtă unul dintre agresori; oricum nu mai avea ce face. Îşi scoase rapid haina şi o rulă în jurul braţului stâng. Era un truc învăţat la şcoala din San Antonio, în Texas, în timpul stagiului de agent în acţiune. Se avântă cu braţul înainte. Lama unuia dintre bărbaţi se înfipse în ţesătură şi alunecă. Dezechilibrat, agresorul căzu. Malko se îndreptă spre Lucrezia.

Cel care o ţinea o eliberă imediat, se aplecă spre picioarele lui Malko şi se repezi să-l înşface de genunchi ca să-l trântească la pământ.

Malko se zbătea furios, dar din cauza altitudini simţea cum îşi pierde forţele.

Lucrezia sări ca o fiară, se interpuse şi îl apucă pe indian de păr. Acesta o lovi cu cotul în stomac. Femeia căzu pe spate pe trotuar, descoperindu-şi pulpele.

De data asta era sfârşitul. Doi veneau spre el, hotărâţi să-l omoare..

Lucrezia se ridică şi ţipă ascuţit. La douăzeci de metri în spatele lor se deschise uşa barului de striptease, *Maracaibo şi* un grup de oameni ieşi, printre care Malko zări o uniformă. Din nou vocea Lucreziei vibră în noapte. De această dată doi dintre cei care ieşiseră se precipitară spre el, printre care şi un poliţist în uniformă.

Unul dintre ucigaşi lătră un ordin. Cel care îl ţinea pe Malko îl lăsă şi toţi trei o luară la fugă în sus pe Prado. Obosit, suflând ca un peşte pe uscat, Malko se grăbi să o ajute pe Lucrezia. Îndoită de durere, se ţinea cu mâinile de stomac.

— Eşti rănită?

Femeia se strâmbă.

— Nu, vreau doar să vomit.

Ceea ce şi făcu fără să-i pese de grupul care îi înconjura acum.

Poliţistul, după ce îşi scosese pistolul plecase încet în urmărirea celor trei vagabonzi, după care reveni.

— Înălţimea Voastră doreşte să depună plângere? îl întrebă acesta pe Malko. Aceşti vagabonzi sunt ruşinea ţării noastre mult iubite.

Enervat de limbajul înflorit, Malko refuză oferta poliţistului. Nu mai voia decât să ajungă la hotel şi să se odihnească. Dorinţa pentru Lucrezia se stinsese ca o flacără. O luă de braţ şi părăsiră grupul salvatorilor.

— Hai să mergem! spuse el.

Merseră în linişte până pe bulevardul Camacho. La Paz-ul era din nou calm şi pustiu. Sosind în faţa hotelului *La Paz,* închis cu un grilaj de fier, Lucrezia se opri.

— Nu vreau să vii cu mine, spuse aceasta. Nu se ştie niciodată.

Deja apăsase pe soneria de noapte.

— Nu a fost o întâmplare, spuse ea, voiau să te omoare. Erau *marqueses,* mercenari din cartierul Miraflores. Oricine poate să-i închirieze pentru câţiva pesos. Dar eu nu sunt în pericol. Pe mâine.

Îl sărută repede şi plecă. Malko privi picioarele negre cu o oarecare nostalgie. Nu se gândise că seara se va termina aşa. Dar cine să fi vrut să-l omoare?

Capitolul VI

Malko pipăi plicul din buzunarul interior prin ţesătura subţire a hainei. Nu voia să rişte lăsând amprentele lui Klaus Heinkel în cameră, la hotel. Atentatul din ajun îl făcuse să înţeleagă că prezenţa sa în Bolivia nu era agreată. De data aceasta îşi pusese la centură pistolul său extraplat, pe şoldul drept, cu un glonţ pe ţeavă. Se uită la ceas: unu şi jumătate. Pedro Izquierdo era în întârziere.

Un fum gras şi greţos împuţind aerul din sala *Daiquiri,* provenind de la acele brasero instalate la fiecare masă pentru invariabilul *apparillada,* o specialitate boliviană făcută din carne la grătar cu cârnaţi, rinichi şi alte bucăţi care îţi fac poftă de mâncare. Fumul nu părea că-i deranjează pe numeroşii clienţi. Majoritatea erau nemţi. Situat pe bulevardul Prado, *Daiquiri,* în ciuda culorilor stridente şi a lipsei de confort, concura cu *Clubul German.* Patronul făcuse un adevărat efort decorându-l cu împletituri de nuiele verzi, un bar cu piramide de fructe şi o fântână; totul era înecat într-un miros de grăsime arsă. La intrare, un grup de nemţi bătrâni atinşi de cuperoză şi morocănoşi, inspectau pe toţi noii veniţi. La o masă vecină, un grup de fete foarte machiate, discutând aprins între ele, îl fixau pe Malko încă de când sosise.

Era ciudat că senor Izquierdo se lăsa aşteptat. Lucrezia se refăcea după cele întâmplate seara precedentă. Malko telefonase la ambasada Statelor Unite fără să reuşească să dea de Jack Cambell. A trimis o telegramă la *Company,* informându-l că sejurul său în Bolivia se prelungea. Fără alte detalii.

Silueta minusculă a lui Pedro Izquierdo apăru brusc, veni la masa lui Malko şi se aşeză în faţa lui.

— Încă nu ştiu nimic, spuse acesta direct. Mâine.

— De ce mi-aţi dat întâlnire aici, întrebă Malko, este îngrozitor.

Bolivianul surâse amar:

— Aici se întâlnea cu Monica, spuse el. L-am surprins împreună o dată, ţinându-se de mână. Biroul lui era vizavi, la 1616.

Malko se întoarse şi prin geamul murdar zări unul dintre puţinele imobile moderne de pe bulevardul 16 Iulie sau mai degrabă Prado. La etajul al unsprezecelea era un restaurant panoramic, *Las Vegas.*

Pedro Izquierdo şopti:

— Mâine, ne întâlnim la ora trei la *Motel Turist,* pe strada Presbytero Medina. Atunci voi şti unde este.

Se ridică şi plecă aşa cum venise.

Malko bău o cafea şi ceru nota de plată. „Trufi”, taxiurile cu itinerar fix în La Paz defilau în rânduri strânse pe Prado. Lui Malko îi veni brusc o idee. Opri un Chevrolet care probabil avea vârsta lui.

— *Maestro*[4], la cimitirul german.

Voia să vadă cu ochii lui mormântul lui Klaus Heinkel.

— Ah, ce păcat că a murit atât de tânăr, plângea bătrânul *gardian.* Şi avea atât de mulţi prieteni.

Klaus Heinkel avea într-adevăr mulţi prieteni. Mormântul său era acoperit cu coroane de flori. Aflat în ultimul rând al micului cimitir german, în cartierul Copacabana, nu era decât o moviliţă de pământ proaspăt cu o cruce de marmură şi o inscripţie foarte simplă.

Klaus MULLER – 25 octombrie 1913 – 11 martie 1972.

Malko se întoarse spre bătrânul bavarez care păzea cimitirul. Un om cumsecade, ştirb, care era în Bolivia de patruzeci şi şase de ani şi îşi uitase limba natală! Vorbindu-i în germană, Malko îi deschise o rană veche.

— Îl cunoşteaţi?

Bătrânul dădu din cap.

— Nu, dar eu nu cunosc pe nimeni… Toţi sunt tineri…

— Aţi văzut sicriul?

Bătrânul îl făcu pe Malko să repete de două ori întrebarea, apoi izbucni într-un râs senil.

— Bineînţeles, nu băusem *chicha.* Era un sicriu frumos cu mânere de argint. Aş vrea să am şi eu un astfel de sicriu când îmi va veni rândul...

Malko se îndreptă spre ieşirea cimitirului. Se pare că Klaus Heinkel îşi terminase cariera în mijlocul a trei sute de germani din La Paz morţi în Bolivia…

Bătrânul îl ajunse din urmă la capătul aleii, ţinând în mână o tufă dintr-o plantă.

— Nu vreţi să cumpăraţi rutişor? Este bun pentru stomac…

---

[4] *Aşa sunt chemaţi şoferii de taxi în La Paz.*

Zece pesos. L-am cultivat între morminte, pământul este foarte bun.

Malko refuză politicos şi ieşind din cimitir trecu prin faţa unui monument de piatră, gri, foarte sobru, în vârful căruia se afla o cruce de fier gravată cu o inscripţie:

UNSERE GEFALLEN 1939-45[5].

Ceva neaşteptat în acest cimitir de la capătul lumii.

*

* *

Un *canitilla*[6] care vindea *Ultima Hora* puse ziarul sub nasul lui Malko atât de insistent încât acceptă.

La terasa de la *Copacabana* – singura din tot La Paz-ul – bău o halbă imensă de Heineken aşteptând-o pe Lucrezia, hărţuit de micii lustragii care promiteau să facă încălţările ca noi pentru un pesos şi de cerşetori *chulo* cu picioarele goale.

Desfăcu ziarul ca să mai treacă timpul. Sub titlul ziarului, mai mult de jumătate din prima pagină era consacrată discursului de automulţumire al noului guvern.

Îi atrase atenţia imediat un nume pus sub o fotografie pe prima pagină: Esteban Barriga.

Citi avid articolul. Noaptea trecută ziaristul Esteban Barriga fusese găsit spânzurat de cremona ferestrei biroului său. Prietenii lui spuneau că fusese foarte deprimat în ultimul timp. Văzând dulapul în care lucra avea şi de ce. Dar nu într-atât încât să se sinucidă, mai ales la câteva ore după vizita lui Malko.

Tocmai închidea ziarul când auzi vocea dulce a Lucreziei:

— Îţi place?

Ridică ochii: tânăra boliviană era îmbrăcată toată în negru, de la pălărie până la pantofi. Nu-i mai lipseau decât calul şi pintenii. Femeia se întunecă la faţă văzând expresia lui Malko.

Fără să scoată un cuvânt îi întinse ziarul.

Femeia păli.

— L-au omorât?

Şi Malko gândea la fel. Îi veni în minte imaginea micului jurnalist terorizat şi îngălbenit la faţă, trăgându-l de mânecă. Nu spusese nimic nimănui dar totuşi Esteban Barriga era mort.

---

[5] În memoria morţilor noştri 1939-45.

[6] Vânzător de ziare.

Cineva veghea cu o solicitudine emoţionantă asupra ultimului somn al lui Klaus Heinkel.

Dacă era într-adevăr ultimul lui somn.

* * *

Era ceva neaşteptat să găseşti o tavernă bavareză în mijlocul Anzilor. Malko rămase visător în faţa enormului *Prosit* pictat la intrarea restaurantului *Les Escudos.* Sala imensă de la subsol arăta sinistru, cu plafonul imens, pereţii galbeni acoperiţi cu inscripţii în limba germană şi spaniolă, mesele şi scaunele incomode şi masive, lustrele din fier forjat.

Aici se găseau cei mai buni cârnaţi nemţeşti din La Paz sau preparate din carne din Argentina, servite de chelneriţe în ciorapi negri şi fuste mini. În seara aceea, *Les Escudos* era aproape gol. Într-un colţ doi hippie cu poncho mâncau cârnaţi cu degetele.

Era totuşi restaurantul cel mai la modă din La Paz, situat în partea de sus a bulevardului Prado, vizavi de Comibol. Acolo nu se vorbea decât germana. De când plecaseră de la *Copacabana* Malko şi Lucrezia nu mai vorbiră despre moartea lui Esteban Barriga. Dar acest nou mister nu încetă să-l preocupe pe Malko. În mod sigur Lucrezia nu avea nici o şansă cu el. În seara asta se făcuse şi mai frumoasă.

Ceea ce Malko avea de gând să-i ceară nu avea decât de departe legătură cu o orgie a simţurilor.

— Lucrezia…

Femeia ridică privirea. Era superbă cu ochii ei negri, părul căzându-i pe umeri, cu buzele întredeschise. Malko îşi spuse că Domnul îl va pedepsi într-o zi pentru că neglijează astfel de ocazii.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Am nevoie de tine.

Ochii femeii se întunecară şi trăsăturile i se crispară imperceptibil.

— Ce doreşti?

— Să mergem la cimitirul german în noaptea asta.

Femeia tresări.

— La cimitir! Ce să facem acolo?

— Vreau să văd cu ochii mei cadavrul lui Klaus Heinkel.

Lucrezia trase un fum lung din ţigară înainte să răspundă.

— Înţeleg. Dar trebuie să găsim oameni pe care să ne putem baza. Doar Josepha ne poate ajuta.

— Să mergem, sugeră Malko.

Lucrezia dădu din cap.

— Nu. Eu o să mă duc acolo şi tu mă vei aştepta la mine.

Căută prin geantă şi îi dădu o cheie.

— Numărul 4365, la primul etaj. Numele este scris pe uşă. Nu te vei întâlni cu nimeni. Tatăl meu este plecat la Cochabamba în weekend. Ne întâlnim acolo.

Malko luă cheia. Lucrezia era într-adevăr o fată extraordinară. Înainte să se ridice o întrebă:

— De ce faci asta? Mă cunoşti de o zi.

Surâse provocator:

— Ghiceşti?

*

* *

Cheia se răsuci în broască şi Malko tresări. Nu putea să fie decât Lucrezia care păstrase a doua cheie. Pusese un disc cu *quena* – flaut indian. Casa era liniştită, camera unde se afla era destul de sumar mobilată cu un divan mare şi mese joase, încăperea nu era înaltă.

— Totul este rezolvat, spuse Lucrezia, ne vom întâlni cu ei la cimitir în trei ore.

Malko nu întrebă cine erau „ei”. Lucrezia îşi lăsă geanta şi îl fixă pe Malko. Regăsi expresia vidă şi intensă pe care o avea la restaurant. Malko o examină atent: nasul era poate puţin prea lung, dar îi dădea personalitate, gura era închisă parcă cizelată, linia buzelor perfect conturată. Nu avea nevoie să-şi dea cu ruj de buze.

Chipul îi era palid contrastând cu ochii negri. Privirea lui Malko coborî întârziind pe picioare şi şolduri.

— La ce te gândeşti?

Vocea Lucreziei era aspră, aproape agresivă.

— Eşti superbă, spuse încet Malko.

— Detest eufemismele, spuse încet Lucrezia. Minţi, nu vrei decât să mă…

Malko zâmbi:

— Ce vreau?

Se ridică, se îndreptă spre ea şi o luă în braţe.

La început buzele-i erau reci, apoi, puţin câte puţin, se încălziră. Lucrezia îşi puse o mână pe ceafa lui Malko pentru a putea să-l sărute mai apăsat. Dinţii li se ciocniră.

Fără să înceteze să o sărute, Malko o luă de mijloc şi o duse spre divan. Contactul cu corpul tinerei femei îl înfierbântă pe Malko. Simţea cum dorinţa urcă în el, inexorabil şi violent. Se gândea la momentul în care avea să o pătrundă. Ca prin telepatie Lucrezia îşi desprinse o mână şi îl împinse pe Malko, ca pentru a-i studia reacţiile.

Apoi încetă să-l mai sărute, îi luă capul în mâini şi îl privi serios în ochi.

— Te-am lovit, spuse ea blând, iartă-mă! Şi eu vreau să te iubesc, dar sunt atât de dezgustată de toţi aceşti *macho* care tratează femeile ca pe nişte capre, fără măcar să le întrebe ce-şi doresc.

— Nu-ţi plac bărbaţii din ţara ta?

Zâmbi dispreţuitoare:

— În momentul în care au terminat să facă dragoste, se grăbesc să se întâlnească cu prietenii lor pentru a le povesti cum a fost.

În anumite momente engleza ei suna curios.

Îşi scoase pantofii şi îl privi pe Malko şăgalnic.

— Nu ai făcut niciodată dragoste cu o *chula?*

Malko ezită să răspundă. Auzise că femeile *chula* nu se dezbracă niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Vei vedea.

Se ridică şi începu să-şi scoată hainele rămânând în chiloţi şi într-un sutien negru. Pielea îi era foarte albă, cu mâinile şi picioarele acoperite de un puf fin negru. Fără să se dezbrace de tot, se întoarse spre divan. Cu gesturi blânde îl dezbrăcă pe Malko în ritmul flautului indian.

El îi desfăcu sutienul. Fata se mişcă brusc, apoi se întinse pe patul îngust, cu picioarele superbe lipite. Avea un abdomen frumos, uşor convex, sânii rotunzi şi fermi, deşi mici. Malko puse o mână pe pulpele ei şi Lucrezia se lipi imediat de el sărutându-l furios.

Malko nu se mai gândea decât la un singur lucru: să o posede imediat. Din cauza altitudinii gâfâia deja, cum avea să ţină piept acestei iepe dezlănţuite?

În momentul în care vru să o pătrundă Lucrezia strânse picioarele, oprindu-l.

— Aşteaptă, nu acum.

Totuşi simţea cum îi pulsează abdomenul. Dar ea se eliberă din îmbrăţişare, întinse braţele şi luă o cutiuţă de argint. O deschise, luă puţin ceva cu vârful degetelor şi le duse la nas.

Trase pe nas puternic şi apoi se lăsă pe spate.

— Vrei şi tu? întrebă aceasta.

— Ce este?

Fata începu să râdă.

— *Pichicata!* Poftim.

Îi întinse cutiuţa de argint în care era o pudră albă strălucitoare şi înţelese imediat.

— Este cocaină!

— Prefer să-i spun *pichicata.* Îmi place, mă simt plină de căldură şi departe de toate.

— Iei des? întrebă Malko îngrozit.

— Tot timpul, zise Lucrezia simplu. Ca toată lumea de aici, de altfel. Nu ştiai că Bolivia deţine 90% din producţia de cocaină din lume? Toţi indienii din Altiplano mestecă frunze de coca toată ziua.

— Este legal?

Tânăra boliviană zâmbi amar:

— Banii noştri sunt singura monedă din lume care se bazează pe cocaină. Guvernul are cuferele pline şi când au nevoie de bani o vând.

— Cui?

— Mafiei americane. Dar nu le place să le facem concurenţă. Nu ai citit ziarul de ieri. Alaltăieri doi americani au fost opriţi la hotelul *Sucre* având asupra lor două sute de mii de dolari. Veniseră să cumpere *pichicata...*

Ciudată ţară.

Lucrezia închise ochii şi îl luă pe Malko de mână:

— Mângâie-mă, spuse ea cu o voce autoritară.

Îşi ridică şoldurile pentru a i se oferi şi începu să-l mângâie posesiv. Timp de câteva minute în cameră nu se mai auzi decât respiraţia sacadată a Lucreziei.

Dintr-o dată îşi spuse pe un ton absent:

— Ai văzut vreodată lame împerechindu-se?

Malko trebui să spună că nu. În Austria nu prea vedeai lame.

— Este foarte frumos, spuse ea visătoare, au urechile foarte ascuţite şi sar foarte mult.

Îi smulse lui Malko ultima piesă de îmbrăcăminte cu un gest de brutalitate masculină şi îşi întoarse capul spre el privindu-l pierdută.

— Acum, spuse ea, acum…

Se afla într-o asemenea stare încât se supuse imediat. Când o pătrunse femeia îşi înfipse mâinile în spatele lui apoi le lăsă să cadă şi nu mai făcu nimic pentru a-l ajuta, rămânând inertă sub el.

Ameţit de corpul pasiv şi arzător în acelaşi timp, Malko se dezlănţui. Divanul trosnea şi scârţâia sub ei.

Lucrezia păru că-şi revine brusc şi începu să murmure încurajări în spaniolă şi în engleză.

— Repede, mai repede.

Erau la jocurile Olimpice! Trădat de altitudine, Malko simţi că nu mai putea să reziste mult timp în ritmul acesta. Plămânii îi ardeau, începea să-şi simtă corpul ca de plumb şi încetini simţitor asaltul.

Imediat simţi muşchii Lucreziei relaxându-se. Ea îl ţinea în continuare lipit de ea, dar nu mai era acelaşi lucru… Ruşinat şi fără suflu, Malko vru să treacă iar la asalt, cu riscul de a-şi crăpa plămânii. Lucrezia îl împinse şi se trase de sub el. Se trezi pe pat, nesatisfăcut şi se lăsă pe spate profitând de răgaz pentru a-şi reveni.

Stând în patru labe pe pat, Lucrezia căuta ceva în sertarul măsuţei joase. Luă de acolo ceva, stinse lampa şi apoi se lungi din nou lângă Malko.

Întunericul îl surprinse. Lucrezia nu părea timidă. Brusc simţi părul ei lung mângâindu-i picioarele. Dinţii tinerei boliviene îl răniră, dar apoi femeia îndulci durerea provocată de muşcătură. Timp de câteva minute îl mângâie aşa, încet şi pasional.

Puţin mai târziu Lucrezia se aplecă şi aprinse lampa. Cearcăne negre mari îi scoteau în evidenţă ochii, buzele i se umflaseră, părea calmă şi destinsă.

Malko contempla picioarele lungi ale Lucreziei. Era păcat că nu se epila…

Ea urmări direcţia privirii lui şi îl întrebă:

— Ţi se pare că am prea mult păr?

— De ce nu te epilezi?

Femeia râse:

— Nici nu-ţi închipui! Aici, singurele femei care nu au păr sunt *chula.* De aceea, pentru a arăta că avem sânge spaniol, nu ne epilăm, când avem şansa de a avea păr!

Unde s-a cuibărit rasismul…

Cu părul despletit, superbă şi impudică, se uită la ceas:

— E timpul să mergem la cimitir.

Capitolul VII

Lopata scoase un zgomot mat. Lucrezia îndreptă raza lanternei spre gaură. Apăru o bucată de lemn. Sicriul lui Klaus Heinkel.

Cei doi *chulos* săpau cu lopeţi cu cozile scurte. Fierul uneia dintre ele lovi o piatră şi scoase un zgomot clar. Malko tresări. Erau la capătul cimitirului, în partea dinspre munte, puteau fi auziţi.

— Mai încet, recomandă acesta.

Taxiul îi lăsase la colţul Străzii 11, în spate la *Copacabana.* Frigul era puternic şi străzile erau pustii. Când se apropiară de cimitir se auzi un fluierat uşor dintr-un colţ întunecat.

Lucrezia înaintă, aprinse scurt lanterna şi lumină doi oameni care stăteau pe vine lângă zidul cimitirului.

Erau *aimaras,* cu privirile inexpresive, ţinând lopeţile lângă ei.

Lucrezia discutase cu ei încet şi se întoarse spre Malko.

— Vor cinci sute de pesos fiecare. Este scump.

Nu era momentul să discute. Plătise imediat şi indienii băgară bancnotele în buzunare.

— De unde sunt? o întrebă pe Lucrezia.

— Din *Hampa,* din cartierul cerşetorilor, în spate la San Francisco.

Merseră o sută de metri, escaladară zidul cimitirului şi se strecurară în linişte pe alei. Malko găsise uşor mormântul. Cei doi aimaras se puseseră pe muncă imediat.

Unul dintre indieni înfipse lopata cu o lovitură seacă şi făcu un zgomot care percută în tot cimitirul! Malko se repezi şi îi ceru Lucreziei să le spună să continue să sape cu mâinile.

Docili, îngenuncheară pe pământul gras şi începură să scoată sicriul. Malko privea fascinat. În câteva minute se va edifica asupra sorţii lui Klaus Heinkel. Începură să cadă picături mari de ploaie care se transformară într-o furtună violentă. Cei doi *chulos* continuară să sape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Lucrezia şi Malko se udară până la piele foarte repede. Aveau de ce să-l invidieze pe Klaus Heinkel care stătea la adăpost în sicriul lui…

Ploaia se potoli la fel de brusc cum şi începuse în momentul în care cei doi *chulos* reuşiră să degajeze una dintre extremităţile sicriului. Apucară de mânere şi îl smulseră din groapă. Lucrezia ghida operaţiunea dând *ordine* scurte. Malko trebui să-l ajute pentru a scoate complet sicriul din groapă, după care îl puseră pe alee lângă pământul scos. În ciuda frigului, Malko transpirase.

*
* *

Începură să scoată capacul sicriului. Ploaia începuse din nou.

Capacul se clătină şi căzu pe jos. Unul dintre *aimara* înjură în limba sa. Un miros fad, dulce-acrişor şi greţos se ridica din sicriu. Era într-adevăr un cadavru.

Malko fu puţin surprins şi decepţionat: se aşteptase să găsească sicriul gol sau plin cu pietre.

Se aplecă. Mai întâi nu văzu decât un corp. Nu era nici un giulgiu. Un cadavru înghesuit într-unul dintre pereţi, culcat într-o parte. Malko apucă de un umăr încercând să-l întoarcă, dar se dădu înapoi din cauza mirosului. Unul dintre *aimara* îi veni în ajutor. Înfipse în umărul mortului un fel de cârlig şi trase făcându-l să se întoarcă. Apoi Lucrezia întinse braţul şi lumină o barbă închisă la culoare. Continuase să crească şi după *moarte* şi atingea mai mult de douăzeci *de* centimetri.

Chipul cadavrului nu putea fi recunoscut din cauza sângelui care curgea dintr-o rană a craniului. Avid, Malko cercetă trăsăturile umflate şi deformate.

Cadavrul aparţinea unui bărbat masiv, care nu avea mai mult de treizeci de ani, cu părul des, mustaţă şi barbă. Prin gura deschisă se putea vedea un şir neregulat de dinţi. Mortul era îmbrăcat cu blugi, o jachetă şi cizme scurte texane cu vârful ascuţit, din piele maro.

— Nu este Klaus Heinkel, spuse el.

Sau întinerise cu un sfert de secol. Neamţul era un bărbat de un metru şi şaizeci şi opt de centimetri, avea cincizeci de ani şi era chel.

— Este Jim, murmură Lucrezia cu o voce afectată. Jim Douglas, un tânăr american. Îi recunosc cizmele.

Cei doi *aimaras* începură să se impacienteze. Malko se ridică. Acest cadavru necunoscut nu-i aducea nici un indiciu. Era vizibil că murise violent şi că nu era Klaus Heinkel. Ceea ce însemna aproape sigur că neamţul era încă în viaţă.

— Spune-le să-l închidă şi să pună la loc sicriul în groapă.

Cei doi *chulos* începură să închidă în grabă capacul. Udat şi bulversat, Malko nu mai înţelegea nimic. Dacă Lucrezia spunea adevărul, atunci ce căuta acest american în sicriul lui Klaus Heinkel? Cine îl omorâse? Se felicită că nu îi dăduse amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel lui Jack Cambell. Riscau să servească la…

Lucrezia şi el priviră în linişte cum cei doi *aimaras* coborau sicriul în mormânt şi astupau groapa.

Apoi plecară toţi patru pe unde veniseră. Lângă zid, Lucrezia şi cei doi discutară ceva încet. Cereau încă două sute de pesos pe care Malko îi plăti.

— Nu ne vor denunţa? întrebă el.

— Nu, spuse Lucrezia. Vor pleca imediat pe jos spre satul lor. Le este teamă de poliţie.

Cei doi *aimaras* îi părăsiră imediat şi dispărură în întuneric. Malko şi Lucrezia coborâră în stânga, spre centru. Merseră în linişte până pe podul de peste râul La Paz. La o sută de metri mai încolo zăriră un taxi. Şoferul somnoros îi taxă fără să se întoarcă.

— Dacă Klaus Heinkel este în viaţă, atunci Hugo Gomez este sigur la curent, spuse brusc Lucrezia.

Adâncit în gândurile sale, Malko nu răspunse: era curios să vadă reacţia lui Jack Cambell care era atât de convins că Klaus Heinkel era mort.

Capitolul VIII

Un afiş pe jumătate smuls punea încă în gardă sufletele simple:

„Nu ascultaţi zvonurile extremiste. Aveţi încredere în revoluţia de la 16 Iulie”.

Afişat la colţul străzii 20 Octombrie – comemorând de asemenea o altă revoluţie, apelul aveau o anumită doză de umor involuntar. Vechile sloganuri nu se mai ştergeau de mult. Astfel puteai citi istoria politică a Boliviei pe zidurile din La Paz.

Malko examină imobilul cu trei etaje, aflat într-o intrare mai retrasă din strada 20 Octombrie. Era un loc liniştit, nu prea departe de Prado. Sunase la uşa primului apartament fără să primească nici un răspuns. Acolo locuia Jim Douglas, tânărul american…

Înainte de a fi în sicriul lui Klaus Heinkel… Dezamăgit voia să plece, când o perdea se mişcă la parter.

— *Totuşi* este cineva, spuse Lucrezia.

Se întoarseră şi sunară din nou. Uşa se deschise imediat.

O femeie de vreo patruzeci de ani îi fixa cu o privire goală, în spatele ei se înghesuiau doi puşti cu picioarele goale, foarte negri, destul de frumoşi. Femeia avea părul strâns, ceea ce scotea în evidenţă asimetria feţei sale, cu buza inferioară foarte groasă. Rochia de pânză *lipită* de *corp îi evidenţia* formele pline. Ignorând-o pe Lucrezia i se adresă lui Malko.

— Ce doriţi?

— Îl caut pe Jim Douglas. Nu răspunde nimeni la el.

— Jim a plecat de câteva zile. Nu ştiu unde este.

Răspunsese cu indiferenţă, ai fi putut spune că voia să închidă uşa, dacă nu i-ai fi observat privirea fascinată.

— Locuieşte singur? întrebă Lucrezia.

Femeia ezită, apoi răspunse:

— Nu ştiu… Nu mă interesează ce face el.

Privirea ei se agăţă de cea a lui Malko *timp* de o fracţiune de secundă cu o intensitate extraordinară, apoi se dădu înapoi imediat.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am treabă.

Uşa se închise Iar Malko şi Lucrezia ieşiră de pe culoarul îngust.

— Ştie ceva.

Lucrezia rânji sec:

— Are chef să te vadă singur. Este cea mai mare nimfomană din La Paz. Soţul ei a părăsit-o din cauza asta: Cu siguranţă că s-a culcat şi cu Jim. De altfel, când o apucă s-ar culca şi cu o lamă!

De altfel spaniolii din Pizarre au folosit şi ei lamele.

— Nu ştii nimic mai mult despre acest Jim Douglas?

Lucrezia îşi suci glezna mergând pe trotuarul prost asfaltat şi înjură înainte să răspundă.

— Era doar o cunoştinţă. Îl vedeam des la *Copacabana.* Vorbea mult şi mi-a spus odată că avusese un rol activ în mişcările de protest de la Institutul de Tehnologie din Massachussets. Era un fel de agitator profesionist de stânga. Vorbea bine spaniola, locuia aici de un an şi era profesor de engleză.

— Nu ştii cum de s-a amestecat în povestea asta cu Klaus Heinkel?

Lucrezia dădu din cap:

— Nu. Nu îl interesau nemţii.

Era un adevărat mister. Malko nu se afla într-o situaţie de invidiat. Cu cât se apropia mai mult de neamţ, cu atât pericolul creştea, fără să ştie de unde ar putea veni…

Se opriră la colţul străzii 20 Octombrie, în faţa clădirii Emoussa.

— Am întâlnire cu senor Izquierdo, spuse Malko. Ştii unde este motelul *Turist?*

— Acolo ţi-a dat întâlnire bătrânul acesta dezgustător! Este singurul bordel din La Paz. Cred că îi este ruşine să-şi aducă târfa acasă.

Malko ridică mâna să oprească un taxi. În loc să se urce lângă el, Lucrezia se aplecă spre şofer:

— Maestro, pe strada Presbytero Medina.

— Tu nu vii?

Lucrezia zâmbi:

— Nu vreau să am o reputaţie proastă. Te aştept la mine, dacă mai ai încă puţină putere…

Malko simţea că o dorea. Taxiul demară.

*
*   *

Carmen se dezbrăca încet, senzual, cu o perversitate naturală rar întâlnită, întorcându-se cu spatele spre Pedro Izquierdo.

Nimeni nu i-ar fi dat vârsta pe care o avea. Sânii îi ieşeau din sutien şi pulpele aveau rotunjimea celor ale unei femei de treizeci de ani.

Piticul bolivian o mânca din ochi. Când era cu ea o uita pe Monica. În camera tristă de motel se simţea mai în largul lui decât la el acasă. Carmen, dimpotrivă nu avea subtilităţi. Se întoarse şi se apropie de pat.

Pedro Izquierdo îi dezmierdă sânii rotunzi, apoi coborî frământând fiecare curbă.

Fata îi privea mâna ca şi cum ar fi fost un ac veninos. Când îi atinse pulpele strânse se întoarse şi se eliberă.

— Nu am chef, spuse aceasta supărată.

Surprins, Izquierdo ridică privirea. Era întotdeauna foarte docilă.

— De ce?

— Am chef să-mi cumperi nişte pantofi frumoşi. Ca aceia din dulapul soţiei tale.

Se ruşină brusc, apoi se înfurie vrând să o plesnească pe micuţa neruşinată, dar renunţă:

— Bine, îţi promit. Imediat.

Fata se destinse într-o clipă şi se uită batjocoritor spre bătrân. Era o fată normală şi nu o dezgustau lucrurile carnale. Făcea dragoste în fiecare seară cu amantul ei, un tânăr *chulo,* în casa sa din Miraflores. Dar cu Izquierdo era altceva, era doar o chestie dezagreabilă pe care trebuia să o facă.

Respiraţia bătrânului deveni din ce în ce mai sacadată. Mâinile sale se agitau furios fără să o facă pe Carmen să simtă ceva. O trase pe pat şi o întinse pe spate ascunzându-şi capul între sânii ei. Fata se cambră pentru a-l face să se simtă mai bine.

Se auziră mai multe bătăi puternice în uşă. Pedro Izquierdo se ridică imediat furios şi îngrijorat. Totuşi nu îi dăduse întâlnire aşa de devreme bărbatului blond.

Carmen aştepta rezemată în coate. Se auziră din nou bătăi în uşă. Terorizat Izquierdo nu se mişcă şi îşi puse un deget pe buze exact în momentul în care Carmen strigă cu o voce ascuţită:

— Cine este?

— Controlo politico, răspunse o voce de bărbat.

Fără să ezite, Carmen se ridică şi se îndreptă spre uşă. Izquierdo sări din pat şi vru să o prindă.

— Nu deschide! strigă el.

Dar Carmen trăsese deja zăvorul. Uşa fu împinsă cu putere de o namilă cu o jachetă de nailon albastră, cu un păr des şi încâlcit şi o faţă plată de indian. O împinse pe Carmen şi apoi intrară şi cei doi *chulo.* Unul avea părul creţ şi tenul foarte închis, cu buze de negru între care se vedea un şir de dinţi stricaţi. Închise uşa şi trase zăvorul.

Dezbrăcat complet, micuţul bolivian holbă ochii. Aceşti indivizi nu aveau nimic de-a face cu *controlo politico.* Erau nişte vagabonzi, *marqueses.*

— Ce doriţi? se bâlbâi acesta. Ieşiţi sau îl chem pe administrator.

Bărbaţii nu se mişcară, ca şi cum nici nu auziseră. Fără să se mai gândească la faptul că era gol, Pedro Izquierdo se repezi spre uşă. Namila întinse braţul şi îl lovi direct în faţă pe Pedro Izquierdo trimiţându-l spre pat. Acesta scoase un strigăt ascuţit. Îi striviseră nasul. Liniştit, mătăhălosul se apropie de aparatul radio şi îl dădu la maxim. Aşa procedau clienţii motelului când erau în compania unei partenere prea zgomotoase.

Ţinându-se de nas cu amândouă mâinile Izquierdo se dădu înapoi spre pat.

Namila o luă pe Carmen de o mână şi aceasta începu să se zbată de formă, lăsându-se târâtă spre pat, râzând în sinea ei.

Era iubitul ei, Raul.

Fusese ideea lui să vină şi să-i întrerupă, apoi să-l ducă pe Izquierdo la el acasă pentru a-l jefui. Fata fusese de acord entuziasmată. Toate obiectele din argint din vilă valorau mii de pesos cu care putea să-şi cumpere multe rochii frumoase…

Dacă ar fi fost mai puţin avară nu ar fi acceptat niciodată. Bărbatul cu părul creţ scoase un cuţit din buzunar şi se aşeză pe abdomenul lui Izquierdo punându-i cuţitul la gât.

— Nu mişca, spuse acesta în aimara.

Matahala o împinse pe Carmen pe pat. Aceasta întoarse capul în momentul în care bărbatul îşi desfăcea fermoarul.

Secvenţa aceasta nu era prevăzută în plan, dar I se părea extrem de excitant.

Când simţi materialul grosolan al blugilor frecându-se de pielea ei neagră fata îşi muşcă buzele ca să nu strige de plăcere. Dar trebuia să salveze aparenţele: reuşi să plângă în timp ce Raul o penetra brutal şi repede. Înţepat cu cuţitul, Pedro Izquierdo gemea, fascinat de corpul lui Carmen.

Raul se ridică. Bărbatul cu fruntea îngustă găsise o sticlă de J

& B din care începu să bea lacom. Se apropie de pat şi vărsă puţin pe Carmen care începu să ţipe. Cei trei bărbaţi izbucniră în râs. Bărbatul cu părul creţ o contempla pe Carmen avid. Îl chemă pe cel scund şi îndesat pentru a ţine.

Bărbatul cu fruntea îngustă termină băutura din sticlă şi o sparse de noptieră. Îl luă pe bătrân de păr, îi puse ciobul pe gât şi apăsă puţin pe pielea îmbătrânită şi ridată.

Bărbatul creţ o apucă pe Carmen de încheieturi şi o trase spre el, trecând-o peste Izquierdo. Apoi îi prinse încheieturile doar cu mâna stângă şi se descheie la rândul lui la pantaloni.

Carmen începu să ţipe şi căută privirea iubitului său. Nu întâlni decât doi ochi inexpresivi, ca şi cum nu o mai văzuse niciodată în viaţa lui...

Era Imposibil! Probabil că voia să o pună la încercare. Scoase un strigăt ascuţit şi începu să se zbată. Lovind-o scurt cu genunchiul în abdomen vagabondul creţ o făcu să se îndoaie.

În timp ce aceasta încerca să-şi revină, bărbatul o aruncă pe pat cu capul în cearşaful murdar care fusese martorul atâtor copulaţii, apoi se aruncă peste ea, desfăcându-i picioarele.

Dintr-o smucitură o posedă sălbatic. Fata ţipa încercând să scape înnebunită. *Macho*-ul ei era acolo: nu putea să accepte să o vadă cu altul, chiar dacă era un prieten. Sau...

O teroare viscerală o paraliză. Înţelese că avea să moară. Prins de şoldurile ei bărbatul gâfâia de plăcere. Carmen nu-şi văzu iubitul apropiindu-se, simţi doar o căldură fulgerătoare în piept, atunci când lama pumnalului i se înfipse între coaste străpungându-i inima. Muri în câteva secunde.

Pedro Izquierdo, cu ochii ieşiţi din orbite de groază, deschise gura ca să ţipe. *Chulo-ul* cu fruntea îngustă îi înfipse cu toată puterea ciobul în gât. Cu *cealaltă mână* ucigaşul smulse ceasul de la mâna mortului.

*

* *

Taxiul se opri în faţa unei mulţimi. Şoferul se întoarse spre Malko:

— La *Poliţia*...

Strada Presbytero Medina era blocată. În faţă străjuia un deal şi la stânga o clădire gri cu o uşă de fier deschisă deasupra căreia era scris:

MOTEL TURIST-UNION OBREJO-PATRONALE.

La ultima revoluţie fuseseră naţionalizate toate casele...

Mai mulţi poliţişti în uniforme stăteau în faţa uşii de fier împiedicând mulţimea să intre. Malko se dădu jos, îşi făcu loc prin mulţime şi ajunse în primul rând. De acolo se strecură în motel.

Pe un teren în pantă fuseseră construite vreo cincisprezece bungalow-uri separate de ziduri de plastic verzi. Malko cercetă puţin clădirea, privirea fiindu-i atrasă de două tărgi puse pe jos, aproape de intrare. Cearşafurile pătate de sânge ascundeau cadavrele unor oameni.

Malko se aplecă spre un vecin.

— Ce se întâmplă?

Bărbatul ridică din umeri.

— O poveste urâtă. Nişte vagabonzi i-au luat gâtul unui tip mai bătrân şi amantei sale. Au violat-o şi i-au jefuit. L-au rănit şi pe recepţioner.

Dând la o parte un poliţist în uniformă se îndreptă rapid spre prima targă. Avu timp să ridice cearşaful înainte ca poliţiştii să-l îndepărteze.

Ochii morţi ai lui Don Pedro Izquierdo fixau cerul fără să-l vadă.

*
*   *

O fată cu puţină mustaţă o înlocuise pe Lucrezia. Îl privi pe Malko cu dispreţ.

— Aveţi stabilită o întâlnire cu domnul Cambell?

— Nu, recunoscu Malko, dar sunt sigur că o să mă primească...

Fata dispăru în biroul americanului cu cartea sa de vizită şi reapăru ursuză, lăsând uşa întredeschisă.

— Intraţi.

Jack Cambell era şi mai prost îmbrăcat decât la prima lor întâlnire. Nici măcar nu se ridică pentru a-l primi pe Malko. Acesta din urmă îşi trase un fotoliu şi se aşeză, apoi îşi scoase ochelarii negri.

Ochii căprui aveau acum o nuanţă verzuie, semn că era enervat.

— Încă sunteţi în La Paz? întrebă americanul cu vocea sa iritantă.

Malko rămase neclintit.

— Încă mai am treabă aici.

Jack Cambell strivi mucul ţigării într-o scrumieră.

— Încă mai aveţi halucinaţii? V-am spus că Klaus Muller –

nimic nu poate dovedi că este Klaus Heinkel – este mort şi îngropat.

— Poate că este mort, dar nu şi îngropat.

Americanul ridică sprânceana stângă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko îşi alese cu grijă cuvintele:

— În sicriul lui Klaus Muller, la cimitirul german, se află un cetăţean american, un anume Jim Douglas.

De data aceasta Jack Cambell resimţi lovitura. Liniştea se prelungi câteva secunde. Nu se aştepta la aşa ceva.

— De unde ştiţi?

— Pentru că l-am văzut, spuse liniştit Malko.

— L-aţi văzut?

Malko îi povesti pe scurt vizita sa la cimitir. Jack Cambell se juca cu bricheta fără să răspundă, iar la sfârşit dădu din cap:

— Sunteţi nebun!

Malko se hotărî să-l pună la punct, replicându-i pe un ton rece:

— Ce ar spune Jack Anderson dacă ar şti că responsabilul C.I.A. din La Paz acoperă un criminal nazist căutat de toate ţările civilizate?… Se va vinde bine Was*hington Post,* nu-i aşa?

Jack Cambell se făcu roşu şi Malko crezu că o să izbucnească. Micuţul american bătea cu palma pe birou.

— Dar, pentru *nume* le lui Dumnezeu, urlă acesta şi dumneavoastră faceţi parte din *Company.* De ce mă enervaţi?

Lui Malko nu-i plăceau josniciile. Nu se ridică, dar furia interlocutorului său îi arăta că nu se înşelase.

— Am primit ordine de la *Company* pentru a veni în La Paz. Spuse acesta, pentru a ajuta la identificarea unui anume Klaus Heinkel.

— Este mort!

Jack Cambell strigase atât de puternic, încât răguşise.

— Nu este mort şi ştiţi asta foarte bine.

Abia respirând, americanul şopti:

— Şi dacă bolivienilor le face plăcere să-l ştie mort? Vreţi să refaceţi lumea?

— Nu, răspunse Malko. Dar nimic nu mă va împiedica să-l găsesc pe Klaus Heinkel. Doar dacă nu primesc o telegramă semnată de David Wise ordonându-mi să mă întorc la castelul meu.

Jack Cambell îşi luă capul în mâini.

— Dar până la urmă ce vă pasă? Nici măcar nu-l cunoaşteţi pe tipul acesta.

— *Nu înţelegeţi,* spuse Malko.

Era ceva mai puternic decât el. Nu-i plăceau torţionarii.

Semi-mărturisirea americanului îi era de ajuns. Cambell ştia de moartea falsă a lui Klaus Heinkel, dar din motive pe care Malko le ignora, se alia cu bolivienii.

Americanul făcu un efort considerabil pentru a-şi relua sângele rece.

— Şi ce aşteptaţi de la mine? întrebă acesta. Să îl găsesc pe Klaus Heinkel?

Malko dădu din cap apoi se ridică.

— Nu, mă voi ocupa eu de asta. Cunoşteaţi un anume Jim Douglas, un american profesor de engleză în La Paz?

— Nu. Întrebaţi la consulat.

Malko plecă. Jack Cambell nu va ridica nici un deget ca să-l ajute, dimpotrivă.

O dată cu moartea lui Pedro Izquierdo, ultima pistă care ducea la Klaus Heinkel dispărea.

Pentru a se gândi la asta mai bine merse pe jos până la hotel, coborând pe strada Potos, îngustă şi animată.

Împreună cu cheile, recepţionerul îi dădu şi un plic. Malko îl deschise. Conţinea o invitaţie la un cocktail dat de consulul Franţei. Se adăugase un singur cuvânt scris de mână: VENEZ.

*

*   *

Era mai mult o petrecere în grădină decât un cocktail. Bufetul era în grădina unei vile situate la capătul unui domeniu care dădea în bulevardul Hernando Siles, în cartierul Obrajes, în partea de jos a La Pazului, înainte de Colacoto.

Era chiar şi Moet & Chandon! Un lux prea mare pentru La Paz. Dar, în afară de Lucrezia, care arăta superb într-o rochie de mătase verde, nu cunoştea pe nimeni.

Cine ar fi putut să-i trimită această invitaţie?

În momentul în care vru să o ia pe Lucrezia dintr-un grup de admiratori, un tânăr cu ochelari şi cu o privire inteligentă se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi Alteţa Sa Prinţul Malko? întrebă acesta în franceză.

Inima lui Malko începu să bată mai repede.

— Da. De ce?

— Eu v-am invitat. Mă numesc Moshe Porat şi sunt consulul israelian în La Paz.

Totul începea să aibă sens.

— De ce voiaţi să mă întâlniţi?

Moshe Porat nu răspunse direct.

— Se pare că îi faceţi multe necazuri domnului Jack Cambell.

Malko ridică din sprâncene.

— Aveam o misiune oficială aici. Să predau autorităţilor boliviene amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel. Dar, dintr-un motiv pe care nu îl cunosc, Jack Cambell pretinde că Heinkel este mort, deci nu mai am ce face aici.

— De ce spuneţi că pretinde?

— Deoarece acum ştiu că este în viaţă.

Moshe Porat tăcu câteva secunde, părând să cântărească răspunsul lui Malko. Apoi spuse:

— Nimeni nu vrea cu adevărat ca acest domn să aibă probleme. Bolivienii, pentru că nu le pasă de trecutul lui, amicii săi germani pentru că se tem de el şi americanii pentru că nu le plac bârfele…

Malko ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare:

— Dar totuşi problema vă priveşte? spuse el. Am citit actul de acuzare al lui Klaus…

— Da, ştiu, îl întrerupse consulul. Dar avem o afacere importantă cu Bolivia, cu arme. Guvernul ţării mele estimează că este mai importantă decât reclamarea lui Klaus Heinkel…

Bineînţeles, politica statului. Israelianul simţi dezamăgirea lui Malko şi adăugă:

— Dacă aveţi dovada că Klaus Heinkel nu este mort aş putea totuşi să vă orientez cercetările… în partea de jos a bulevardului Camacho este o mănăstire care a adăpostit destul de des nazişti. Intendantul este Părintele Muskie, un american, îl cunoştea bine pe Klaus Heinkel…

Deci nici el nu credea că neamţul era mort… Dar pentru moment nu avea decât o pistă fantomă: vecina lui Jim Douglas. Fiind străin în Bolivia, Malko nu putea să ancheteze legal moartea tânărului american. Declanşarea unui scandal nu servea la nimic.

— Cum pot să vă revăd? îl întrebă acesta pe israelian.

Moshe Porat îi întinse o carte de vizită.

— Este numărul meu de telefon direct. Prefer să nu veniţi la consulat.

Malko luă cartea de vizită, se servi cu o cupă de Moet &

Chandon, după care se duse să-i şoptească la ureche Lucreziei:

— Mă duc să fac o tură. Ne întâlnim la tine.

* * *

Uşa se întredeschise şi apăru chipul obosit al nimfomanei. Recunoscându-l pe Malko deschise larg uşa.

— Tot pe Jim Douglas îl căutaţi? Intraţi.

Interiorul era mobilat sărăcăcios, cu postere din reviste pe pereţi şi un pat vechi acoperit cu o cuvertură indiană. Femeia se scuză şi dispăru. Când reapăru, avea coafura aranjată şi îşi schimbase rochia de pânză cu una mai proaspătă, de mătase imprimată. Se aşeză în faţa lui Malko picior peste picior şi îi oferi o ţigară.

— Sunteţi proaspăt venit în La Paz?

Malko nu avea nici timp, nici chef să-i potolească dorinţa de afecţiune. Privirea insistentă aţintită asupra lui îl deranja. Femeia i se oferea în linişte. Lucrezia avea dreptate, dar trebuia neapărat să ştie dacă putea să-i fie utilă.

— Încerc să aflu unde se află Jim Douglas, spuse acesta. Nu puteţi să mă ajutaţi?

Expresia avidă de pe chipul ei fu înlocuită de una indiferentă.

— Nu ştiu nimic, v-am spus şi azi-dimineaţă.

Malko se ridică.

— Bine, îmi cer scuze că v-am deranjat.

Deodată, panica se aprinse în privirea ei.

— Aşteptaţi!

— Ştiţi ceva?

Rămăsese în picioare.

— Poate că este în închisoare, spuse aceasta.

— În închisoare? De ce?

Femeia ezită, apoi văzând că Malko nu se aşeza la loc, continuă:

— Poliţiştii de la *control politico* au luat-o pe târfuliţa care trăia cu el. Urla aşa de tare, încât am ieşit.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patru sau cinci zile.

— Este o boliviancă?

— Nu, o străină, o blondă pe nume Martine. Dar nu vă faceţi griji, se vor distra cu ea şi apoi o vor elibera.

Ochii femeii străluceau. Îşi desfăcu nervos picioarele, poate pentru ca Malko să vadă că nu purta nimic pe sub rochie.

— Şi el, insistă Malko, Jim Douglas?

— Era plecat când s-a întâmplat asta.

Malko era dezamăgit şi excitat în acelaşi timp. Dacă această necunoscută misterioasă fusese într-adevăr oprită de poliţie, noul său amic israelian putea să-l ajute.

Femeia se ridică şi puse un disc *quena,* dar Malko se apropie de uşă:

— Mulţumesc pentru informaţii. Voi reveni pentru a afla veşti noi.

Femeia luă un aer atât de dezamăgit, încât îi păru rău pentru ea. La uşă îi întinse mâna şi i-o strânse foarte puternic.

— Reveniţi, murmură ea.

*

* *

Lucrezia îşi puse mâna pe cea a lui Malko.

— Ai grijă, îl rugă ea. L-au omorât pe jurnalist, pe Jim Douglas, pe Pedro Izquierdo.

— Nu şi pe Izquierdo, protestă Malko, au fost nişte vagabonzi.

Omorârea lui Izquierdo şi a amantei sale era pe prima pagină a ziarului *Presencia.* După ce îl legaseră fedeleş pe recepţionerul motelului, trei vagabonzi au violat-o pe fată şi l-au ucis în mod sălbatic pe bătrân care încerca să se împotrivească.

Bolivianca dădu din cap.

— Au fost *marqueses,* dar au acţionat la ordinele cuiva, în mod sigur ale maiorului Gomez. Foloseşte indivizi ca ei pentru a-şi rezolva afacerile murdare. Adu-ţi aminte de cei care ne-au atacat…

Poate că Lucrezia avea dreptate, dar încă o dată nu avea nici o probă. Unde putea, să-i găsească pe asasinii lui Pedro Izquierdo?

Şi misterioasa fată blondă arestată de poliţie.

— Trebuie să o găsim pe fata care locuia cu Jim Douglas, spuse acesta.

Lucrezia scuipă ca o pisică enervată.

— Nebuna aia ar fi spus orice! Nu ştiu de ce ar fi putut să o ridice.

— Întreab-o pe Josepha.

Bolivianca se întinse. Aşezată pe patul lui Malko, cu picioarele încrucişate, ilumina cu prezenţa sa camera tristă de hotel.

— Mă duc mai târziu.

Malko înţelese că nu trebuia să mai discute despre asta.

Capitolul IX

Cu capul puţin aplecat într-o parte, ca o şopârlă ascunsă printre fetuşii de lama şi cutii pline cu lucruri fără nume, imensa Josepha semăna cu o vrăjitoare din Macbeth, Se afla în acelaşi loc. Ca şi cum ar fi fost lipită de scaun.

Malko stătea ca pe jăratic. De două zile se agita fără să fi aflat nimic. Încercase să-l găsească pe consulul Israelului, dar acesta era la Sucre, capitala administrativă a Boliviei.

Afacerea Heinkel se îngropa în minciuni şi sânge. Unul câte unul, toţi cei care ar fi putut să-l ajute pe Malko să-l găsească pe neamţ erau morţi. Nu mai rămăsese decât Josepha. Dar deja *veniseră* de două ori şi nu aflaseră nimic. Nu ştia unde se afla Heinkel şi cine îl omorâse pe Jim Douglas.

Cufundat în contemplarea unui fetus de lama extrem de hidos, Malko asculta discuţia în *aimara* dintre Lucrezia şi vrăjitoare. Brusc auzi în treacăt numele Izquierdo.

Ochii Lucreziei străluciră de interes şi se întoarse spre Malko.

— Izquierdo a fost asasinat din ordinul maiorului Gomez de o bandă *marqueses,* anunţă aceasta triumfătoare. Unul dintre ei s-a lăudat şi încearcă să vândă ceasul lui Izquierdo.

— Unde putem să-l găsim?

Josepha făcu un gest evaziv şi spuse ceva.

Lucrezia traduse:

— În spatele cimitirului, în cartierul *Hampa.* Dar nu va vorbi. Se numeşte Raul.

Bineînţeles, era interesant, dar nu putea duce la mare lucru. Nu avea de gând să intre în lumea interlopă boliviană pentru a găsi un *chulo* asasin. Acesta nu va accepta niciodată să-l trădeze pe Gomez. Doar nu era nebun.

Avea din ce în ce mai puţine şanse să-l găsească pe Klaus Heinkel. Neamţul poate că plecase deja în Paraguay, unde nimeni nu s-ar fi dus să-l caute. Cea mai mare parte dintre ţările Americii latine considerau că ororile din lagărele de concentrare erau nişte păcate neînsemnate, care au fost iertate de mult.

— Şi prietena lui Jim Douglas?

Josepha înţelese întrebarea şi răspunse imediat, fără entuziasm.

— Se pare că e o străină blondă, sechestrată într-o fermă la *control politico,* în Yangas, lângă Coroico. Dar indienii spun atât de multe…

Malko nu mai avea răbdare. Putea să fie vorba de prietena lui Jim Douglas. Sau era o coincidenţă extraordinară.

— Unde este asta? întrebă el.

— La câteva ore de La Paz, explică Lucrezia, într-o regiune aproape pustie. Coroico, este un sătuc aproape de o mină abandonată.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Malko. Doar pentru a verifica, este singura pistă care ne-a mai rămas. Şi dacă este într-adevăr fata pe care o căutăm, nu putem să o lăsăm pe mâna lui Gomez…

Lucrezia nu manifesta decât un interes moderat.

— Dacă începe să plouă, spuse aceasta, riscăm să rămânem blocaţi acolo câteva zile şi drumul este foarte periculos.

Malko îi mulţumi, întrebându-se dacă informaţiile bătrânei magiciene valorau ceva.

— De ce ne ajută?

— Acum treizeci de ani era frumoasă şi subţire şi tata era îndrăgostit de ea. Nu l-a uitat niciodată.

Malko încercă să şi-o imagineze pe Josepha îndrăgostită, fără să reuşească. Ieşind din butic Lucrezia îl anunţă:

— Vom împrumuta jeepul tatălui meu.

*
* *

Malko frână brusc şi maşina se întoarse de-a curmezişul. Şoseaua îngustă situată între munte şi prăpastie era toată o băltoacă. Apa se scurgea de-a lungul zidului acoperit de jungla tropicală în ciuda altitudinii.

În faţa sa, camionul roşu peste a cărui încărcătură stăteau oameni, bloca toată şoseaua.

Din fericire, cam la treizeci de metri în spatele jeep-ului drumul se lărgea pe zece metri şi puteau trece două maşini.

Malko dădu înapoi precaut spre prăpastie. Şapte sute de metri de gol şi un acostament care se dezintegra… aveai impresia că te afli în avion… Camionul trecu pe lângă ei încet, atingând uşor pânza jeep-ului. Lucrezia nu spunea nimic, fascinată şi înfricoşată în acelaşi timp de prăpastia care se deschidea lângă ea. Dacă roţile camionului patinau zece centimetri în noroi, jeep-ul putea bascula deasupra în prăpastie. Nu ar mai fi avut timp nici măcar să sară...

Prinşi de camion, *chulos* contemplau scena cu indiferenţă. Apoi toată lumea plecă. Malko conducea cu atenţie pe pista îngustă şi lunecoasă. Drumul spre Yangas era fascinant şi înspăimântător, jalonat cu nenumărate *cruci.* Toţi cei care au mişcat greşit volanul într-un moment de neatenţie. Şerpuia de-a lungul Anzilor, la mai mult de trei mii de metri.

În ciuda altitudinii, muntele era acoperit de o junglă densă. Şoseaua care se desfăşura ca un fir între cer şi pământ, deservea înainte minele de cositor care acum erau închise. O cale ferată şerpuia alături, presărată de tunele, abandonată. Doar câteva lame alergau printre şine. În afară de ele, singurele fiinţe erau câinii cu ochi galbeni, agresivi şi sălbatici, care voiau să muşte din pneurile jeep-ului.

— Mai este mult? întrebă Malko demarând.

— Cel puţin o oră.

Lucrezia se întinse pe spate. Drumul pietros o zguduia puternic. Plecaseră din La Paz de trei ore şi se întâlniseră doar cu un camion şi trei taxiuri. Ieşind din La Paz, drumul urca până la cinci mii de metri. Apoi pista cobora puţin şi apărea vegetaţia tropicală. În ciuda frumuseţii sale, peisajul era totuşi cam monoton.

Pe Malko îl dureau mâinile din cauza efortului pe care trebuia să-l facă pentru a mişca volanul. Nu mergeau nici măcar o sută de metri în linie dreaptă...

— Crezi că vom găsi până la urmă ferma asta? întrebă el.

— Comico este un sat mic, spuse Lucrezia. Nu va fi greu să o găsim, ci să intrăm acolo. *Control politico* lucrează cu armata în afara La Paz-ului. Trebuie să fie foarte bine păzită...

Pistoletul extraplat şi carabina Winchester a Lucreziei le puteau fi de folos. Chiar şi dacă reuşeau să o smulgă pe această necunoscută din mâinile celor care o păzeau, nu era decât un singur drum spre La Paz.

Dar era *singurul* mod de a se apropia de neamţul dispărut. Din moment ce Jim Douglas se afla în sicriul lui Klaus Heinkel, însemna că între cei doi era o legătură fatală...

Malko încetini pentru a trece de un radier. O *cascadă* se prăvălea din junglă într-o spumă albă, distrugând drumul. Roţile patinară puţin, apoi maşina luă din nou viteză. Puteau să respire mai uşor căci nu mai erau la trei mii de metri. O adevărată bucurie...

Lucrezia întinse mâna, arătând spre nişte case grupate lângă o colină în depărtare.

— Uite, acolo este Coroico.

* * *

Le mai luă încă o jumătate de oră pentru a ajunge la primele case din Coroico. Era totuşi o insulă de civilizaţie: câteva buticuri, un hotel ramolit cu o piscină goală, o bisericuţă într-o piaţă mărginită de palmieri. Lucrezia se duse la potcovar pentru informaţii.

Se întoarse repede la jeep.

— *Control politico* este la ieşirea din sat, spuse aceasta. În jos, acolo unde drumul se bifurcă. Celălalt drum duce acolo. Am trecut prin faţă.

Se întoarseră şi la răscruce Malko o luă pe un drum şi mai *îngust.* Merseră o milă fără să vadă nimic, apoi drumul se termină brusc într-o fundătură. Malko opri şi coborâră repede, nu înainte de a lua binoclul. Era răcoare şi umed. Malko dădu la o parte ierburile şi înaintă pentru a putea vedea terenul de jos. Era o zonă degajată pe malul unui râu, o clădire plată înconjurată de un gard.

Malko înjură printre dinţi.

Un elicopter era aşezat în faţa casei, lângă două jeepuri militare, dintre care unul avea o antenă mare de radio. Douăzeci de soldaţi înconjurau două cadavre întinse pe iarbă. Malko îndreptă binoclul spre această scenă. Simţi o lovitură în inimă recunoscând chipul brutal al maiorului Gomez. Nu îl văzuse decât o dată, la biserica San Miguel, dar memoria nu avea cum să-l înşele. Îmbrăcat în uniformă, cu mânecile suflecate, bolivianul examina cadavrele întinse, însoţit de un bărbat, care, având în vedere culoarea pielii *nu* putea să fie bolivian.

— Am picat în mijlocul unei operaţiuni împotriva E.L.N., şopti Lucrezia. Este periculos să mai rămânem aici.

Malko fierbea de mânie. Nu încăpea îndoială, nu se putea pune cu armata boliviană. Prezenţa lui Hugo Gomez era o indicaţie suplimentară asupra prezenţei prietenei lui Jim Douglas în această fermă.

Dar care din păcate era inaccesibilă.

Trebuia să afle cu orice preţ cine era acest străin care-l însoţea pe Gomez şi purta uniforma de „ranger” bolivian. Probabil că Jack Cambell ştia cine este…

Lucrezia îl trase de mânecă.

— Hai să plecăm, dacă decolează elicopterul ne vor vedea.

Malko era îngrozit de ideea de a se întoarce pe drumul acela îngrozitor fără nici un rezultat. Totuşi, Lucrezia avea dreptate.

Capitolul X

Mici, rotunzi, negri şi goi, ochii lui Antonio Mendieta aduceau cu ţevile unei puşti şi erau aţintiţi asupra uşii de lemn.

Într-un sfârşit se hotărî. Sprijinindu-şi uşor puşca de perete se ghemui şi îşi lipi ochiul de gaura cheii. Nu văzu nimic la început, apoi distinse spatele femeii şi şoldurile pe care se mulau blugii. Se mişcă involuntar în somn, mlădiindu-se şi mai tare şi Antonio Mendieta simţi cum i se puse un nod în gât. Se ridică în picioare şi îşi şterse mâinile pline de sudoare pe uniforma verzuie. De trei luni în serviciul armatei boliviene şi nefiind tuberculos, ca majoritatea bărbaţilor *chulos,* fusese repartizat la brigada Rangers pentru a lupta împotriva gherilelor.

Nu era nimic de râs. Misiunile într-o junglă impenetrabilă, având deasupra un soare nimicitor, urmate de percheziţii prin sate mizere, însoţite de focuri de armă care se soldau uneori cu moartea vreunuia dintre colegi. „Exercito de Liberacion National”, E.L.N., începuse să infiltreze trupe în văile Yangas.

Astăzi tot detaşamentul era operaţional. Mendieta scăpase de corvoadă pentru că avea dureri de colici. I se lăsase în grijă paza fermei *controlului politic* şi al fetei, prizoniera lui Hugo Gomez. Acesta din urmă venise duminica trecută într-un elicopter şi stătuse închis cu fata vreo două ore. Se lăsase cu ţipete şi urlete, după care Gomez ieşise cu zgârieturi pe faţă. Totuşi nu trebuise să se enerveze...

Mendieta nu reuşea să uite corpul fetei blonde. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos. Femeile pe acolo erau toate scunde, grase şi nespălate. Cu mâinile uscate, indianul îşi reluă postul de observaţie.

Fata se întoarse pe spate şi deschise ochii. Pieptul îi era îndreptat spre tavan, ca şi cum ar fi avut sânii din piatră. Ochii ei foarte albaştri, buzele cărnoase şi nasul cârn încarnau o fantasmă nemaipomenită pentru om. Acesta din urmă se ridică, frustrat. Nici nu se punea problema să se atingă în vreun fel de prizonieră. Maiorul Gomez i-ar fi zburat capul într-o clipită.

Morocănos, Mendieta îşi apucă arma şi se întoarse să contemple văile acoperite cu vegetaţie luxurioasă, acolo unde se aflau colegii lui. Auzise focuri de armă cu o oră în urmă. Gherilele

E.L.N. trebuie că nu erau departe. Gândul îi zbură apoi la fata blondă. În lupanarele de la Kilometrul 4 în La Paz nu întâlnise decât chilience bucălate şi grase, negre şi păroase ca nişte maimuţe.

— *Hola!*

Strigătul îl făcu să tresară. Venea din cameră. Ezită, apoi, luându-şi arma în mână, roti cheia în broască şi intră. N-avea totuşi cum să-i fie frică de o fată fără apărare.

Blonda era întinsă pe pat şi îl privea. Se întinse şi pieptul îi ieşi şi mai mult în afară.

— Mi-e sete, spuse ea în spaniolă. Aş dori nişte apă.

Antonio ezită. Nu ştia de unde să ia apa. Iar fata avea o voce plăcută şi rece.

— Trebuie *să-i* aşteptăm şi pe ceilalţi, rosti el într-o spaniolă stricată.

— Mi-e sete, repetă fata.

Se ridică şi i se puse în faţă. Cu încălţările pe care le purta era înaltă cât el, cu şolduri înguste şi abdomen plat. Antonio, mai-mai că luase foc. Avea o dorinţă aprigă de a-i mângâia fetei părul lung şi blond. Fata, la rândul ei, îl examina curioasă, jucându-se cu o foarfecă de unghii.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Da.

— Nu mai este chiar *nimeni aici?*

— Nu, vor veni toţi, dar mai târziu. Am o sticlă de Pepsi.

O moleşeală de o clipă se citi scurt pe ochii fetei. Se aşeză pe pat.

— Bine, atunci, adu-mi acel Pepsi de care vorbeai.

El ieşi din cameră, mergând cu spatele, ca să o poată privi mai mult timp.

*
* *

Bărbatul se opri în pragul uşii, ameţit. Apoi, deodată, sângele i se urcă la cap şi i se puse din nou nodul în gât. Fata aşezată pe pat îşi tăia unghiile cu forfecuţa. Dar el nu înţelese de *ce fusese* nevoie să-şi scoată puloverul pentru aceasta. Ea ridică privirea, surâse şi îi făcu semn să intre. Areolele maro-închis ale sânilor ei se conturau prin sutienul alb. Avea pielea bronzată, de culoarea caisei. Cu ochii aţintiţi către sânii fetei, bărbatul îi întinse sticla.

— Cu multă plăcere…

Vocea era mult mai suavă. Aproape lascivă, zâmbetul deschis.

Ţinându-şi arma cu ambele mâini, se delectă privind-o cum bea din sticlă lichidul cald, fiindu-i ruşine de faptul că o golise deja jumătate. Era fascinat de mărul lui Adam care urca şi cobora. Când termină, aşeză sticla pe podea şi lăsă impresia cum că l-ar fi observat abia atunci şi pe el în încăpere.

— Ce cald este, făcu ea o remarcă...

Era într-adevăr o căldură grea şi umedă. Dar noaptea era un frig teribil. Antonio ar fi vrut să zică ceva. Dar nu-şi găsea cuvintele. Nu reuşea nici să iasă din acea cameră. Avea poftă să-i atingă sânii elastici şi rotunzi pe care-i ghicea în spatele hainelor transparente. Se uita atât de intens şi concentrat încât fata izbucni în râs.

— Nu te simţi bine?

Scutură din cap fără să răspundă, luat prin surprindere. Ea îşi reluă migălitul cu forfecuţa de unghii. Brusc se opri.

— Îmi este prea cald. Ajută-mă să mă descalţ. Vrei?

Ezită. N-o putea descălţa cu o singură mână, trebuia *să* lase arma deoparte. Şi dacă ea ar fi luat-o? Dar sânii îl atrăgeau ca doi magneţi. Poate că ar fi putut să-i atingă măcar, făcu doi paşi în afara încăperii, sprijini arma de perete, apoi se întoarse. Agăţându-se de pat, fata se retrăgea cu aceeaşi forţă cu care el trăgea de încălţăminte. Cizmele dezgoliră piciorul cu mare uşurinţă. Antonio Mendieta se ridică, dezamăgit: nici măcar nu-i atinsese sânii minunaţi.

— Mulţumesc, spuse fata cu o voce melodioasă.

În acelaşi moment, Antonio Mendieta o văzu făcând un gest foarte ciudat.

Cu dezinvoltură îşi desfăcu fermoarul de la blugi şi îi lăsă să alunece pe picioare, în jos păstrând pe ea doar slipul alb, opac şi triunghiular. Apoi îşi aşeză blugii pe pat şi întoarse capul spre Antonio. Acesta făcea distincţia între umbră şi umflătură de-a lungul hainelor ei. Rămase ţintuit, cu gura uscată şi privirea aţintită spre nişte bucle de păr blonde care ieşiseră pe lângă marginea slipului.

— Îmi era foarte cald, explică fata cu o expresie încântătoare. Nu te simţi jenat, sper?

Antonio Mendieta nu mai văzuse în viaţa lui picioare aşa de frumoase. Coapsele erau modelate, lungi şi pline, genunchii rotunzi. Nu mai punea la socoteală culoarea aceea frumoasă a pielii... Fata se aşeză din nou pe pat şi începu să-şi taie unghiile.

Aşezată în faţa lui, cu picioarele depărtate, avea şi capul puţin aplecat. Puse mai apoi un călcâi pe pat pentru a-şi tăia unghiile de la un picior. Veşmântul transparent se mula pe ea cu o precizie anatomică. Mintea cea simplă a lui Antonio era deja înfierbântată. Niciodată nu-şi imaginase că o femeie se poate purta într-o astfel de manieră. Îşi spuse că probabil femeile străine aveau alte obiceiuri şi că poate asta nu însemna nimic deosebit. În orice caz, era foarte plăcut pentru el ceea ce se întâmpla... îi era un pic ruşine pentru că dorinţa lui ieşise la iveală şi se manifesta deja într-un fel prea evident şi fără perdea. Îşi împreună braţele care-i atârnau.

— Vino spre mine, spuse ea cu blândeţe.

Cu o mână, indică patul pe care stătea ea. Ca un robot, Antonio Mendieta veni să se aşeze, cu nările dilatate pentru a simţi mirosul răspândit de corpul tânăr şi firav, plin de rotunjimi. Din profil, sânii păreau şi mai mari. Încercă să urmărească mişcarea forfecuţei de unghii, dar privirea îi era atrasă de chiloţii albi.

Trecu un timp scurt care i se păru o eternitate, în care nu se întâmplă nimic. Apoi, fata se întoarse spre el şi îi aruncă o privire tulburată. Antonio nu avea experienţă cu femeile, dar, într-o clipă, îşi spuse că aceasta îl dorea şi că dacă nu ar fi făcut nimic ar fi putut rata o ocazie unică. Avu o reacţie de exultare care nu se potrivea deloc cu stilul lui timid şi stângaci, întinse braţul şi puse mâna pe coapsele fetei.

Ea nu reacţionă, întoarse capul şi continuă să-şi taie unghia de la degetul mare. Antonio nu mai îndrăznea să mişte mâna. Apoi, ţinându-şi respiraţia, atinse un sân cu cealaltă mână. Contactul cu pielea catifelată şi caldă îl făcu să palpite cu repeziciune. Ar fi rupt cu furie sutienul fetei... Mâna îi înţepeni pe coapsă.

După o ultimă retuşare de forfecuţă, fata se ridică şi se trânti în pat pe spate. Îl fixă pe indian cu o privire evident provocatoare. Mâna lui Antonio urcă pe coapsă şi dădu de o căldură moale şi elastică. Nu îndrăzni să dea la o parte ţesătura, se mulţumi să maseze zona pe deasupra cu nepricepere.

Era deja prea mult pentru el. Simţi o furnicătură între picioare şi îşi dădu seama că ceruse prea mult de la el. Fata înţelegea ce se întâmplă după privirea lui fixă. Cu mâna stângă îi mângâie părul negru, ridicându-i capul. Antonio Mendieta nu mai mişca, avea degetele crispate.

Când mâna stângă a frumoasei blonde se înfipse în părul lui, se lăsă cu docilitate tras în spate.

Cu cealaltă mână îi înfipse forfecuţa cu toată puterea în ochiul drept.

*

* *

Maiorul Gomez îl studia cu ură pe Antonio Mendieta care stătea prăbuşit într-un colţ al camerei, cu un pansament imens în dreptul ochiului rănit. Sângele trecuse prin el şi se scursese până în dreptul gâtului. Afară, într-o gălăgie teribilă, oamenii de la *control politico* scoteau dintr-un jeep trei suspecţi şi un rănit ce făcea parte din E.L.N. Ziua fusese fructuoasă; cu toate acestea, maiorul Gomez era cuprins de o mânie furibundă. Tot nu o găsiseră pe Martine, logodnica lui Jim Douglas: deci trebuie că reuşise să găsească o posibilitate să ajungă în La Paz. Dorinţa lui frustrată devenise nelinişte. Dacă tânăra belgiancă povestea că fusese răpită şi violată de către el, era posibil să iasă un incident dezagreabil, chiar şi pentru un om aşa de puternic cum era el.

Trebuia să o ucidă după ce se folosise de ea o dată. Dar, gândindu-se la corpul ei firav şi apetisant, se îmbolnăvea. Ea îl scosese pentru o clipă dintre fetele din *Maracaibo,* bomba de striptease din La Paz.

Se apropie de Antonio Mendieta şi îi trase un picior. Soldatul îl privi cu singurul lui ochi, cu o expresie de teroare resemnată. Gomez scoase din teacă pistolul şi îi lipi nefericitului ţeava de tâmplă.

— Spune-mi, înainte să te omor, unde a plecat.

Bărbatul scutură din cap. Înnebunit de furie, Gomez apăsă pe trăgaci, fără să se gândească. Capul lui Mendieta fu izbit de perete de impactul glonţului, apoi se înclină încet, cu gura deschisă. O voce calmă se auzi vorbind din spatele lui Gomez::

— Veniţi, domnule maior, sunt lucruri importante de făcut afară.

Era vocea „Doctorului” Gordon. Consilier american pe lângă armata boliviană. În ciuda titlului, singura sa realizare în domeniul medical fusese aceea că dezosase mâinile lui Che Guevara de la încheieturi pentru a-i păstra amprentele.

Făcând parte din „Beretele Verzi”, Gordon asigura legătura dintre controlul politic şi ambasada Statelor Unite. Specialist al şcolii antigherilă din Manaus, în Brazilia, el însoţea unităţile care conduceau represiunile şi veghea să nu intervină emoţiile în desfăşurarea operaţiunilor.

Sechestrarea lui Martine, tânăra belgiancă, nu primise aprobarea lui, erau problemele maiorului Gomez. El doar veghease asupra secretului.

Gomez îl urmă, lăsând garda mai jos. Apoi se gândi la Don Federico. Neamţul urma să se înfurie.

— Trebuie să o găsim pe această Martine şi să o lichidăm, spuse către Gordon.

— Este şi asta o soluţie, spuse cu reţinere cel ce făcea parte din „Beretele Verzi”.

Era o diferenţă mare între a abrutiza ţăranii inculţi şi a asasina o străină, însă maiorului Hugo Gomez îi scăpau nuanţele de genul acesta…

— Don Federico riscă să aibă încurcături din cauza noastră, insistă Gomez. Îi datorăm foarte mult.

Dacă oamenii lui o ridicaseră pe Martine, fusese pentru a lichida singurul martor care permitea legătura dintre Don Federico Sturm şi dispariţia tânărului american.

Cu un an în urmă, germanul ascunsese pe proprietatea sa tot efectivul echipei de *control politico,* pe atunci hăituit şi le furnizase arme cumpărate din Panama. Acestea sunt servicii care nu se uită niciodată.

Maiorul şi Gordon se apropiară de un luptător de gherilă care era întins pe pământ. Avea un pansament mare în jurul piciorului stâng şi gemea de durere. Gordon anunţă:

— A tras asupra noastră. Noi l-am interogat, dar nu ştie nimic.

Fără să spună nimic, maiorul Gomez îşi luă pistolul şi trase un foc de armă drept în pieptul rănitului. Acesta se zgudui şi începu să horcăie din cauza aortei sfâşiate de glonţ.

— Mi-a ajuns! M-am săturat de porcii ăştia din E.L.N., făcu Gomez.

Gordon se abţinu. Ar mai fi trebuit torturat puţin ostaticul. Gomez se gândea însă mereu la Martine.

Mai erau încă trei ţărani legaţi unul de altul cu o frânghie şi sprijiniţi de o placă de lemn.

— Aceia, explică Gordon, au aprovizionat şi ascuns gherilele E.L.N.

Gomez îi examină pe cei trei indivizi în linişte, cu o licărire crudă în ochii săi mici şi negri. Ardea de nerăbdare să ajungă în La Paz.

— Adu-mi, te rog, o macetă, ordonă el.

Un poliţist îi aduse imediat o macetă ascuţită. Gomez o flutură de câteva ori în faţa celor trei prizonieri apoi anunţă:

— O să vă împuşcăm, animalelor! De obicei după asta vă tăiem şi mâinile. Din moment ce atunci n-aţi simţi nimic, o să vi le tai acum.

La un semn al său, cei trei ţărani fură despărţiţi. Doi soldaţi îl luară pe primul de umeri şi îl aşezară cu încheieturile pe masă. Acesta nici măcar nu avu timp să-i fie frică. Maceta pică şi cele două mâini căzură, într-un şuvoi de sânge, timp în care lama rămase înfiptă în lemnul mesei. Ţăranul îşi privi cioturile şi scoase un urlet aprig.

O rafală de M.16 trasă în spate îl aduse imediat la tăcere. Era deja rândul celui de-al doilea şi maiorul Gomez îşi ridică din nou mâinile. Avea o forţă uluitoare. I se întâmplase chiar să sugrume un prizonier cu o singură mână. În trei minute totul se isprăvi. Corpurile ciuruite de gloanţe ale ţăranilor mai mişcau încă, dar nimănui nu-i păsa de asta. Unul dintre soldaţi împacheta pânza în care picaseră cele şase mâini. La La Paz urma să li se ia amprentele morţilor pentru fişierele *controlului politic.*

De la Guevara încoace, se luase măsura aceasta de precauţie pentru a se evita uciderea unei căpetenii importante.

Maiorul Gomez se simţea mai bine. Se grăbea să ajungă la La Paz pentru a încerca să o găsească pe Martine, dacă timpul îl mai permitea.

Avea să se vorbească mult despre această execuţie crudă şi ţăranii aveau să se gândească mai bine înainte să ajute gherilele E.L.N.

Se îndreptă spre elicopter.

*
* *

Martine strecură capul cu precauţie printre frunze. Auzise un zgomot de motor. Înainte, pe de cealaltă parte a văii, zări un jeep care se îndrepta spre La Paz. Vehiculul urma să treacă prin dreptul ei cam peste zece minute. Începuse să se obişnuiască. De douăzeci şi patru de ore stătea lângă cascadă, fără să îndrăznească să oprească pe cineva. Nu dorea să se arate decât străinilor. Foarte mulţi turişti străini închiriau maşini din La Paz pentru a explora văile Yanga. Ea trebuia doar să găsească pe unul dintre aceştia…

Dar timpul trecea şi ea se simţea din ce în ce mai slăbită. Mai întâi se gândise că va fi prinsă de îndată. Apoi, în fuga sa se tupilase într-un colţ de junglă pentru a voma îndelung. Plecase apoi cu gustul amar în gură, drept înainte unde văzuse cu ochii.

Niciodată în viaţă nu s-ar fi crezut capabilă să facă ceea ce tocmai făcuse. Avea să-şi, aducă aminte toată viaţa de şuvoiul de sânge din ochiul bărbatului şi de urletul său…

Nu mâncase nimic de când evadase. Umiditatea junglei îi ajungea până la oase, dar trebuia să reziste. De când îi bătuseră oamenii controlului politic la uşă prima dată, totul fusese un coşmar.

Zgomotul făcut de motor se auzea din ce în ce mai tare. Se lăsă să alunece prin noroi pentru a fi mai aproape de drum. Îi clănţăneau dinţii de frig, stomacul îi era strâns de frică şi aştepta…

Când vehiculul se apropie la cincizeci de metri, Martine mai coborî încă puţin.

Distinse în spatele parbrizului două siluete şi păr blond. Nici un bolivian nu avea păr blond.

Ca un animal hăituit, ţâşni în faţa maşinii.

*

* *

Ceva de culoare albastră apăru brusc în faţa jeep-ului. Surprins, Malko reuşi să evite impactul. Apăsă pedala frânei cu toată puterea. Vehiculul derapă şi se lovi de povârnişul pietros.

Portiera de pe partea lui se deschise instantaneu. Văzu repede un păr blond udat de ploaie, o siluetă de femeie şi auzi o voce care întrebă în engleză:

— Mergeţi la La Paz? Luaţi-mă cu voi, vă implor!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, fata sări în jeep şi se prăbuşi pe bancheta din spate. Tremura şi sângera, după toate prin câte trecuse. Malko opri motorul şi întoarse capul. Văzu chipul graţios cu nasul cârn dar julit, cu ochii răvăşiţi. Un gând îi trecu fulgerător prin minte.

— Sunteţi Martine? întrebă.

Fata se ridică dintr-o dată. El nu mai văzuse niciodată o privire atât de stupefiată.

— Cum de ştiţi asta? spuse ea, punându-se imediat în gardă. Cine sunteţi?

Neînţelegând nimic, lui Malko îi venea să râdă şi să cânte.

— Nu aveţi de unde să mă cunoaşteţi, spuse el, dar tocmai veneam să vă iau de la *ferma controlului politic.*

Ea surâse vag.

— Ieri am scăpat de acolo. M-am ascuns toată noaptea în junglă. M-au căutat cu elicopterul. Eram gata să mă întorc în La

Paz pe jos, dacă n-aş fi întâlnit vreun străin. Sunteţi primul care trece.

Malko nu reuşea să-şi revină din şoc. Se învârtise vreo două ore prin Coroico înainte să se hotărască să plece înapoi. Porni din nou jeepul. Lucrezia îi dădu vesta sa Martinei care continua să tremure.

— Cum aţi reuşit să evadaţi? întrebă Malko.

— Oh, a fost oribil.

Povesti cum îi întinsese capcana gardianului şi cum fugise în timp ce omul era orbit de durere şi de sângele care-i şiroia pe faţă.

— Dar de ce mă căutaţi? întrebă ea. Cine sunteţi?

— Eu îi căutam pe cei care l-au asasinat pe Jim Douglas.

Martine începu să ţipe.

— Jim este mort!

Izbucni în plâns şi Lucrezia trebui să o consoleze, în timp ce Malko încerca să ţină drumul drept. Începuse o ploaie torenţială şi nu se mai vedea nici măcar la zece metri în faţă decât dacă mai fulgera din când în când, aşa de puternic încât se lumina ca în mijlocul zilei. Martine spuse printre lacrimi:

— Bănuiam eu ceva. Poliţia a venit în ziua plecării lui, pe la orele cinci. M-au luat şi m-au dus imediat la fermă, într-un camion. Mai apoi a venit un bolivian imens şi m-a violat. Trebuia să se întoarcă astăzi. Eram aproape sigură că după acel episod aveau să mă omoare. Dar voiau să mai profite de mine.

Încă o întrebare îi stătea pe limbă lui Malko. O întrerupse pe tânăra belgiancă.

— Ştiţi unde s-a dus Jim Douglas atunci când a dispărut?

Fata îşi îndepărtă două şuviţe ude.

— Desigur. La Don Federico Sturm, în apropierea lacului Titicaca, pentru a-l interoga în privinţa lui Klaus Heinkel.

— Klaus Heinkel!...

Malko aproape că se răsturnase într-o văgăună de vreo opt sute de metri.

— Dar în ce era implicat Jim Douglas?

Martine surâse cu întristare.

— Jim era un tip formidabil, un idealist. Era venit în Bolivia pentru o anchetă C.I.A pentru revista *Ramparts.* Susţinea că, C.I.A. foloseşte ca agenţi foşti nazişti şi că asta urma să declanşeze un scandal teribil...

Lucrezia îi aruncă o privire lui Malko. Astfel, urmaseră ambii acelaşi scop. Îi explică pe scurt ţinta călătoriei sale în Bolivia. Ea asculta în linişte.

— L-aţi fi plăcut mult pe Jim dacă l-aţi fi cunoscut. Trebuie răzbunat. Vă voi ajuta. După tot ce mi s-a întâmplat, nu mă mai interesează nimeni şi nimic.

— Cu cine a plecat acolo?

— Cu un şofer de taximetru, unul pe nume Friedrich. Ar trebui căutat şi el.

— Îl cunosc, izbucni Lucrezia. Stă întotdeauna în faţa hotelului *Copacabana,* pe bulevardul Prado.

*

* *

— De mâine voi depune o plângere la ambasadă, spuse cu sobrietate Martine.

— Eu spun că nu vă veţi mai mişca de aici, zise Malko. Sunteţi în pericol de moarte atâta timp cât vă aflaţi în Bolivia. Maiorul Gomez, omul care v-a violat, reprezintă autoritatea legală în această ţară şi sunteţi o ameninţare pentru el. I-am cerut Lucreziei să vă aranjeze o plecare clandestină în Peru sau Chile, mâine dimineaţă.

— Dar vreau din tot sufletul să-l răzbun pe Jim, se împotrivi tânăra. Nemernicii ăştia!…

— Îl voi răzbuna eu pe Jim Douglas, spuse Malko. Este meseria mea şi sunt plătit pentru asta. Este însă inutil să vă mai puneţi viaţa în pericol. Veţi pleca chiar mâine.

Martine îl fixă cu privirea plină de lacrimi. I se umflaseră şi buzele de durere. Erau singuri într-o cameră mică din apartamentul Lucreziei. Martine era îmbrăcată într-o ţinută lejeră de casă care se mula pe corpul ei firav.

— Dacă nu v-aş fi întâlnit, *murmură* ea, m-ar fi prins şi m-ar fi omorât. Vă datorez totul. Cum aş putea să vă mulţumesc vreodată?

După maniera în care îl privea, nu se gândea la o singură variantă. Malko simţi un val de căldură învăluindu-i coloana vertebrală. Înaintă şi puse mâinile pe şoldurile tinerei. Se luară în braţe dar în acel moment se auzi zgomotul uşii de la intrare şi vocea Lucreziei strigându-l:

— Malko!

Martine se desprinse de el. Se priviră în linişte, apoi ea se întoarse şi se duse spre pat.

Când Lucrezia intră în cameră, Martine spunea:

— Cred că l-am iubit pe Jim. Credea lucruri care nu există şi mi se părea minunat.

*
*   *

Lucrezia îl măsură neîncrezătoare pe Malko.

— Te-ai culcat cu ea?

Malko nu avu timp să răspundă. Lucrezia ridică din umeri.

— Orice s-ar fi întâmplat, ea pleacă mâine.

— Ai găsit ce căutai?

— Un avion care pleacă din Cochabamba mâine în zori. Va merge cu mine până acolo. Avionul va face escală apoi la Lima. Josepha se ocupă de tot. Şi asta pentru cinci sute de dolari…

— Formidabil, spuse Malko. Nu a fost nici un fel de problemă?

Lucrezia surâse ironic.

— Există vreo trei sute cincizeci de terenuri clandestine în Bolivia unde se desfăşoară activităţi de trafic de cocaină şi de contrabandă… Deci…

Malko îşi dădu seama cu regret că nu ştia nimic despre Martine mai departe de prenumele său. Păcat.

Lucrezia îşi apropie gura de urechea sa.

— La ce te gândeşti?

— La vizita pe care i-o voi face lui Don Federico Sturm.

Capitolul XI

Malko examină pe furiş profilul lui Friedrich. Şoferul de taxi avea bărbia ascuţită şi ochii ascunşi în spatele unei perechi de ochelari cu lentilele atât de groase încât ai fi zis că erau lupe. Chel şi servil, bătrânul şofer de taxi îşi târa piciorul stâng. Îl luase pe Malko în vechea sa maşină, o Impala crem, după cum conveniseră, la ora nouă, din faţa hotelului *La Paz.* Malko dormise puţin şi prost. Ca şi cum ar fi vrut să şteargă amintirea Martinei, care plecase în urmă cu câteva ore, Lucrezia se întrecuse pe sine. Ea aranjase cu bătrânul Friedrich expediţia la lacul Titicaca. Mergeau de o oră pe drumul care traversa Altiplano şi în faţa lor se desfăşura un peisaj pustiu, presărat cu grămezi de cărămizi din lut, puse la uscat la soare.

Norii imenşi se destrămau deasupra masivului Illimani, la mai mult de şase mii de metri altitudine. Friedrich trase brusc de volan pentru a evita un grup de pietoni. Se întoarse spre Malko şi îi spuse în germană:

— Au înnebunit tinerii ăştia! De Paşti se duc pe jos la Copacabana. Nu vorbea despre Rio ci de un oraş-sanctuar de lângă lacul Titicaca şi care era situat la trei zile de mers pe jos... Echipaţi ca exploratorii, sute de tineri de ambele sexe înaintau pe şosea, singuri sau în grupuri.

— Duceţi des tineri la lac? îl întrebă Malko.

— Aproape în fiecare zi.

Malko se aplecă căutând privirea lui Friedrich în oglinda retrovizoare.

— Şi îi aduceţi întotdeauna înapoi?

Friedrich se încruntă, apoi izbucni în râs.

— Bineînţeles că îi aduc înapoi întotdeauna, *mein Herr!* Nu e nimic în Altiplano.

Râdea singur de întrebarea lui Malko. Acesta adăugă pe un ton calm:

— Totuşi, pe Jim Douglas, americanul, nu l-aţi adus înapoi.

Privirea lui Friedrich îngheţă brusc în spatele lentilelor enorme. Nu mai vedea drumul. Malko ridică ochii şi văzu două indience care traversau şoseaua trăgând cu o sfoară un purcel. Friedrich privea înainte, dar nu-i vedea. Impala se ducea direct spre ele.

— Atenţie! strigă Malko.

În ultima clipă, neamţul trase de volan şi frână. Una dintre indience şi purcelul plonjară în şanţ dar cea mai bătrână rămase pe loc. Aripa dreaptă a Impalei o lovi trimiţând-o în afara şoselei, după care se opri într-un nor de praf.

Friedrich sări din maşină înjurând şi şchiopătând şi se îndreptă spre femeia întinsă pe jos.

Câţiva *chulo* care munceau pe câmp se repeziră spre ea. Malko coborî şi el. Friedrich tocmai îi oferea douăzeci de pesos[7] bătrânei indience care gemea ţinându-se de braţ şi înjurându-l. Femeia mai tânără, tăcută şi nemişcată luă banii!

Malko se gândea că vor fi linşaţi, dar nici unul dintre indieni nu reacţionă. Se pare că douăzeci de pesos era preţul normal pentru o viaţă de om… Având în vedere violenţa şocului, bătrâna indiancă trebuie să fi fost foarte grav rănită. Din cauza nenumăratelor fuste nu putea să-şi dea seama care era starea ei.

— Haideţi! spuse Friedrich.

Urcară în Impala dar neamţul vorbea în continuare singur, foarte furios.

— Ce imbecili! explodă acesta, se aruncă sub roţi singuri.

Stropea cu salivă ca un nebun. Malko întrebă:

— Întrebarea în legătură cu Jim Douglas v-a tulburat? Ştiţi, tânărul bărbos pe care l-aţi condus la Don Federico Sturm.

Din nou neamţul semăna cu o coţofană nebună.

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, bombăni acesta. Duc atât de multă lume la Titicaca…

— Da, dar acesta nu s-a mai întors, remarcă nemilos Malko. Ştiu că dumneavoastră l-aţi condus la Don Federico. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Mâinile noduroase ale neamţului se crispară pe volan. Se încăpăţâna să privească drumul, ferindu-şi privirea de cea a lui Malko.

— Vă înşelaţi, spuse acesta pe un ton mai hotărât. L-am adus înapoi pe acest tânăr de care vorbiţi, îmi aduc foarte bine aminte acum… îl aştepta o fată foarte drăguţă, o fată blondă.

— La ce oră? întrebă Malko.

— Pe la opt sau nouă. Era noapte.

Martine fusese arestată la ora cinci, deci Friedrich minţea.

---

[7] Aproximativ doi dolari.

— De ce nu vreţi să mă ajutaţi? insistă Malko. Don Federico Sturm este nazist, unul dintre cei care au persecutat rasa voastră… Duşmanii voştri.

— Mama mea a murit la Auschwitz, spuse încet Friedrich. Dar nu pot să vă spun nimic, pentru că nu ştiu nimic.

I se citea pe faţă frica. Don Federico Sturm trebuie că era foarte puternic pentru a inspira o astfel de teamă, chiar şi duşmanilor săi. Se făcu linişte. Erau la vreo zece kilometri de lacul Titicaca. Malko zări în partea dreaptă o alee mărginită de *arbori şi clădirile* unei estancia.

— Al cui este acel domeniu? întrebă el.

Neamţul ezită înainte de a răspunde:

— Proprietatea lui Don Federico.

— M-am răzgândit, spuse Malko, acolo vreau să mergem.

I se păru că bătrânul Friedrich va izbucni în lacrimi.

— Nu pot, gemu acesta, îmi veţi face necazuri. Lui Don Federico nu-i place să fie deranjat…

— Dacă refuzaţi cobor aici şi continui drumul pe jos, dar nu vă mai plătesc.

Friedrich bombăni, ridică din umeri şi tăcu. După o sută de metri încetini şi făcu la dreapta pe alee. Inima lui Malko începu să bată din ce în ce mai tare. Cu câteva zile mai devreme Jim Douglas urmase acelaşi drum şi sfârşise în sicriu în locul altuia.

Friedrich opri în mijlocul curţii, în faţa unei clădiri albe.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse Malko.

Sări din taxi şi se îndreptă spre o uşă imensă de lemn. În dreapta, o lama maiestuoasă cu picioarele interminabile, păştea cu demnitate, într-un loc împrejmuit. Era linişte şi pace. În momentul în care *vru* să ciocănească, un indian deschise uşa.

— Vreau să-l văd pe Don Federico, ceru Malko în germană. Indianul ezită, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe, Malko să intre. Deschise altă uşă şi îi făcu semn să intre. Era o bibliotecă cu pereţii acoperiţi cu tablouri şi cu accesorii pentru alpinism, care lui Malko îi aduse aminte de castelul lui. Indianul închise uşa şi Malko se aşeză pe o canapea mare. Sub şoldul drept pistolul său extraplat îi dădea siguranţă. Nu voia să treacă prin ce a trecut şi Jim Douglas.

Îşi încordă auzul pentru a asculta zgomotele de afară. Poate că se afla la câţiva metri de Klaus Heinkel…

*

* *

Ochii albaştri şi reci ai lui Don Federico păreau că-l disecă pe Malko. Strângerea de mână energică, dar vocea mult mai severă.

— Aţi vrut să mă întâlniţi, Herr…

— Linge, Prinţul. Malko Linge.

Titlul lui Malko nu păru să-l impresioneze pe fostul colonel SS. Drept ca bradul, cu părul negru perfect aranjat, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de călărie şi o vestă de tweed, era foarte surprins de această vizită.

— Fără îndoială că avem prieteni comuni, nu-i aşa? spuse acesta.

Malko înţelese că îl „încerca” pentru a-l cataloga. Doar faptul că ştia limba germană l-a împiedicat pe Don Federico să-l poftească afară. Era momentul să intre în joc.

— Da, într-un fel, făcu acesta. Îl caut pe Jim Douglas şi ultima oară a fost văzut aici. M-am gândit că puteţi să mă informaţi asupra sorţii lui.

Neamţul rămase nemişcat, dar maxilarul i se încordă involuntar. Vocea-i deveni glacială.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Malko zâmbi modest.

— Sunt însărcinat oficial de ambasada americană să-l găsesc pe acest cetăţean american.

— Ce serviciu v-a însărcinat?

— Cel de care depinde Jack Cambell.

— Nu sunteţi american, spuse Don Federico. Nu îl cunosc pe acest domn Cambell.

— Telefonaţi la ambasadă dacă vă îndoiţi de mine, propuse Malko. Dar aş vrea să-mi răspundeţi la întrebări în ceea ce-l priveşte pe Jim Douglas.

Stăteau faţă în faţă în mijlocul camerei.

Neamţul îl privea ţintă.

— Cine v-a spus povestea asta de adormit copiii?

— Şoferul de taxi care m-a adus aici, spuse Malko. L-a adus pe Jim Douglas la dumneavoastră; şi...

— Şi l-a dus înapoi, îl întrerupse Don Federico. Nu voiam să am nimic de-a face cu acel agitator…

— Deci a venit să vă vadă?

Don Federico ridică din umeri.

— Da, voia să vorbim despre o poveste ridicolă. Pretindea că ascund un nazist… Mi s-a părut foarte exaltat, chiar fanatic. L-am dat afară imediat!

— Şi nu ştiţi ce i s-a întâmplat după aceea?

— Absolut nimic.

Se făcu linişte câteva secunde, apoi neamţul îşi schimbă imperceptibil atitudinea.

— Veniţi să-l interogăm împreună pe acest şofer, propuse el, vă va confirma spusele mele…

Malko îl urmă în curtea fermei. Văzându-i, Friedrich ieşi din taxi, cu un aer speriat şi porni şchiopătând spre el. Începu prin a se pune în gardă faţă de Don Federico.

— I-am explicat deja acestui domn… începu acesta.

— Sunt sigur, îl întrerupse Don Federico. Este o poveste ridicolă.

— *Ya, ya,* ridiculă, întări bătrânul.

Sărea de pe un picior pe celălalt, nervos şi terorizat. Dintr-o dată se aplecă spre Malko.

— Am timp să mă duc la postul de poliţie din Huarina? Din cauza indiencei. Dacă nu mi-e teamă că îmi vor face dificultăţi la întoarcere…

Îi explică rapid lui Don Federico Sturm despre accidentul său. Neamţul zâmbi amabil.

— Este o idee foarte bună, spuse acesta. Du-te, dragul meu Friedrich. Voi telefona pentru a le recomanda să fie indulgenţi cu tine. Astfel voi putea să-l invit pe musafirul nostru să ia masa cu noi.

Ochii săi albaştri îşi pierduseră brusc duritatea. Malko nu înţelegea această schimbare. Friedrich sări în taxi şi demară ca şi cum ar fi avut tot gestapoul pe urmele sale. Don Federico zâmbi blând:

— Bietul băiat, a suferit mult în timpul războiului. Lucrează foarte mult acum…

Cinismul său merita o medalie de aur. Dacă Don Federico l-ar fi întâlnit pe Friedrich acum treizeci de ani ar fi făcut săpun din el.

— V-o prezint pe „Cantouta”, lama mea, zise neamţul.

Se îndreptară spre ţarcul împrejmuit. Un *chulo* ieşi şi Don Federico îi strigă că domnul va rămâne la masă. Malko îl privi pe neamţ jucându-se câteva minute cu blana lucioasă a lamei, după care se îndreptară spre sufragerie. Politicos, Don Federico se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe musafirul său să treacă. Malko observă că masa era aranjată şi avu un şoc: erau patru tacâmuri.

Se întoarse, pentru a surprinde pe chipul neamţului o expresie fugitivă de furie.

— Suntem patru la masă?

Don Federico îşi smulse un zâmbet.

— Servitorii au crezut că va rămâne şi Friedrich şi găzduiesc pentru câteva zile o prietenă care a avut o dramă în familie. Mă duc să o caut.

Se repezi pe scări. Era clar: servitorul însărcinat cu aranjarea mesei se înşelase… Malko nu trebui să aştepte mult.

Apăru o tânără femeie cu tenul foarte închis, foarte frumoasă, îmbrăcată cu un *comp leu* de piele.

Era cea al cărui portret îl văzuse la Pedro Izquierdo, amanta lui Klaus Heinkel.

— Acest compatriot este un fel de anchetator pentru ambasada americană, explică vesel Don Federico. Credea că sechestrez un tânăr american nebun care a venit să ne vadă într-o zi… Vă aduceţi aminte de acel tânăr bărbos…

— Îmi aduc aminte, spuse tânăra cu o voce melodioasă şi răguşită.

Se albise la faţă şi zâmbetul crispat o urâţea. Malko citi în ochii ei un amestec de teamă şi supunere. Sub îmbrăcămintea grea de piele părea că are un corp superb.

Don Federico o luă de braţ.

— Îmi pare rău, nu am făcut prezentările. Dona Monica Izquierdo, o prietenă care se odihneşte aici după o dramă penibilă de familie. Dacă sechestrez pe cineva atunci despre ea este vorba…

Râse, se înclină şi îi sărută mâna. Părea fascinată de el ca de un şarpe.

După ce o instală galant pe Monica Izquierdo pe scaun, neamţul se scuză.

— Trebuie să telefonez la poliţie… Pentru a-l ajuta pe Friedrich, ca să nu aibă prea multe necazuri.

Ieşi din sufragerie. Malko se aşeză în faţa Monicăi Izquierdo şi rupse tăcerea:

— Sunteţi soţia bărbatului care a fost asasinat acum câteva zile?

— Da.

Vocea femeii era foarte slabă. Malko simţea, dintr-un motiv necunoscut, că femeia era în pragul unei crize de nervi.

— Este *înspăimântător,* spuse acesta. Aţi venit aici să vă odihniţi?

— Da, aşa este.

Uitase să spună că venise să se odihnească înainte de moartea soţului ei… Profitând de absenţa lui Don Federico Malko atacă:

— L-am întâlnit pe soţul dumneavoastră înainte să moară…

Femeia tresări şi ridică spre el doi ochi mari şi speriaţi.

— L-aţi văzut! De ce?

— Încercam să-l găsesc pe Klaus Heinkel.

Tânăra se schimbă la faţă imediat:

— Klaus Heinkel! Dar sunteţi de la ambasada americană şi…

Malko nu avu timp să-i explice. Don Federico reapăru, îngrijorat.

— Am făcut tot ce am putut pentru Friedrich, spuse acesta, dar se pare că a intrat într-un necaz foarte mare…

Monica Izquierdo apucă paharul ei de vin şi-l goli pe jumătate. Malko înţelegea acum de ce micuţul *chulo* miliardar fusese atât de îndrăgostit. Era Raquel Welsh fără vulgaritate.

Don Federico anunţă:

— În sănătatea ta, dragul meu, avem vin de Rin; de la Drachenblut[8]. Neamţului îi plăcea să trăiască bine. Toată argintăria care strălucea pe masă fusese adusă de la Paris cu cheltuieli foarte mari.

*

*   *

Crema de caramel avea gust de esenţă şi Malko împinse farfuria. În ciuda eforturilor lui Don Federico, conversaţia nu se lega. Dona Izquierdo părea că-şi înghiţise limba. De fiecare dată când Malko îi căuta privirea aceasta lăsa capul în jos. Înainte să spună ceva cerea încuviinţarea mută a neamţului. Nimeni nu pronunţase numele lui Klaus Heinkel, dar cei trei comeseni nu se gândeau decât la el. Malko se simţea descurajat.

În orice parte pornea se lovea de un zid. Chiar dacă criminalul de război se ascundea la fermă, nu putea să ajungă la el. Singura care putea să-i dea informaţii, Monica Izquierdo, era sub influenţa lui Don Federico. Malko se întreba dacă nu cumva Izquierdo îl înşelase, dacă nu cumva era amanta acestuia. Totuşi Jim Douglas fusese omorât cu un motiv anume…

Nu-i mai rămânea decât să-l hărţuiască pe Friedrich cu întrebări la întoarcere.

— O femeie frumoasă ca dumneavoastră nu se plictiseşte într-un loc ca acesta? o întrebă perfid Malko. Nu intenţionaţi să vă întoarceţi în La Paz?

---

[8] Sânge de dragon.

Tânăra dădu din cap încet.

— Mă simt bine aici.

Malko îşi spuse că nu avea nimic de pierdut. Adresându-se lui Don Federico, întrebă:

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu faimosul Klaus Heinkel? După informaţiile noastre pe el îl căuta Jim Douglas.

Neamţul nici măcar nu clipi.

— Exact. Tânărul acela credea că este aici. Bârfe. Heinkel trebuie să fie în Paraguay unde este mai în siguranţă decât aici.

Se auzi un zgomot de maşină în curte şi unul dintre servitori se aplecă la urechea lui Don Federico. Acesta se ridică.

— Scuzaţi-mă, sunt chemat, ieşi.

Malko nu pierdu nici o secundă.

— Aţi venit aici înainte de moartea soţului dumneavoastră, nu-i aşa? îi spuse acesta Monicăi Izquierdo. De ce?

O umbră de furie îi crispă chipul frumos:

— Cu ce vă ajută asta? zise ea sec.

— Nu ştiţi nimic de dispariţia lui Jim Douglas?

De data aceasta privirea tinerei tremură. Malko simţi că era pe punctul de a spune ceva, dar Don Federico intră în cameră.

— Dragul meu, îi spuse acesta lui Malko, mă simt obligat să vă conduc eu însumi în La Paz.

— Poftim?

O ironie imperceptibilă se citi în ochii albaştri-cenuşii ai neamţului. Exact ca în biserica San Miguel, în timpul pretinsei ceremonii a lui Klaus Heinkel.

— Bătrânul Friedrich nu stătea prea bine cu nervii, spuse acesta. Când i s-a spus că i se va lua maşina s-a sinucis. S-a spânzurat cu cureaua în celula postului de poliţie din Huarina.

Malko crezu că nu înţelesese bine.

— Dar... De ce?

— Indianca. Se pare că a murit. Nu am putut să intervin, poliţiştii sunt foarte stricţi în asemenea cazuri... Friedrich s-a văzut ruinat şi nu a putut să suporte şocul...

Un zgomot puternic îl făcu să tresară pe Malko. Monica Izquierdo tocmai scăpase din mână paharul cu vin de Rin. Malko înnebunise de furie. Don Federico era atotputernic, iată de ce îl invitase la masă! Acum ultima za din lanţ dispăruse.

Malko se ridică şi vru să vorbească personal cu poliţiştii. Un jeep militar era oprit în mijlocul curţii şi doi poliţişti în uniformă fumau. Văzându-l pe Don Federico luară o poziţie respectuoasă.

Dezgustat, Malko renunţă să-i mai interogheze. La ce bun? Oricum ar fi minţit. Se întoarse spre Don Federico:

— Când pot să mă întorc în La Paz?

Celălalt se înclină uşor:

— Chiar acum, dragul meu. Vă voi da maşina mea şi un şofer… De data aceasta aveţi grijă la indieni. Ţin mult la şoferul meu.

Malko intră din nou în casă pentru a-şi lua rămas bun de la Dona Izquierdo. Aceasta îşi ştergea ochii ca şi cum ar fi plâns. Aplecându-se să-i sărute mâna îi şopti:

— Dacă reveniţi în La Paz voi fi încântat să vă revăd. Stau la hotelul *La Paz,* camera 38.

Femeia nu răspunse.

— Maşina este gata, anunţă Don Federico.

Malko îl urmă în curte. Înainte de a urca în superbul Mercedes 280, îl măsură pe neamţ de sus până jos.

— Poate ne vom revedea.

Zâmbind, neamţul răspunse în spaniolă:

— Quien sabe? Hasta luego![9]

Malko se instală şi maşina demară imediat. Şoferul, un *chulo* pitic, îndesat şi oacheş, conducea repede şi bine. În timp ce peisajul din Altiplano defila în faţa lui, Malko se gândea la ce se întâmplase. Cei care-i protejau pe Klaus Heinkel nu se dădeau înapoi de la nimic: Jim Douglas, Pedro Izquierdo, Esteban Barriga şi acum bătrânul Friedrich. Toate acestea pentru un bărbat în vârstă, scos din circuit. De ce se înverşunau atât de mult să-l protejeze? Oameni atât de diferiţi precum Don Federico, Jack Cambell sau maiorul Hugo Gomez.

Ca şi cum toată Bolivia se coalizase pentru ca Klaus Muller să rămână pentru totdeauna Klaus Muller.

---

[9] Cine ştie? Pe curând.

Capitolul XII

Înfăşurat într-un giulgiu diabolic de greu, Malko se zbătea furios. În timp ce un ciocan bătea în cuie capacul sicriului său.

Deschise ochii. Timp de câteva secunde nu recunoscu camera sa de la hotelul *La Paz.* Visul său continua, la fel ca şi loviturile.

De fapt bătea cineva la uşă.

— Ce este? strigă acesta.

— *Control politico,* zise o voce de bărbat.

Dădu la o parte păturile, se îmbrăcă în kimono şi încă somnoros se duse să deschidă.

Uşa se deschise violent spre el. Slabi, arţăgoşi şi mustăcioşi, trei bărbaţi se repeziră în cameră, arătând identic, cu costumele lor strâmte şi închise la culoare, cu părul gras şi încălţările cu vârful ascuţit. Cel mai mare dintre ei îi înfipse în stomac un pistol colt calibru 38.

— Senor, faceţi-ne favoarea de a ridica mâinile.

Asprimea tonului îl determină pe Malko să se supună.

Ceilalţi doi mustăcioşi începuseră să scotocească prin cameră, deschizând toate sertarele. Dintr-o dată unul dintre ei băgă mâna în valiza lui *Malko* şi scoase un strigăt de bucurie. Flutură un teanc gros de bancnote verzi. Stupefiat, Malko recunoscu bancnotele de o sută de dolari americani! Bărbatul le scotea din valiză şi le arunca pe pat.

De unde venea atâta avere?

Nu-i lăsară timp să-şi pună întrebări.

— Dumnezeu şi Republica, spuse poliţistul cu un aer important, vă arestez, senor.

Abia îl lăsară să se îmbrace.

Unul dintre poliţişti înfăşură bancnotele într-un exemplar vechi din *Presencia,* timp în care ceilalţi doi îl supravegheau pe Malko. Nici măcar nu căutaseră în servieta Samsonite unde era pistolul extraplat. În ciuda protestelor sale îl scoaseră din cameră. Vru să ia telefonul, dar o lovitură de crosă peste încheietură îl făcu să-l scape din mână.

La parter recepţionerul întoarse ruşinat privirea în timp ce Malko era înghesuit într-un Chevrolet vechi al poliţiei. Maşina făcu imediat dreapta pe strada Abaya Junin, urcând spre piaţa

Murillo. Derutat, Malko observă că unul dintre poliţişti luase şi servieta Samsonite. Amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel erau acolo, împreună cu dosarul întregii afaceri.

*
*   *

În sediul Direcţiei de Investigaţii Naţionale erau o mulţime de indieni aşezaţi pe jos, aşteptând răbdători. Alţii stăteau la coadă în faţa biroului de detectivi.

Cei trei arţăgoşi îl conduseră pe Malko spre o scară exterioară care ducea la primul etaj şi acolo se îndreptară către un birou mobilat sărăcăcios. În fund, pe o tablă era detaliată scena unei crime.

Cel mare îl legă pe Malko de fotoliu cu cătuşe, puse servieta şi banii pe masă şi se retrase.

Aproape imediat un bărbat masiv, îmbrăcat cu un costum deschis la culoare, intră în birou. Malko îl recunoscu imediat: era maiorul Gomez, bărbatul pe care-l văzuse la înmormântarea lui Klaus Heinkel şi apoi în faţa fermei de la Corpico.

În momentul în care se aşeză pe scaunul din faţa lui Malko haina i se deschise şi acesta putu să vadă un revolver cu ţeava lungă atârnându-i la şold. Chipul gras şi transpirat era inexpresiv, dar ochii mici sclipeau de inteligenţă. Mâinile erau perfect îngrijite şi purta un Rolex imens. Fără să spună nimic luă paşaportul lui Malko şi îl studie pagină cu pagină. Apoi scoase o bancnotă din teanc şi o privi în zare. Luă pistolul extraplat, îi scoase încărcătorul şi se strâmbă: – De ce purtaţi o armă, senor?

Vorbea foarte bine engleza, cu un accent foarte pronunţat.

Malko era nebun de furie.

— De ce m-aţi adus aici? protestă el. Cine sunteţi dumneavoastră?

Bolivianul se prezentă plin de importanţă:

— Sunt maiorul Hugo Gomez, şeful de la *control politico.* Am dreptul să arestez pe cine vreau. Aş dori să ştiu de ce posedaţi dolari falşi.

Asta era chiar culmea! Malko aproape că se înecă de furie:

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse acesta. Este prima dată când îi văd, adevăraţi sau falşi.

Maiorul Gomez dădu din cap:

— Este un sistem de apărare stupid, senor. Vă supraveghem de când aţi ajuns în Bolivia, ştim de ce vă aflaţi aici.

— De ce?

— Pentru a cumpăra o cantitate importantă de cocaină. Sunteţi reprezentantul Mafiei. Aţi avut contacte cu traficanţi notorii, precum Josepha, de exemplu. În plus, bancnotele sunt false.

Malko simţea că înnebuneşte. Regula numărul unu în meseria sa era să nu-şi dezvăluie niciodată apartenenţa la C.I.A., oricare ar fi fost circumstanţele. Nu se ştia niciodată cum ar *putea* folosi ceilalţi astfel de informaţii. Putea doar să se acopere printr-un fost funcţionar de la *Company.*

— Astea sunt baliverne, spuse acesta. Este în La Paz cineva care poate să vă spună că nu sunt traficant. Jack Cambell, directorul de la U.S.I.S.

Maiorul se juca cu paşaportul lui.

— Nu sunteţi american, remarcă acesta, aveţi *un paşaport* austriac..

— Jack Cambell este prietenul meu, spuse sec Malko. Am şi cetăţenie americană.

Maiorul aprinse o ţigară fără să se grăbească, apoi începu să numere teancurile de dolari.

— Sunt două sub doisprezece mii de dolari, spuse acesta la sfârşit.

— V-am spus că…

Bolivianul se aplecă spre Malko mirosind foarte puternic a briantină.

— Vă cer mii de scuze, senor, dar am ordine superioare şi imperative să fac totul pentru încetarea traficului de cocaină. Nu vreau să vă fac probleme. Dar noi, ceilalţi, elemente extrem de responsabile, suntem foarte ospitalieri faţă de străini. Americanii sunt prietenii noştri. Nu trebuie decât să semnaţi o declaraţie în care mărturisiţi că aţi venit în Bolivia cu două sute doisprezece mii de dolari pentru a cumpăra cocaină. Veţi fi expulzat şi nu vom mai vorbi despre întâmplarea aceasta nefericită. Bineînţeles că vom confisca dolarii.

— Niciodată, zise Malko.

Maiorul Gomez îşi băgă degetul mic în urechea stângă şi scutură violent, cu un aer abătut.

— Sunt prietenul dumneavoastră, senor. Cu legile actuale pot să vă ţin la închisoare mult timp, sau chiar într-o tabără de concentrare, unde este foarte neplăcut. În regiunea Camiri este foarte cald…

Malko încercă să nu intre în panică. Până unde avea de gând să blufeze bolivianul? Această înscenare era rezultatul eliberării Martinei şi a vizitei sale la Don Federico. Deşi încă nu găsise nimic, le era frică de el. Voiau să-l determine să plece din Bolivia cu orice preţ.

Deci aveau ceva de ascuns şi nu se putea să fie doar Klaus Heinkel. Îşi spuse că putea să dispară ca şi Jim Douglas, îngropat în sicriul altuia… Dacă se lăsa intimidat era pierdut.

Îşi fixă privirea în ochii bolivianului:

— Sunt victima unei uneltiri şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru. Vreau să fie anunţat Jack Cambell şi un avocat.

Bolivianul îşi schimbă atitudinea în mod brutal. Lovind cu palma în masă urlă:

— Vagabond fără pic de ruşine! Nimeni nu-i spune „vreau” maiorului Gomez.

Se ridică, deschise uşa şi strigă:

— Ramon!

Un tânăr cu faţa ciupită de vărsat apăru în uşă nervos. Maiorul îi spuse simplu:

— La 5.

În momentul în care Malko se ridica, maiorul Gomez îi dădu o lovitură de picior în gleznă.

Vârful pătrat al pantofilor îl răni foarte rău. Ramon desfăcu cătuşele şi îl duse târându-l ca pe un viţel. Coborâră o scară interioară până ajunseră într-un culoar la subsol. Mirosul acru de transpiraţie şi mizerie îl ameţi pe Malko. Un bec lumina uşile cu bare de oţel. Paznicul său se opri în faţa uneia dintre ele, o deschise şi îl împinse înăuntru.

Era o cameră fără nici o fereastră, care nu avea decât patru metri pe patru.

— *Hijo de puta,* spuse amabil Raul, vei crăpa aici.

Acesta închise uşa. La lumina becului, Malko zări un bărbat gol, cu cătuşe la mâini şi la picioare, aşezat pe jos, într-un colţ al celulei. Chipul îi era acoperit de sânge închegat. Văzându-l pe noul venit înălţă capul şi gemu.

Malko se apropie şi descoperi ceva îngrozitor. O sârmă legată de gâtul bărbatului cobora pe piept până la penis. Celălalt capăt era legat în jurul testiculelor, forţându-l să rămână aplecat în faţă, riscând să se stranguleze sau să se tortureze singur dacă se mişca. Malko încercă să desfacă sârma, dar nu reuşi. Avea nevoie de un cleşte. În momentul în care atinse uşor testiculele extrem de umflate ale prizonierului, acesta începu să urle.

Un alt strigăt îi răspunse din celula vecină, urmat de zgomote de lovituri, înjurături şi urletele sălbatice ale unui bărbat torturat până la moarte.

Malko se sprijini de zidul umed. Scenariul era perfect. Puteau foarte bine să-l omoare sau să-l tortureze în acea celulă subterană, fără ca nimeni să afle vreodată.

Ca să nu se mai gândească la testiculele extrem de umflate ale colegului său de celulă încercă să-şi aducă aminte de seara din ajun petrecută cu Lucrezia. Se întâlnise cu ea după expediţia sa la Don Federico. Cinaseră la *Maxim's,* unul dintre restaurantele mai bune de pe Prado. Îngrozită de „sinuciderea” lui Friedrich aceasta încercase să-l convingă să renunţe să-l mai caute pe Klaus Heinkel. Trebuia să ia masa de prânz cu ea... Acum amprentele digitale ale lui Klaus Heinkel erau în posesia maiorului Gomez.

*

* *

Zgomote de paşi îl făcură să tresară pe Malko şi se trezi. Doi poliţişti cu un aer supărat îl contemplau.

— În picioare, pui de căţea.

Malko se ridică. Unul dintre ei îi puse rapid cătuşele.

Un pumn în stomac îl făcu să se îndoaie. Apoi un potop de lovituri se abătu asupra lui. Cei doi poliţişti loveau cu toată puterea, calm şi acolo unde durea mai tare. Când căzu începură să-l lovească şi mai îndârjit cu picioarele, fără să scoată un cuvânt. O lovitură în splină îi smulse un strigăt şi îl cuprinse o panică viscerală. Poate că primiseră ordin să-l omoare cu lovituri de picior şi pumni.

Dar ploaia de lovituri încetă la fel de brusc cum şi începuse. Cei doi bărbaţi îl ridicară şi îi scoaseră cătuşele. Cel mai tânăr îl apostrofă:

— Auzi, *hombre!* Încearcă să te porţi cavalereşte cu maiorul, altfel îţi vom rupe toate oasele din tine şi îţi vom tăia testiculele.

Malko nici măcar nu răspunse. Reuşi să-şi pună haina şi se lăsă scos din celulă. Se făceau douăzeci şi patru de ore de când nu mai mâncase. Băuse un pic de apă stătută şi acum o sete cumplită îi usca cerul gurii. Pe culoar se clătină, dar unul dintre poliţişti îi dădu o lovitură ca să avanseze.

— *Maricon*[10]*!*

---

[10] Poponarule.

*

* *

Chipul maiorului Hugo Gomez era la fel de transpirat dar nu la fel de binevoitor. Îi întinse lui Malko o foaie dactilografiată.

— Aceasta este declaraţia dumneavoastră, senor. Semnaţi? Am trecut numărul tuturor bancnotelor.

— Vă rog să preveniţi ambasada americană, spuse Malko, forţându-se să-şi păstreze calmul. Nu am comis nici un delict.

Îl durea capul şi nu putea să mai stea în picioare. Gomez veni încet spre el şi îl plesni cu toată forţa. Ceasul Rolex îl răni la ureche şi avu impresia că i-o smulsese.

Era sigur că Jack Cambell era la curent cu arestarea lui. Dacă Gomez nu ar fi fost la curent cu legăturile lui Malko cu C.I.A., nu ar mai fi avut nevoie de toată această înscenare pentru a-l expulza. Dar trebuia să aibă o acoperire în faţa americanilor.

— Îţi mai dau o zi să te gândeşti, spuse Gomez. Făcu semn poliţiştilor să-l conducă pe Malko. În momentul în care acesta ieşea din galeria exterioară auzi un ţipăt în curte. Se uită în jur orbit de soare. În mijlocul curţii, Lucrezia îşi agita mâinile spre el, apoi se îndreptă ca o nebună *spre scara* de lemn. Alertat de strigăt, maiorul Gomez ieşi din birou şi o văzu pe femeie. Lătră un ordin şi un grup de poliţişti ţâşniră spre galerie.

Lucrezia văzu bărbaţii care se îndreptau spre ea şi se întoarse spre ieşire. Malko apucă s-o zărească intrând pe strada Ayacucho. Poliţiştii îl copleşeau deja cu loviturile, ca pentru a-l pedepsi pentru că o văzuse pe Lucrezia. Se temu pentru tânăra femeie. La ce bun dacă era şi ea închisă? Cei care îl protejau pe Klaus Heinkel păreau că sunt atotputernici în La Paz.

*

* *

Jack Cambell îl privea morocănos pe Malko, îmbrăcat cu un costum în carouri galbene, prea mic pentru el. Maiorul Gomez părea şi mai transpirat. Malko încerca să nu arate cât de uşurat se simţea. După apariţia Lucreziei petrecuse încă o zi îngrozitoare. Bărbatul legat cu sârmă murise lângă el.

— Aţi fost anunţat de arestarea mea ilegală? îl întrebă acesta pe american. Sunt aici de două zile acuzat pe nedrept.

Americanul îl privi ostil şi replică:

— Am fost prevenit în mod oficial de arestarea dumneavoastră de maiorul Gomez. Dar având în vedere acuzaţiile am lăsat justiţia boliviană să-şi urmeze cursul.

Portretul preşedintelui bolivian de pe peretele biroului părea că-i face cu ochiul. Într-o ţară în care Crima ajunsese din urmă Justiţia de ceva timp şi îi legase mâinile…

— Nu sunt amestecat în nici un trafic, ci mi s-a întins o capcană, spuse Malko sec. Din motive pe care le cunoaşteţi.

Nu putea să spună mai multe. Înnebunit de furie, realiză că Gomez şi Cambell făceau acelaşi joc.

— Chiar dacă trebuie să rămân zece ani în celula asta, continuă el, nu voi mărturisi pretinsul trafic şi dacă mă vor omorî tu vei fi responsabil.

Maiorul Gomez nu se clinti. Jack Cambell răspunse dispreţuitor:

— Nu e vorba de asta. Am venit aici pentru a asista la eliberarea dumneavoastră provizorie. Maiorul Gomez a vrut să accepte garanţia mea morală, în ciuda dovezilor acumulate împotriva dumneavoastră. Bineînţeles că trebuie să părăsiţi La Paz în douăzeci şi patru de ore. Mâine aveţi un avion care pleacă din Braniff la doisprezece jumătate.

Maiorul Gomez mâzgăli ceva pe nişte hârtii pe care i le întinse lui Jack Cambell. Malko arătă spre servieta sa Samsonite care se afla tot pe biroul maiorului Gomez.

— Şi lucrurile mele?

Maiorul ridică privirea inexpresivă:

— Sunt probe de culpabilitate, senor. Sunt deja sigilate. Vor rămâne la dispoziţia justiţiei boliviene… Poftiţi paşaportul de care veţi avea nevoie mâine.

Malko simţi mânia crescând în el:

— Această servietă conţine documente care aparţin guvernului american, spuse acesta. Aştept să-mi fie înapoiate.

Bolivianul zâmbi răutăcios:

— Dacă este adevărat ceea ce spuneţi, aceste documente vor fi înmânate domnului Cambell sau celui însărcinat cu afacerile…

Jack Cambell îi convinsese că dacă aveau amprentele lui Klaus Heinkel Malko nu mai era periculos, chiar dacă se ducea să se plângă la Langley.

Dar de ce naiba făcea jocul bolivianului împotriva instrucţiunilor unei divizii C.I.A.?

În primul rând trebuia să iasă de acolo. Se ridică şi luă paşaportul întins de maiorul Gomez.

Respiră uşurat când se găsi în galeria exterioară. Curtea era plină de oameni care aşteptau. Respiră aerul proaspăt gândindu-se la nefericitul lui coleg de celulă. Jack Cambell aşteptă să ajungă în piaţa Murillo pentru a remarca răutăcios:

— V-am scos dintr-o mare încurcătură! Ne vedem mâine la aeroportul El Alto. Să fiţi punctual. Nu vreau să am probleme cu autorităţile boliviene.

Malko se gândi dacă să-i dea un picior în stomac pe loc sau dacă n-ar trebui să aştepte să-şi recapete forţele. Optă pentru ultima soluţie. Fără să scoată un cuvânt îl părăsi pe american şi coborî pe strada Ayacucho.

Nici nu făcu douăzeci de metri când un lipăit de paşi repezi îl făcu să se întoarcă. Lucrezia alerga spre el cu sufletul la gură. Îl ajunse din urmă şi i se aruncă în braţe. Din cauza pantei aproape că se rostogoliră până în bulevardul Camacho.

Când ploua, taxiurile nu mai puteau să urce în partea veche a oraşului, atât de alunecoasă devenea şoseaua.

— Mi-e foame, spuse Malko.

— Ţi-am pregătit o *apparillada* cum nu ai mâncat niciodată, zise Lucrezia. Mi-e aşa de frică…

— Cum m-ai găsit?

Femeia dădu bucuroasă din cap.

— La hotel mi-au spus că te-au arestat. Am reuşit să aflu unde eşti. Voiam să se ştie că te-am văzut, apoi m-am dus la ambasada americană. M-am întâlnit cu consulul şi l-am ameninţat că o să iasă scandal. Cum te văzusem, maiorul Gomez nu putea să nege că nu te-a arestat…

— Dar nu ţi-a fost teamă pentru tine?

— Nu. Tatăl meu este prea cunoscut. Bineînţeles, ar fi putut să mă bată, dar nu m-au prins…

Lucrezia era o aliată preţioasă. Malko se opri brusc:

— Ştii de unde pot să telefonez în străinătate?

— Bineînţeles, de la I.T.T., pe strada Socabaya. Este foarte aproape de mine.

— Să mergem.

*

*   *

Jack Cambell tocmai voia să iasă din birou când dădu nas în nas cu Malko, care nu fusese anunţat. Ochii săi căprui erau acum verzi de furie. Americanul deschise gura, dar Malko îl împinse înăuntru fără să-l lase să vorbească, după care închise uşa în urma lui.

— Dragul meu Cambell, spuse acesta pe un ton glacial, mă veţi asculta în linişte sau vă arunc pe fereastră.

— Aţi înnebunit? bâlbâi americanul…

— Nu, spuse Malko. Doar că tocmai am vorbit la telefon cu David Wise. Ştiţi despre ce este vorba, nu-i aşa? Mi s-a reînnoit ordinul de a-mi continua misiunea. Adică să-l găsesc pe Klaus Heinkel şi să-l arestez. Din motive care sunt cel puţin la fel de importante ca şi ale dumneavoastră. Mai sunt câteva luni până la alegeri şi Administraţia nu vrea să iasă scandal. Jurnaliştii pregătesc un dosar despre Klaus Heinkel… Toate acestea vă vor fi confirmate prin cablu în următoarele ore. Departamentul de Stat a telegrafiat în acest sens ministrului de interne bolivian… Din moment ce vă înţelegeţi atât de bine cu maiorul Gomez, puneţi-l la curent.

Ieşi din cameră şi o salută politicos pe oribila secretară mustăcioasă.

Se simţea revigorat.

Capitolul XIII

Malko deschise plicul din cutia sa tremurând de nerăbdare.

„Veniţi în seara aceasta la ora opt la numărul 3462, pe bulevardul Sanchez Lima. M.P.”

Începea din nou! Plecând de la întâlnirea cu Jack Cambell îl sunase pe Moshe Porat, consulul israelian. Era una din ultimele cărţi care-i mai rămâneau de jucat înainte de a renunţa.

Dar la telefon israelianul fusese destul de evaziv, nevrând să fixeze o întâlnire...

Era ora opt fără cinci minute. Adresa de pe bilet nu era cea a lui Moshe Porat.

Oare era o altă capcană? Îi lăsă un mesaj Lucreziei ca să ştie unde este.

Ploua şi trebui să aştepte cel puţin zece minute pentru a găsi un taxi care să accepte să-l ducă pe bulevardul Sanchez Lima. Era puţin mai jos de Prado, într-un cartier cu vile elegante. Preşedintele Republicii locuia puţin mai departe şi era câte un poliţist în spatele fiecărei intrări.

La numărul 3462 era o vilă galbenă cu peron, situată exact lângă ambasada Argentinei. Una dintre ferestre era luminată. Malko lăsă doi pesos taximetristului şi urcă scările.

Blonzi, masivi, cu umeri de docheri, cei doi bărbaţi semănau unul cu altul. Aşezaţi în fotolii adânci îi zâmbiră amabil lui Malko. Moshe Porat îi spuse:

— Din motive evidente, nu vi-i voi prezenta pe prietenii noştri. Să spunem că se numesc Samuel şi David.

Aceştia îl priveau cercetător pe Malko, iar el se aşeză în faţa lor. Consulul israelian atacă imediat subiectul:

— V-am urmărit îndeaproape eforturile, spuse acesta. Suntem la curent cu tot, chiar şi cu răpirea dumneavoastră de către maiorul Gomez, dar încă nu primisem instrucţiuni de la Tel Aviv. Samuel şi David tocmai au sosit în La Paz. Amândoi fac parte din Divizia 6. Ştiţi despre ce este vorba?

— Da, spuse Malko.

Divizia 6 era secţiunea din Serviciile Secrete israeliene care se-ocupa de criminalii de război... în fine, primea ajutor.

— Ce păcat că nu aţi venit cu mine la Don Federico. Sunt sigur că Klaus Heinkel era acolo.

Moshe Porat dădu din cap:

— Şi noi suntem siguri de asta, dar acest lucru nu ar fi schimbat nimic. Nu putem să folosim forţa. Dacă n-ar fi fost astfel, problema ar fi fost rezolvată de mult. *Don* Federico Sturm are prea multe legături cu bolivienii. Am avut probleme mari acum doi ani când am început să le vindem arme. Patru persoane au fost omorâte.

— Atunci… de ce mi-aţi mai cerut să vin aici? întrebă Malko foarte contrariat.

Samuel îi răspunse în engleză:

— Pentru că apreciem foarte mult ceea ce faceţi pentru a-l aduce pe Klaus Heinkel în faţa judecătorilor săi. Vom încerca să vă ajutăm.

— Ştiţi de ce Don Federico îl protejează atât de bine pe Klaus Heinkel?

Malko ridică din umeri.

— Sunt amândoi nazişti, nu?

— Asta nu e de ajuns. Heinkel este doar un nazist pe când Sturm este un om important. Dar Heinkel avea legături cu Martin Borman şi ştie foarte multe lucruri despre el. În plus era prieten cu un anume „Father Muskie”. Un ecleziast american care se află într-o mănăstire de pe bulevardul Camacho. Borman a fost ascuns acolo. Klaus Heinkel i-a încredinţat acestui preot numeroase documente şi bani, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva. Fără ei, Klaus Heinkel n-ar mai avea superioritate asupra lui Don Federico, ci doar protecţia maiorului Gomez…

— Şi Gomez este nazist?

Moshe Porat izbucni în râs:

— El? Nu are decât un singur scop: banii. De când este în Bolivia, Klaus Heinkel l-a plătit neîncetat. Gomez continuă să-l protejeze pentru că ştie că încă mai are bani. Este de ajuns să avem împotriva lui Gomez o armă mai puternică decât rapacitatea sa…

— Mă ocup eu de asta, spuse Malko, dar în ultimele zile nu am avansat prea mult.

— Aţi avut noroc, remarcă Moshe Porat. De obicei, primul lucru pe care-l fac este să spargă timpanele cu ace lungi de lemn.

— Foarte plăcut… Cum intenţionaţi să mă ajutaţi?

— Mai întâi trebuie să-l înfruntăm pe Don Federico, spuse

Moshe Porat. Dacă îl speriem, va ceda. Poate îl va împinge pe Heinkel să facă o imprudenţă.

— Aveţi vreo idee?

— David şi Samuel cunosc perfect Anzii. De şase ani operează de la Ecuador până în Chile. S-au gândit la ceva.

*

* *

Chipul rotund al maiorului Gomez lucea de răutate. Îşi scoase pistolul care îl jena şi îl puse pe măsuţa joasă, între el şi Jack Cambell.

— Trebuie să-l eliminăm pe acest *gringo,* repetă maiorul. Ne va face necazuri mari. Ar fi trebuit să-l lichidăm.

— O să-mi faceţi necazuri mari, Washingtonul îl acoperă.

— Şi de mine nu le pasă? mormăi Gomez. După câte servicii le-am făcut! Am scos din luptă patruzeci şi cinci de rebeli într-o săptămână, cu amprente şi toate cele necesare. În curând nu va mai exista E.L.N. în Bolivia.

Jack Cambell exprimă:

— Hugo, *my friend,* ştiţi foarte bine că majoritatea indivizilor pe care-i omorâţi sunt ţărani pe care îi fotografiaţi lângă armele ruseşti pe care vi le dau eu. Ultimul revoluţionar adevărat pe care l-aţi omorât a fost Guevara, acum trei ani. Şi asta datorită nouă…

Bolivianul bâlbâi ceva… Jack Cambell nu putea să-i explice că pentru CIA, el nu era decât un călău obscur. Un agent ca Malko era infinit mai preţios pentru Divizia Planuri. Pentru că ei fabricau în serie oameni ca Gomez. Era de ajuns să ia un ofiţer mai crud, să-l facă să simtă gustul puterii şi mână liberă… în timp ce Alteţele Serenissime autentice nu alergau pe culoarele C.I.A.

Poate că C.I.A. avea chef să facă pe plac în acelaşi timp atât bolivienilor, cât şi altor popoare, cum ar fi francezii, olandezii.

— Lăsaţi-mă să-l lichidez, insistă el. Un accident…

— Nu. Nu este periculos din moment ce nu poate ajunge la Klaus Heinkel.

Cum se simţea în inferioritate, Gomez ameninţă:

— Sunt pe cale să vă fac un serviciu foarte important. Şi să rezolv o treabă care-mi face multe probleme.

Cambell se îmblânzi imediat:

— Sunteţi un tip formidabil, Hugo. V-am spus că sunteţi invitat în Statele Unite când doriţi dumneavoastră…

Maiorul Gomez simţi o reticenţă imperceptibilă. Cambell nu era un aliat care să reziste la orice. Nu avea chef să-şi piardă puterea din cauza lui Klaus Heinkel.

— O să mă ocup de Lucrezia, spuse maiorul. Fără ea nu poate să facă nimic.

Jack Cambell zâmbi binevoitor:

— Asta, dragul meu, este o afacere internă. Sunteţi liber!

Adăugă în treacăt:

— Apropo, ce aţi făcut cu amprentele lui Klaus Heinkel?

— Le-am distrus. De ce?

— Aşa.

Cambell era sigur că bolivianul minţea, dar trebuia să-i lase şi lui o satisfacţie.

*

*   *

Găsind-o pe Lucrezia abătută în holul hotelului La Paz, Malko presimţi o catastrofă. Tânăra se ridică imediat şi se îndreptă spre el. Ochii ei erau roşii din cauza lacrimilor.

— L-au arestat pe tatăl meu, spuse acesta. Deci maiorul Gomez nu încetase!

Malko vru să o liniştească.

— Cu siguranţă este un bluf, spuse el. Îi voi telefona lui Jack Cambell ca să intervină. Unde este tatăl tău?

— Nu ştiu. Este cardiac şi dacă-l torturează o să moară... Malko vorbea deja la telefon. Reuşi să dea de Jack Cambell, dar americanul îl întrerupse imediat când vorbi de tatăl Lucreziei.

— Este o afacere boliviană, spuse acesta. Nu pot să intervin. Adresaţi-vă maiorului Gomez.

Îi închise înainte ca Malko să aibă timp să insiste.

— A fost un gest criminal din partea mea să vă amestec în această poveste, spuse Malko. Îl voi informa în mod oficial pe maiorul Gomez că renunţ la povestea cu Klaus Heinkel. Cu condiţia să-l elibereze pe tatăl tău imediat. Să mergem în piaţa Murillo.

Lucrezia îl urmă ca un robot. Plângea în timp ce mergea. Malko nu o mai văzuse niciodată în starea aceea.

*

*   *

Cei doi poliţişti de la *control politico* îl măsurară ironic pe bătrânul care le ţinea piept. Nu primiseră nici o instrucţiune în privinţa lui. De aceea se hotărâră să-i aplice tratamentul standard.

În cameră nu erau decât două mobile: un scaun şi o cadă veche cu picioare de fontă. Unul dintre poliţişti deschise la maxim robinetele în timp ce celălalt vorbea cu bătrânul:

— Dacă Domnia Sa vrea să ne facă favoarea de a se dezbrăca.

Le plăcea să asezoneze nevoia sordidă de politeţuri specifică spaniolilor.

Tatăl Lucreziei se dezbrăcă cu demnitate. Când fu gol primul poliţist îndreptă ameninţător un deget spre el:

— Domnule, trădarea dumneavoastră pătează onoarea Boliviei.

— Despre ce vorbiţi?

Cei doi rânjiră:

— Ne va spune chiar Domnia Sa.

După ce îi puseră cătuşele îl băgară cu capul în apa rece din cadă. Bătrânul îşi ţinu respiraţia cât de mult putu, apoi încercă disperat să se ridice, dar patru mâini îl apăsau pe umeri. Secundele treceau. Unul dintre poliţişti urmărea secundarul cronometrului şi când nu mai apăru nici o bulă la suprafaţă îl scoaseră.

Bătrânul rămase cu gura deschisă vomitând şi încercând să-şi revină.

Unul dintre poliţişti îşi aprinse o ţigară şi îi suflă fumul în nas făcându-l să tuşească.

— Domnia Sa s-a hotărât să vorbească?

Tatăl Lucreziei tăcu. Ştia că era de ajuns să dea două sau trei nume. Ar fi fost arestaţi fără să fie verificaţi şi torturaţi până ce mărturiseau alte „crime”. Astfel *control politico* avea tot timpul de lucru. Văzând că începuse să respire mai normal, cei doi poliţişti îl împinseră pe tatăl Lucreziei pe spate. În cadă. De data aceasta nu mai avu timp să respire înainte. Plămânii i se umplură cu apă şi se sufocă.

Călăii săi nu fură atenţi şi când secundarul cronometrului depăşi şaizeci îl scoaseră de pe fundul căzii, dar bătrânul rămase inert, nu vomită, nu se zbătu.

Îl scoaseră din cadă şi îl întinseră pe jos. Cel mai în vârstă îşi lipi urechea de pieptul bătrânului: inima încetase să mai bată… Se ridică şi lovi cadavrul cu piciorul.

Maiorul Gomez avea să fie furios. Cei doi poliţişti îl îmbrăcară repede punându-i chiar şi cravata, după care îl aşezară pe scaun. Unul dintre ei îl ţinea în timp ce celălalt scotea un colt automatic calibrul 11,43 şi trase două gloanţe în spatele cadavrului.

Poliţistul băgă pistolul la loc şi întrebă:

— Scrii tu raportul? Omorât în timpul unei tentative de evadare…

Pentru el ar fi fost destul de greu să o facă din moment ce de abia putea să-şi scrie numele.

*

*   *

Maiorul Gomez nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe stripteuza care îşi scotea slipul minuscul. *Maracaibo*, situat pe bulevardul Prado, era singurul loc de acest gen din La Paz.

— Trebuie să-l anunţăm pe maior, spuse acesta.

Era un spectacol ce îl delecta profund pe Gomez.

În momentul în care fata apăru dezbrăcată, o mână îl atinse uşor pe umăr. Tresări, apoi îl recunoscu pe unul dintre oamenii de la control politico.

— Ce este?

Bărbatul îi şopti ceva la ureche. Gomez tresări. Dintr-o dată o văzu pe fata de pe scenă aşa cum era: ofilită, plină de celulită şi cu carnea flască.

— *Peros stupidos!*[11] mormăi acesta. O să vă trimit la Chaco pentru tot restul carierei voastre.

Celălalt stătea drept şi pe faţă i se citea teama.

— Ce facem cu cadavrul? bâlbâi acesta.

— Îl trimiteţi la el acasă.

Se ridică dezgustat, fără să mai aştepte sfârşitul spectacolului. Moartea tatălui Lucreziei avea să provoace scandal. Nimeni nu avea să creadă că a vrut să evadeze. Gomez îşi apostrofă ajutorul:

— Ce mai aştepţi?

Celălalt îşi înghiţi saliva.

— Fiica lui vă aşteaptă afară, Excelenţă. Este cu un bărbat blond. Vreţi să-i arestez?

Maiorul Gomez înţelese că seara era pierdută.

— Le-ai spus că sunt aici?

— Nu, dar au văzut maşina…

Maiorul Gomez se ridică cu greutate privind-o cu regret pe fata care intra în scenă. Ca întotdeauna ultima era cea mai frumoasă…

Lucrezia se repezi spre el în momentul în care apăru:

---

[11] Câini proşti.

— Unde este tatăl meu?

Maiorului i se făcu frică văzând privirea femeii şi căută imediat patul pistolului.

Bărbatul blond stătea în spatele femeii, la fel de elegant ca de obicei.

Gomez ezită între laşitate şi cinism.

— Tatăl dumneavoastră trebuie să fie acasă acum, spuse acesta.

Trăsăturile Lucreziei se destinseră imediat.

— L-aţi eliberat?

Maiorul Gomez se umflă plin de importanţă.

— Nu, a mărturisit încercând să fugă.

— A mărturisit?

Lucrezia nu ştiu ce să creadă.

— A vrut să fugă şi oamenii mei au fost nevoiţi să-l împuşte, spuse Gomez. Aceasta este dovada că era vinovat.

— L-ai omorât, criminalule, l-ai omorât!

Vocea sa era atât de intensă încât Gomez se dădu înapoi: instinctiv. Malko se aşteptă să izbucnească, dar Lucrezia repeta încet:

— L-ai omorât, criminalule, l-ai omorât!

Calmul acesta aparent îl sperie pe Gomez. Se retrase spre Mercedesul său negru, urmărit de vocea Lucreziei.

— Criminalule, câine scârbos, criminalule!

Încet, tonul se ridica şi vocea sa răsuna pe toată strada. Lucrezia continua să ţipe din ce în ce mai tare:

— Criminalule, criminalule!

Apoi se aruncă în braţele lui Malko.

Capitolul XIV

Sunetul grav şi ascuţit al *quen-e*i se auzea aproape ireal în liniştea nopţii.

Cu ochii deschişi în întuneric, Don Federico Sturm asculta uimit. Din cauza aerului rarefiat din Altiplano zgomotele se auzeau de foarte departe. Se uită la ceas: era ora cinci dimineaţa. Cine cânta la flaut când nu se luminase de ziuă?

Cântecul flautului indian continua blând şi nostalgic. Deşi nu avea nimic ameninţător, Don Federico simţi o nelinişte inexplicabilă. Totuşi era în siguranţă în ferma lui. Toţi poliţiştii din Huarina s-ar fi lăsat tăiaţi în bucăţi pentru el. Le construise un post nou de poliţie: cel mai frumos din toată Bolivia. Acest gen de lucruri îi emoţionau pe oamenii simpli.

Neamţul vru să se ridice şi să vadă ce se întâmplă.

Monica se mişcă brusc în somn şi îşi puse un picior pe abdomenul lui. Îi mângâie umărul, apoi coborî mai jos spre sân.

I se păru că Monica se arcui imperceptibil, dar nu se trezi. Cămaşa lungă de dantelă se ridicase în jurul şoldurilor. Contemplă abdomenul plat şi simţi o dorinţă fulgerătoare de a o penetra în timp ce dormea, să se satisfacă fără să-i pese de plăcerea ei.

Dacă nu ar fi fost cântecul flautului care încă se auzea, ar fi fost un act de erotism complet.

Nu-şi ascundea legătura cu Monica Izquierdo încă din ziua în care o violase. Ea îi povestise lui Klaus Heinkel şi acesta făcuse mare caz pe această temă: Don Federico îşi dădu arama pe faţă, propunându-i o înţelegere: rămânea la fermă, dar din momentul acela el era cel care se culca cu Monica. Prima dată plânsese toată noaptea şi aproape că Federico fusese obligat să o ia cu forţa. Cu timpul încetase să-i mai reziste şi venea singură la el în fiecare noapte, pe întuneric, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de ea. Insaţiabilă, se aşeza peste el şi nu-l abandona decât când acesta era epuizat. Don Federico simţea că întinereşte în timp ce Klaus Heinkel se stingea. Nu-l mai vedeau decât la masă. Stătea ore întregi în cămăruţa pe care i-o dăduse Don Federico. Neamţul îşi dorea în secret ca celălalt să fugă, dar era puţin probabil. Bineînţeles, Peru nu era departe, dar ar fi fost arestat imediat.

Dacă s-ar fi întors în La Paz ar fi fost ca şi cum s-ar fi sinucis. Nu mai rămânea decât Paraguay, care era prea departe. Era prins ca într-o capcană în această fermă de la capătul lumii, obligat să renunţe la ceea ce îl ţinea în viaţă…

Trezindu-se brusc, Monica se lipi de amantul său.

— Ce este zgomotul acesta?

Nu avu timp să-i răspundă… Obloanele se deschiseră brusc, trase din exterior, iar lumina zorilor pătrunse în cameră. Don Federico rămase încremenit câteva secunde, apoi se repezi spre noptieră pentru a-şi lua pistolul automat.

În acelaşi moment ceva fu aruncat pe fereastră şi ateriză pe podea în faţa patului. Monica începu să ţipe.

Gol, Don Federico sări din pat şi se repezi spre fereastră. Nu se mai auzea nici un cântec. Curtea era goală şi liniştită. Se întrebă dacă nu cumva visase. Aşezată pe pat, Monica fixa podeaua. Scoase un strigăt ascuţit, cu mâna întinsă spre obiectul de pe podea.

Don Federico se întoarse şi rămase înmărmurit. Lângă pat, se afla capul animalului său preferat, lama „Cantouta”.

*

*   *

Don Federico nu-şi amintea să mai fi simţit o asemenea furie din ziua în care ruşii îi distruseseră tancurile la Smolensk. Cei care îi omorâseră şi îi mutilaseră lama inocentă, ştiau cât de mult ţinea la ea.

Spumega de furie în faţa personalului de la fermă, trezit şi adunat în grabă. Nimeni nu văzuse sau auzise ceva. În afară de *quena.* Un *chulo* bătrân îi explică tremurând că melodia cântată la flaut era o melopee de rău augur care chema demonii. Chiar dacă ar fi bănuit că lama avea să fie omorâtă, nici un indian nu ar fi ieşit afară.

Alertat de zgomot, Klaus Heinkel îşi făcu şi el apariţia. Don Federico nici măcar nu-i vorbi. Întorcându-se în cameră luă capul lamei şi îl puse încet pe pat lângă Monica.

Îngrozită, femeia scoase un strigăt înnebunită.

— Ia asta de aici!

— Taci, mormăi Don Federico, sau te omor!

Ochii cenuşii-albaştri erau injectaţi şi mâinile îi tremurau. Contemplă câteva secunde capul lamei ai cărei ochi rămăseseră deschişi, după care îl luă tandru în braţe şi ieşi din cameră. Se duse în cuşca unde zăcea şi restul corpului după care strigă un *chulo.*

— Adu o lopată.

Acesta veni cu unealta şi vru să înceapă să sape. Dar Don Federico i-o smulse şi începu să lucreze singur. Din cauza altitudinii obosi foarte repede, dar continuă strângând din dinţi. Nu mai depusese un asemenea efort de mult timp.

Când groapa fu destul de adâncă, aruncă mai întâi corpul golit de sânge. Contactul cu blana moale aproape că îl făcu să plângă. Niciodată nu va mai avea o astfel de prietenă. După aceea puse şi capul peste trupul lamei şi îl privi pentru ultima oară înainte de a arunca prima lopată cu pământ. Când termină se simţi gol şi singur. Altiplano i se părea ostil şi străin. Voia să plece.

O zări pe Monica prin fereastră urmărindu-l şi se enervă din nou. Dacă nu ar fi ieşit din casă când venise americanul nu s-ar fi întâmplat nimic şi „Cantouta” ar fi fost încă în viaţă.

Se gândi în treacăt la bătrânul Friedrich, sugrumat din ordinul său în închisoarea nouă din Huarina. Klaus Heinkel se plimba pe culoar speriat. Don Federico se închise în bibliotecă.

Trebuia să se gândească la revanşă. Nu se punea problema să lase nepedepsită uciderea animalului său preferat. Cei care au comis acest act de cruzime s-au gândit profund la asta, vrând să-i trimită un mesaj. Era un avertisment. Crima fusese pusă la cale de cineva străin. Bolivienii nu erau destul de subtili pentru acest gen de lucruri. Ei ar fi venit şi i-ar fi pus zece kilograme de exploziv sub fereastră, nu ar fi încercat să-l rănească sufleteşte.

*

*   *

— Vor veni aici şi mă vor omorî.

Klaus Heinkel lăsă capul în jos. Monica îl urmărea cu privirea. Aproape că putea să simtă fizic ura lui Heinkel faţă de frumosul, elegantul şi bogatul Don Federico.

— Poate că vor doar să vă intimideze, spuse Heinkel.

Don Federico îl fixă dispreţuitor:

— Dragul meu prieten, în interesul siguranţei dumneavoastră, nu mai puteţi rămâne aici mult timp.

Fostul membru gestapo nu se clinti. Era un om discret căruia nu-i plăceau certurile. În ultimii ani învăţase să facă faţă şocurilor. Precum şerpii, păstra întotdeauna o picătură de venin de rezervă. Ştia că Don Federico nu putea să-l trimită în La Paz.

Ziua trecuse fără nici un incident, dar simţea cât de încordat era Don Federico.

— Va trebui totuşi să găsim o altă soluţie, recunoscu acesta.

— M-am gândit la asta, spuse Don Federico. Am o plantaţie de chinină în Beni. Puteţi să mergeţi acolo pentru câteva săptămâni.

Heinkel zâmbi slugarnic.

— Este o idee foarte bună, dar Monica nu va suporta climatul, nici distanţa…

Încerca să-şi ascundă furia. Celălalt voia să-l expedieze la capătul lumii, într-o regiune pustie şi nesănătoasă! Ideea că va fi separat definitiv de Monica îi dădea curaj să riposteze.

— Ar fi mai logic să-i tragem la răspundere pe duşmanii noştri, sugeră el. Sunteţi destul de puternic pentru a face asta.

Ameninţarea era aproape făţişă.

— Am făcut asta, bombăni Don Federico. Am riscat enorm înscenându-vă moartea. Canalia de Gomez ar putea să mă şantajeze până la sfârşitul zilelor mele.

— Avem la dispoziţie câteva zile pentru a găsi o soluţie concluzionă Klaus Heinkel. Mă voi gândi la asta.

Ieşi din cameră şi Monica îl urmă. Încă avea Influenţă asupra lui. Când ajunseră în camera lui neamţul se eliberă.

— Nenorocitul acesta vrea să scape de mine! Trebuie să fac ceva.

— Dar ce?

— Am o idee, trebuie să te duci în La Paz.

— Va veni după mine.

— Nu trebuie să-i spui că pleci, voi aranja astfel lucrurile să nu prindă de veste.

Don Federico înălţă capul când auzi zgomotul făcut de motorul Mercedesului 280. Ieşi din bibliotecă în fugă şi văzu cum maşina ieşea pe alee cu Monica la volan.

— *Komme zuruck*[12]*!*

Ţipase în germană.

Mercedesul era cea mai rapidă dintre maşinile sale, nu putea să o urmărească. Nebun de furie se repezi spre camera lui Klaus Heinkel. Neamţul citea liniştit.

— Ce înseamnă asta? urlă Don Federico. Unde a plecat?

— Probabil că avea de făcut cumpărături în La Paz, spuse suav Heinkel săltându-se în capul oaselor. O cunoaşteţi doar la fel de bine ca şi mine, dragul meu prieten…

Se aşeză din nou pe pat. Spumegând de furie, Don Federico ieşi din cameră. De ce oare se încurcase cu viermele acesta? E adevărat că nu avusese de ales.

---

[12] Vino înapoi!

*

*   *

Samuel şi David aveau nişte figuri vesele. Expediţia lor nocturnă nu îi obosise.

— Aceşti indivizi sunt mai sensibili la intimidare decât la violenţa directă, îi explică Moshe lui Malko. Pe unii i-am determinat să se sinucidă…

— Ce veţi face acum? întrebă Malko.

Cei doi bărbaţi începură să râdă.

— Nu ştim, poate îi vom omorî cei o sută de mii de pui dintr-o lovitură. Bolivienii nu vor interveni. Mizerabilul acesta nici nu va îndrăzni să depună plângere pentru lamă. Ceilalţi îi vor râde în nas.

— Credeţi că va reacţiona?

Moshe ridică din umeri.

— Cu siguranţă, mai devreme sau mai târziu va trebui să scape de Heinkel, după care nu trebuie decât să-l luaţi.

Nu era aşa de simplu, căci nu mai avea amprentele lui Heinkel.

— Şi voi? întrebă Malko. Nu puteţi să interveniţi direct.

Israelianul suspină:

— Nu putem nici măcar să-i dăm o palmă! Este ordin de la Divizia 6. Am avut prea multe probleme cu afacerea Eichmann. Mizerabilul de Heinkel nu merită să rupem relaţiile cu toată America de Sud.

— Dimpotrivă, preciză David, dumneavoastră nu vă interzice nimeni să-i luaţi gâtul.

*

*   *

În momentul în care Malko era gata să intre pe uşa hotelului La Paz o voce îl strigă încet:

— *Una pregontita,* senor Linge?

Un *chulo* cu faţa rotundă, fără cravată, bara trotuarul. Malko nu-l mai văzuse niciodată. Se gândi imediat la Lucrezia. În mod normal ar fi trebuit să se întâlnească cu ea la cafeneaua *La Paz.* Oare ce dramă se mai întâmplase?

— Eu sunt senor Linge, spuse el. Ce doriţi?

Bărbatul ţinea în mână o bucată de hârtie.

— Trebuie să vă conduc.

Arătă spre un Mercedes vechi, oprit în faţa hotelului. Malko înţepeni. Putea să fie o capcană.

— La cine?

Celălalt vorbi şi mai încet.

— O senora. Dona Monica.

Malko simţi cum inima îi bătea din ce în ce mai repede. Ce însemna această întâlnire nocturnă. Acţiunea israelienilor îşi făcea deja efectul?

— Cum m-aţi recunoscut?

Bărbatul bâlbâi o frază despre numărul camerei, un cabalero blond. Spaniola sa nu era prea clară.

Monica Izquierdo ştia unde să-l găsească.

— Aşteptaţi-mă în maşina dumneavoastră, spuse acesta.

Malko traversă şi alergă până la cafeneaua *La Paz.*

Lucrezia aştepta singură la o masă, fumând nervoasă, cu chipul palid. De când murise tatăl ei nu dormea mai mult de trei ore pe noapte. Nu îi reproşase nimic lui Malko.

Acesta îi explică ce se întâmplase.

— Vom lua o altă maşină şi vom urmări taxiul, spuse el.

Ieşiră din cafenea. Lucrezia opri un alt taxi în timp ce Malko îl întreba pe *chulo* unde era locul de întâlnire.

— La *Kilometrul 4,* spuse bolivianul.

Malko urcă în taxi şi îi spuse Lucreziei adresa. Aceasta se încruntă.

— La *Kilometrul* 4? Dar acolo sunt toate bordelurile din La Paz. Ce face Dona Izquierdo acolo.

Străzile erau pustii. După ora zece nu se mai încumeta nimeni pe afară. Trecură prin faţa statuii fostului preşedinte Bosch, care avea o mitralieră în mână ameninţând cu ea Anzii. Prima calitate a unui bun preşedinte era să ştie să tragă… De preferinţă primul.

Kilometrul 4 era la ieşirea din nord a oraşului La Paz, pe drumul spre Yangas. Era locul ideal pentru o ambuscadă. În faţa lor taxiul mergea încet.

Dintr-o dată, pe fiecare parte a drumului apărură câteva clădiri decorate cu luminiţe roşii. Taxiurile staţionau în mijlocul străzii neasfaltate.

— Aici este *Kilometrul 4,* spuse Lucrezia. Bordelurile cele mai sordide din La Paz. Fiecare clădire este un bordel. Vineri seara, seara bărbaţilor, este foarte aglomerat aici.

Pentru moment părea destul de liniştit. Celălalt taxi se opri în faţa unei clădiri albe ornată cu o ghirlandă roşie.

— Aşteaptă-mă în maşină, îi spuse Malko Lucreziei. Dacă se întâmplă ceva, întoarce-te în La Paz.

La început nu văzu nimic din cauza întunericului. Câteva lumânări ardeau în nişte pahare roşii. Apoi văzu barul, un juke-box şi câteva fete aşezate pe bănci care-l priveau. Două dintre ele dansau împreună. Un miros neplăcut de parfum ieftin, mizerie, transpiraţie, plutea în aer. Barmanul salută:

— Good night, sir.

Malko inspectă camera dar nu o văzu pe Monica.

În momentul în care vru să iasă, cineva îl strigă pe nume. Vocea venea dintr-o cutie închisă de o perdea care era în faţa uşii. Înaintă şi dădu la o parte perdeaua.

Izquierdo stătea în faţa lui, aşezată pe o banchetă semicirculară. Masa din lemn era prinsă în podea. Totul era acoperit cu perne. Totuşi luxul nu era calitatea dominantă a acestui loc. Aceste cutii erau destinate clienţilor grăbiţi. Era de ajuns să tragă perdeaua şi să apese pe un buton, aprinzând o lampă mică şi astfel semnala că boxa era ocupată…

Malko intră şi se aşeză lângă tânăra femeie.

Barmanul apăru imediat.

— Luaţi un *pisco sour,* îl sfătui Dona Izquierdo, este mai bun.

Ea luase un *mate de coca.*

— De ce mi-aţi dat întâlnire aici? o întrebă Malko.

Monica Izquierdo zâmbi trist:

— Este periculos pentru mine să vin în La Paz. Toată lumea ştie de legătura mea cu Klaus Heinkel. Duşmanii şi prietenii săi ar fi încântaţi, să mă facă să tac, începând cu maiorul Gomez. Ştiu prea multe. Aici nu va veni nimeni să mă caute. Barmanul a lucrat trei ani pentru mine. I-am spus că am o întâlnire importantă…

I se aduse băutura. Femeia purta o rochie de mătase imprimată şi ciorapi negri. Înghesuiţi cum erau în boxa mică, Malko îi simţea corpul umed. Îi atinse fără să vrea piciorul şi ea nu şi-l retrase. Pupilele îi erau dilatate ca şi cum s-ar fi drogat. Vocea avea un debit sacadat şi metalic.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Malko.

— Dumneavoastră mi-aţi sugerat, nu-i aşa?

— Da, dacă aveţi să-mi spuneţi ceva.

— Da, am.

— Ce anume?

— Cum să câştigaţi cincizeci de mii de dolari.

Malko amuţi. Nu era prima dată când i se ofereau bani. Aceasta era suma care îi trebuia să refacă acoperişul găurit al corpului central al castelului său din Liezen. Dacă mai aştepta mult, trebuia să schimbe şi grinzile putrezite din cauza ploii şi asta l-ar fi costat o mică avere.

Luând tăcerea lui drept încuviinţare, Izquierdo spuse rapid:

— Aş putea să vi-i dau mâine dimineaţă. Bani lichizi.

— Ce îmi cereţi în schimb?

Aceasta se încruntă.

— Ştiţi foarte bine.

— Să nu-l mai caut pe Klaus Heinkel?

— Da.

Luă o înghiţitură din *pisco sour* înainte de a răspunde.

— Aţi venit degeaba. Prea mulţi oameni au murit din cauza lui. Dacă voi putea îl voi preda pe Klaus Heinkel celor care îl caută.

Chipul Monicăi se înăspri:

— Înţeleg, nu este de ajuns.

— Nu este vorba de bani, spuse Malko.

Femeia îl fixă cu o expresie nedefinită în privire, apoi îl întrebă încet:

— Pe mine mă vreţi? Pe lângă bani.

Luptă împotriva instinctului său care îi spunea să o ia mai întâi pe Monica şi apoi să discute. Dar sunt lucruri pe care un domn nu le face, chiar cu titlul de pagube de război…

— Sunteţi foarte seducătoare, dar trebuie să-l găsesc pe Klaus Heinkel.

Tonomatul începuse să cânte şi trebuiau să strige pentru a se auzi.

— Atunci am venit degeaba, spuse Monica.

— De ce ţineţi atât de mult să-l salvaţi pe Heinkel? Ştiţi ce a făcut în Europa? Vreţi să aflaţi detalii?…

— Nu îmi pasă! Este ultimul serviciu pe care pot să i-l fac.

Intonaţia sa îl intrigă pe Malko.

— Ultimul! Credeam că aţi fugit cu el.

Femeia lăsă capul în jos jucându-se cu ceaşca.

— Aşa este, dar s-au întâmplat multe lucruri de atunci. M-am îndrăgostit de alt bărbat.

— Don Federico?

— Da.

— Alt nazist.

— Câteodată mă dezgustă, murmură aceasta. Îmi este teamă de el. Prima dată m-a violat şi credeam că voi fi întotdeauna îngrozită de el. Mai târziu am cedat. Am fost privată de dragoste atât de mult timp, încât acum tânjesc după dragoste fizică.

Îl privi pe Malko cu ochi mai strălucitori ca niciodată.

— Dacă mă duceţi într-o cameră voi fi a dumneavoastră. Chiar fără a-mi face vreun serviciu. Pentru că şi dumneavoastră sunteţi periculos, ca şi el.

Se auzi un zgomot şi barmanul intră.

— Atenţie, spuse el, oamenii de la *controlul politic* sunt aici, inspectează toate separeurile…

— Nu trebuie să mă recunoască, suspină Monica.

Malko nu avu timp să facă vreo sugestie. Repezindu-se spre Malko îl sărută cu o insistenţă şi prelung. Apoi Dona Izquierdo se lăsă în genunchi cu capul cam la înălţimea banchetei. Cu rochia ridicată, descoperindu-şi în întregime pulpele, semăna perfect cu celelalte fete din bordel.

În momentul în care doi poliţişti în costume închise la culoare dădură la o parte perdeaua, nu văzură decât o claie de păr negru şi privirea verde-albastră a bărbatului care gemea de plăcere.

Câteva minute mai târziu, Monica se ridică cu obrajii înflăcăraţi, cu coafura deranjată, abia răsuflând.

— Aş fi o curvă bună, spuse ea simplu.

Malko abia îşi reveni. Gura frumoasă a Monicăi, era cel mai frumos cadou pe care o femeie poate să-l facă unui bărbat.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva când am venit aici, spuse el.

— V-am dorit de când v-am văzut la fermă.

Încet, femeia redevenea o burgheză frumoasă, inaccesibilă. Se dădu cu ruj pe buze. Malko contempla gura frumoasă care tocmai îi oferise atât de multă plăcere. Nimeni nu putea înţelege femeile. Ea termină să-şi aranjeze părul. Ca şi cum tocmai ar fi luat ceaiul îi întinse mâna.

— La revedere.

Paranteza era închisă. Se comportase ca un bărbat.

— De unde veţi face rost de bani? o întrebă el. Îi veţi face cadou?

Îl privi dispreţuitor.

— Nu. Klaus a încredinţat nişte documente şi bani unuia dintre prietenii lui care locuieşte într-o mănăstire. Am întâlnire cu el mâine dimineaţă.

Malko se ridică şi părăsi boxa primul.

Lucrezia îl aştepta în taxi înconjurată *de* mucuri de ţigară. Îl privea cu un aer suspicios.

— Ai avut timp să încerci toate curvele…

— Discuţia nu a fost simplă, spuse acesta diplomat. Dar ştiu unde ascunde Klaus Heinkel documentele cu care îi şantajează pe nemţi. Vom încerca să le luăm mâine. Am o idee.

Se întoarseră fără nici un incident. Lucrezia părea gânditoare.

Malko îi povesti ceea ce israelienii îi spuseră despre părintele Muskie. Cu el avea să se întâlnească Lucrezia.

În faţa casei, aceasta îi propuse:

— Rămâi cu mine în noaptea asta, nu vreau să rămân singură.

Malko se supuse. La Lucrezia se simţea în siguranţă. Îl urmări cum se dezbrăca. Imediat îi luă cămaşa şi o examină gânditoare.

— Monica Izquierdo este o târfă, spuse *ea* brusc.

Îi întinse cămaşa. În partea de jos rămăseseră urme de ruj *de* pe buzele Monicăi.

Ochii Lucreziei străluceau de umilinţă şi de furie, Malko simţi că ar fi fost periculos şi deplasat să invoce altitudinea la care se aflau pentru a profita de o odihnă binemeritată.

Capitolul XV

Father Muskie îşi încheie meditaţia şi se ridică de pe scăunelul său de rugăciune tapiţat cu catifea mov. Orice ar fi spus duşmanii, el avea tot o fire religioasă. Desigur că vizitele sale la biserică erau cam rare. Dar era supus legilor creştine. Credinţa lui era că toţi cei pe care îi adăpostea în mănăstirea de pe strada Camacho erau numai oameni de bine prigoniţi de o persecuţie injustă.

Nu el, Father Muskie, căpitanul congregaţiei şi preot-colonel al armatei boliviene, avea latitudinea să hotărască dacă Martin Borman era un criminal sau nu. Faptul că Borman avea un fiu care se supunea ordinelor religioase era în favoarea lui. În orice caz se identifica cu un luptător în bătălia creştinismului contra Anticristului Stalin şi pentru asta merita toată lauda. Era exact ca şi pentru acel nefericit de Ante Pavelid care trebuise să se ascundă pentru a sfârşi mai apoi într-o mănăstire spaniolă.

Borman, pe care îl cunoştea sub numele de Padre Augustin, avusese mereu o credinţă foarte aprinsă. Mânat de propriul impuls şi cu ajutorul capitalurilor ordinului de care aparţinea, Father Muskie putuse să construiască multe mănăstiri în Peru. În Bolivia şi în Ecuador în ochii părintelui Muskie asta cântărea mai mult decât ipoteticele crime de război.

Martin Borman, de altfel şi sosise în La Paz, după ce petrecuse ceva timp în fiecare din lăcaşurile religioase unde pietatea sa fusese apreciată după măsură.

De ceva timp, „Padre Augustin” fusese plecat să construiască biserici în Paraguay chiar dacă îi lipseau mare parte din mijloacele fizice pentru asta...

După ce îşi scuturase de praf sutana albă, părintele Muskie se uită la ceas şi îşi mângâie barba. Încă zece minute până la întâlnire. Era foarte bucuros la gândul că avea să o întâlnească pe minunata văduvă a lui Don Izquierdo. Se confesase de câteva ori şi mărturisirile sale îi dăduseră frâu liber pasiunii.

Pentru a alunga aceste gânduri păcătoase se îndreptă spre cufărul masiv fixat în peretele din spate. Doar el şi superiorul mănăstirii aveau cheia cufărului. Graţie bolivienilor era sigur că nici o anchetă oficială nu avea să-l deranjeze.

Father Muskie trase uşa grea de oţel după el. Pe etajere, erau zeci de pacheţele. Aproape fiecare dintre ele conţineau secrete de temut. Unele aveau proprietarii deja morţi, multe altele erau ale unor oameni care nu aveau să mai vină niciodată după ele. Altele dispăruseră fără urmă. Dar mulţi dintre proprietari, ca de exemplu Klaus Heinkel, veneau din timp în timp acolo sau trimiteau un mesager sigur.

Părintele scoase un plic mare, îşi puse ochelarii pentru a verifica numele, apoi lăsă plicul pe masă. Biroul său, care se deschidea spre grădina interioară, era sumar mobilat şi mirosea frumos a ceară.

Father Muskie se reculese pentru a se ruga. Se întorsese dintr-un turneu religios în Santa-Cruz unde gherilele comuniste erau dezlănţuite. Oficiase mai multe creştinări decât simple botezuri. De origine americană, Father Muskie adoptase de mult timp Bolivia ca o a doua patrie.

Cineva bătu la uşă şi părintele Muskie îi spuse să intre. Era un tânăr călugăr bolivian.

— Persoana pe care o aşteptaţi este aici, anunţă călugărul.

— Să intre, spuse Muskie cu vocea sa fină baritonală.

Celălalt deschise gura să mai spună ceva, dar americanul i-o tăie cu un gest scurt. Aceşti călugăraşi sunt aşa de neîndemânatici!

Îşi mângâie iarăşi barba cu un gest maşinal.

*

*   *

Lucrezia ieşi din maşină exact în momentul în care Monica Izquierdo suna la uşa mănăstirii. Aceasta din urmă era înghesuită între o clădire modernă şi un şantier de construcţii care făcea un vacarm de neînchipuit.

Nimeni nu-i dădu atenţie Lucreziei când apăru în spatele Monicăi. Cu un gest firesc, scoase din rucsacul ei un pistolet automat negru şi îl împinse în spatele urechii văduvei lui Don Izquierdo.

— Dacă ţipi, murmură ea într-un accent pur catalan, dacă faci vreo mişcare îţi zbor creierii, curvă!

Dona Izquierdo era prea stupefiată pentru a reacţiona. Lucrezia era o persoană pe care nu o cunoştea deloc. Deplasă pistolul din dreptul ţestei spre corp. Lucrezia o luă de braţ şi o avertiză:

— Când se va deschide uşa, dacă ţi se va pune vreo întrebare, le spui că sunt cu tine, ai înţeles?

Cu gura uscată, Monica se supuse. Cu o privire triumfătoare, Lucrezia se întoarse către Malko care aştepta în maşină.

Uşa se întredeschise şi un călugăr ras în cap şi cu sprâncene stufoase apăru de după ea. Acesta le aruncă priviri avide şi perfide celor două femei. Lucrezia apăsă şi mai tare pistolul în şoldul tinerei văduve.

— Padre Muskie, întrebă ea cu o voce sugrumată. Sunt aşteptată.

Călugărul, fără să răspundă, surâse şi închise uşa. Dona Izquierdo profită de acel moment pentru a întreba:

— Dar ce vreţi de la mine?

— O să vezi în curând, spuse Lucrezia.

Dona Izquierdo nu mai spuse nimic. Pistolul o paraliza. Nu prea era pregătită să moară şi acest lucru era singurul la care se gândea, îi aruncă o privire poliţistului care, la o distanţă de treizeci de metri, la colţul străzii Camacho cu Loyaza, dirija circulaţia. Dar era clar că nu le avea şi pe ele două în vizor.

În acel moment, Malko ieşi din maşină şi veni spre ele. Văzându-l venind, Monica ţipă scurt.

— Dumneavoastră!

Uşa se deschise şi călugărul servil apăru din nou spunându-le să intre. Îl văzu pe Malko prea târziu pentru a-i mai pune întrebări şi îşi spuse că asta nu-l privea oricum.

Culoarele mănăstirii erau răcoroase şi liniştite. Lucrezia înainta, ţinându-şi ostateca strâns lângă ea. Călugărul le făcu loc să intre în grădina exterioară a mănăstirii.

— Părintele Muskie vă va primi în curând, murmură el mieros.

Dispăru, alunecând fără nici un zgomot pe dalele lucioase. Lucrezia o împinse din spate pe Dona Izquierdo.

*

* *

Father Muskie nu văzu la început decât cele două femei. În mintea sa se gândi că Dona Izquierdo se gândise cu grijă să aducă cu ea o prietenă pentru a nu-l tulbura. Apoi îl zări şi pe Malko. Era deja prea mult, dat fiind că el nu aşteptase trei persoane, faptul devenea îngrijorător.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

Malko răspunse în germană.

— Prieteni ai lui Klaus Heinkel.

Father Muskie sări ca ars: pentru el nu exista Klaus Heinkel, nu era decât Klaus Muller. Era un om de o mare importanţă.

Dintr-o singură mişcare, închise repede uşa grea a seifului din perete şi învârti rotiţa acestuia pentru a nu se observa combinaţia. Ce era mai important făcuse. Era nevoie de un specialist care oricum ar fi petrecut câteva ore bune să deschidă cutia de valori.

Apoi se întoarse, luă plicul pe care îl pregătise pentru Dona Izquierdo şi îl lipi de inimă.

— Ce vreţi? mormăi el. Şi cine sunteţi?

Dona Izquierdo Izbucni într-un plâns nervos în hohote. Lucrezia se depărtă de ea şi îndreptă pistolul spre Father Muskie. La rândul său, Malko scoase un Colt 45 automat impozant, pe care i-l împrumutase Lucrezia. Regreta nespus pistolul său foarte plat, la fel de eficace, mult mai silenţios şi care nu-i dădea aerul de mafiot pe care-l avea acum.

Father Muskie surâse răutăcios.

— Observ că sunteţi nişte tâlhari. Ei bine, o să treceţi peste cadavrul meu pentru a lua aceşti bani.

Malko făcu doi paşi spre el.

— Nu suntem tâlhari şi nici nu vrem aceşti bani. Hârtiile ne interesează. Ştiţi că omul căruia îi aparţin este un criminal de război.

Părintele Muskie scutură din cap.

— Ştiu doar că aveţi acele arme aţintite spre mine şi că sunteţi nişte hoţi. Pentru a-mi dovedi contrariul, ieşiţi din această cameră şi voi consimţi să uit această tentativă ruşinoasă de intimidare.

Malko se stăpâni să nu-l tragă de barba albă şi lungă.

— Această mănăstire este cunoscută pentru faptul că a adăpostit în ultimii ani numeroşi criminali de război dintre cei mai răi, spuse acesta. Ar trebui să aveţi puţină ruşine. Daţi-ne aceste documente şi nu ne obligaţi să folosim forţa.

— Forţa?

Barba părintelui Muskie părea că se umflase precum blana pisicilor furioase. Luă de pe birou un coupe-papier şi îl flutură spre Malko.

— Folosiţi forţa, ţipă acesta.

Dona Monica se ridică brusc.

— Nu i le daţi! urlă aceasta, este un agent al evreilor, l-au atacat pe Don Federico.

— Nu vă fie teamă, spuse părintele Muskie, Dumnezeu este cu noi…

Dintr-o dată începu să urle din toate puterile.

— Ajutor! Ajutor!

Satisfăcut îi contemplă pe Malko şi pe Lucrezia:

— Poliţia va sosi în curând şi vă va aresta, spuse acesta pe un ton sentenţios. Veţi vedea că închisorile boliviene nu sunt amuzante.

Malko înaintă şi încercă să ia plicul. Coupe-papier-ul îi atinse uşor faţa.

— Înapoi, necredinciosule, comunistule! urlă părintele Muskie.

Se mai întâmplase ca grupările de stânga să-i saboteze maşina personală plasându-i o bombă şi de atunci nutrea făţiş o ură crâncenă pentru tot ce ţinea de stânga.

Malko ezită. Nu aveau prea mult timp căci strigătele părintelui aveau să atragă atenţia şi trebuiau apoi să fugă. Nu era recomandat în a sta să-i aştepte pe oamenii lui Gomez. Aţinti din nou pistolul către preot.

— Mă văd obligat să vă împuşc, spuse el.

Lucrezia făcu repede un pas înainte. Cu braţul întins, ea se uită înspre sutană. Glonţul de calibrul 32 porni cu un zgomot sec şi Father Muskie scoase un urlet.

O pată de sânge apăru pe sutana albă mai sus de genunchi. Father Muskie pică greu înainte fără a lăsa însă plicul din mână. Se vedeau pe figura lui deopotrivă durerea şi uimirea. Apoi îşi prinse genunchiul cu mâna stângă şi scoase un strigăt de durere.

Lucrezia se apropie de el, fără a fi atentă la coupe-papier-ul din mâna preotului şi puse pistolul pe piciorul teafăr.

— Canalie! protejezi fiinţe damnate. Ar trebui să-ţi trag un glonţ în cap. Mă voi mulţumi însă cu a-ţi găuri genunchii şi coatele. Asta atâta timp cât nu-mi vei da plicul. Ce spui?

Părintele Muskie clătină din cap. Stătea cu gura deschisă, fiindu-i greu să respire. În acel moment se auziră lovituri violente în uşă.

— Ce se întâmplă, părinte Muskie? ţipă o voce în spaniolă. Aveţi nevoie de ajutor?

Lucrezia îi mai trase un glonţ în genunchi părintelui. De această dată, părintele se smuci şi se trânti pe spate de durere, dând drumul plicului din mână. Malko se grăbi să îl ia de pe jos. Preotul se zvârcolea pe podea ca o omidă tăiată în două.

Malko deschise plicul. Picară de acolo multe bancnote de o sută şi de o mie de dolari. Dona Izquierdo nu minţise, deci…

Malko lăsă bancnotele să pice şi scoase restul de hârtii care se mai aflau în plic. Erau acolo câteva fotografii, la care nu avu timp să se uite, nişte acte dactilografiate şi de asemenea scrisori manuscrise…

Puse totul la loc în plic lăsând bancnotele pe jos şi-i spuse preotului.

— Puteţi constata că vă las banii, dar să ştiţi că modul în care vă faceţi meseria nu este unul dintre cele mai cinstite.

Distrus de durere, Father Muskie nu răspunse. Lipită de un scaun, Dona Izquierdo asista la toată această scenă fără să aibă vreo reacţie, cu ochii roşii de plâns. Lui Malko îi veni în minte, scena din bordelul de la *Kilometrul 4* şi îi fu ruşine de el însuşi. O trase pe Lucrezia spre uşă. Un rictus de ură îi deforma faţa tinerei bolivience.

— Ar trebui să-l terminăm pe acest vierme, spuse ea.

Malko deschise uşa. Călugărul făcu un salt înapoi la vederea pistolului lui. Lucrezia plecă fugind spre uşă. Malko flutură pistolul pe sub nasul călugărului.

— Dacă scoateţi un sunet înainte ca noi să ajungem în stradă promit că vă zbor creierii!

Călugărul îşi regăsi într-un moment şi pacea sa creştinească şi gustul tăcerii. Aruncând o privire spre uşă îl văzu pe jos pe părintele Muskie târându-se într-o baltă de sânge şi scoase un smiorcăit de frică.

Malko şi Lucrezia fură într-o clipă la uşă. Soarele arzător şi zgomotul străzii le făcea bine. Aveau impresia că fuseseră în altă lume. Malko apucă de volan şi demară luând-o pe strada Camacho. Urgenţa cea mai mare era să pună documentele într-un loc sigur, înainte de a le schimba cu Don Federico Sturm contra lui Klaus Heinkel.

*

* *

Moshe Porat luă o lupă şi examină cu grijă una dintre fotografii. Ceilalţi doi israelieni făcuseră deja fotocopii după documentele aduse de Malko.

— Acest om în sutană albă este Martin Borman. Spuse Porat. Mai bine cunoscut sub numele de Padre Augustin. Această fotografie este făcută la mănăstirea din Burranabaque, în Vungas. Muncitorii pe care-i vedeţi în spatele lui şi în spatele celor cărora Padre Augustin le înmânează trofeul sunt cei care au modernizat mănăstirea, adăugând pe lângă altele un sistem radio cu unde ultrascurte de ultimă generaţie. Toate astea au fost aduse aici din Germania de prietenii lui Borman.

Malko rămăsese stupefiat.

— Ştiaţi că Borman este în Bolivia?

Moshe surâse cu tristeţe.

— Noi am ştiut mereu totul despre Borman. Dar, din nefericire, cu mică întârziere. Şi este aşa de bine protejat că nu putem nici măcar să încercăm ceva. În acest moment este plecat în Paraguay, într-o zonă aproape pustie, cu excepţia unor colonii germane.

O altă fotografie reprezenta un instantaneu de la un botez. Numai străini. Moshe Porat indică o siluetă din al doilea plan, ascunsă într-o sutană mare albă.

— Iată-l din nou pe Padre Augustin… Martin Borman, dacă vă place mai mult… este botezul unuia dintre prietenii săi germani care trăieşte în Brazilia. Ceremonia se petrece de asemenea la mănăstirea Burranabaque.

Malko era dezamăgit.

— Atunci, toate astea nu ne ajută cu nimic, nu vă furnizează nici o informaţie?

— Nu mare lucru, recunoscu israelianul. De foarte mult timp Divizia 6 a renunţat să-l ţină sub observaţie pe Borman. Guvernele bolivian şi paraguayan îl protejează şi bineînţeles că serviciile lor secrete sunt la curent cu deplasările sale, dar nu ne avertizează pe nici o cale.

Era evident că ar fi fost jenant pentru unele oficialităţi să se publice aceste documente, dar toată povestea oricum nu avea să mai continue mult timp. Cât priveşte restul, reprezenta lista contactelor lui Borman cu exteriorul.

— Patru oameni ale căror nume le cunoaştem deja. Notele asupra activităţii lor nu ne spun prea multe nici ele. Bineînţeles, ar putea folosi la ceva, asta dacă guvernul ar accepta să se debaraseze de criminalii de război, dar cu siguranţă nu mâine se va întâmpla asta..

— Până şi partidele de stânga se protejează.

— Dar de ce? întrebă Malko din ce în ce mai stupefiat.

Moshe frecă degetul mare şi cel arătător unul de celălalt.

— Banii. Naziştii mai deţin încă mulţi. Unul din grupurile financiare din Odessa a vândut în Panama, în zona liberă, patru tone de aur, anul trecut… Toate acestea servesc în parte la a atrage complici. Dacă naziştii nu ar mai fi avut bani, bolivienii şi paraguayenii i-ar fi oferit pe tavă celui care ar da mai mult…

Moshe Porat împachetă fotografiile şi documentele şi i le întinse lui Malko:

— Puteţi să îi daţi toate acestea lui Don Federico. Nu-i pot folosi la prea multe. Cred că îşi imagina despre Klaus Heinkel că avea alte documente. Le e de obicei foarte frică de propria umbră. În orice caz, faptul că acestea au intrat pe mâna dumneavoastră îl pune pe Klaus Heinkel în afara cursei cu amicii lui nazişti. O să-l lase în pace.

Malko strânse mâinile una după alta, resimţind o mare satisfacţie.

Puţin câte puţin, protecţia lui Klaus Heinkel începea să scârţâie. Mai rămânea maiorul Gomez…

Lucrezia aştepta pe strada Sanchez Lima. Trecură prin dreptul reşedinţei prezidenţiale, păzită ca la Fort-Knox. În faţă se vedea o fotografie imensă înconjurată de o masă de oameni care strigau: „Câştigăm sau murim”.

— Sunt funcţionari, explică Lucrezia. Dacă nu vin să manifesteze, le sunt reţinute trei zile din salariu.

— Acum, trebuie să-l găsim pe Raul, asasinul lui Izquierdo şi să-l facem să vorbească, spuse Malko. Să mergem la Josepha.

Capitolul XVI

Jack Cambell se uita pe titlurile ziarului *Presencia,* ascultând cu cealaltă ureche ce se petrecea în jur. Vizitele lui Gordon, care se încăpăţâna să vină la U.S.I.S. îmbrăcat în costum de camuflaj erau tot mai jenante. „Doctorul” repetă:

— Maiorul Gomez ţine neapărat să facem astfel.

Incitat, americanul îşi înălţă privirea din ziar.

— Dacă aţi venit aici pentru a obţine o aprobare oficioasă sau oficială, vă pierdeţi timpul. Acest prinţ mă deranjează la fel ca şi dumneavoastră, dar el este de neatins. Este protejat de D.W.

„Doctorul” Gordon îşi roase unghiile distrat. Fusese o grămadă de ani la comanda „Beretelor Verzi” şi învăţase foarte bine nuanţele organizării unei crime. Printre toate lucrurile pe care le făcuse, puţine dintre ele fuseseră ordonate oficial şi cu atât mai puţin oficios. Totuşi, nici un incident supărător nu fusese o stavilă în faţa ascensiunii sale profesionale.

Se aplecă înainte, făcând să scrâşnească ghetele de podea.

— Vreau doar să ştiu ceea ce vi s-ar mai putea întâmpla dacă există, să spunem, un sâmbure.

Ochii lui Jack Cambell se luminară şi reveni la lectura ziarului. Mai adăugă ceva croncănind:

— Atâtea încurcături că nici nu vreau să mă gândesc. Oare ce poate să-i facă acest ticălos maiorului? Copilării…

„Doctorul” mişcă din cap.

— L-a făcut să-i fie frică. Maiorului nu-i place când i se face frică. Şi apoi, nici nu a renunţat să-l caute pe Heinkel. Este cert că el este cel care a uneltit uciderea lamei. Don Federico este nebun de furie şi i s-a plâns maiorului.

Jack Cambell începu să se gândească la un eventual transfer într-o ţară mai civilizată. Doctorul Gordon era subtil şi periculos ca o cobră. Era imposibil de dezlipit din scaunul său. Era implicat în toate uneltirile josnice ale lui Gomez. El era cel care trebuia să le explice doamnelor pe care Gomez le dorea că urma să se întâmple ceva rău soţilor lor dacă nu se prezentau după-amiaza fără chiloţi pe ele la *controlul politic.*

Maiorului nu-i plăceau deloc eforturile inutile. Numărul boliviencelor care fuseseră tăvălite în acest fel acolo sub statuia lui Simon Bolivar depăşea orice limită a imaginaţiei. Când alegea să se relaxeze cu acest fel de distracţie, subordonaţii săi spuneau eventualilor vizitatori că şeful se afla în mijlocul unui interogatoriu de gradul trei…

— Unde vreţi să ajungeţi? adăugă cu jumătate de gură Cambell.

Gordon suspină:

— Vreau să vă fac să înţelegeţi că maiorul este foarte în măsură să oprească toată operaţiunea în curs dacă nu-i oferiţi un motiv de satisfacţie.

Se ajunsese acolo unde trebuia. Şantajul şi corupţia erau cele două mame ale Boliviei. Jack Cambell încercă să-şi limpezească mintea. Totul începea din nou. Ce putea oare să facă maiorul gras şi înapoiat mintal? Trebui să recunoască, date fiind meandrele politicii boliviene, că nu ştia mai nimic. Asta sigur. Gomez nu era agreat. Dar cei care îl urau nu erau pentru moment la putere.

— Şi care ar fi ideea dumneavoastră genială? întrebă el cu destulă ironie pentru a putea produce un feed-back.

— Aha, sunteţi sigur că nu aveţi nici un motiv de grijă.

Cu precizie, începu să explice cum se gândise să scape de Malko. Jack Cambell se concentră şi ascultă. Se gândea bine, dar cu toate acestea nu găsea nici un motiv din cauza căruia planul să fi dat greş. Desigur, grijile puteau exista oricând, dar operaţiunea reuşită putea oferi credit. Se aplecă deasupra biroului şi croncăni cu vocea sa răguşită.

— Ascultaţi bine, Gordon. Astăzi nu aţi venit aici şi nici nu mi-aţi vorbit de această problemă. Dacă veţi susţine contrariul, jur acum, pe capul cui vreţi dumneavoastră, că veţi fi trimis în Panama. Acum, afară, să nu vă mai văd!

Satisfăcut, doctorul Gordon se ridică, îl salută pe Jack Cambell din cap şi ieşi din birou. Se înţelegeau mereu când se întâlneau, pentru că semănau între ei.

* * *

Tremurând de furie, Klaus Heinkel îşi făcea valiza. Uşa se deschise şi dezvălui silueta bine făcută a lui Don Federico. Inima lui Heinkel bătea din ce în ce mai repede. Afişă un surâs pe gura sa mare şi spuse:

— Glumiţi, nu-i aşa, Herr Sturm?

Don Federico îl privi ca şi cum n-ar fi existat.

— Nu glumesc deloc, răspunse el în germană. Vă dau o jumătate de oră pentru a o şterge de aici unde nu veţi mai călca niciodată. Aţi trădat fără demnitate încrederea prietenilor noştri. Din cauza dumneavoastră, documente de foarte mare importanţă au ajuns pe mâna duşmanilor noştri…

Klaus Heinkel lăsă capul în jos:

— Herr Sturm, se rugă el, aceste documente nu erau chiar atât de importante! Ei ştiau deja toate acestea.

— Atunci m-ai minţit, ţipă fostul maior SS. Mi-ai spus întotdeauna că deţii documente importante, pe care va trebui să le negociezi dacă cineva dorea să-ţi ia viaţa…

Klaus Heinkel tăcu. Nu mai avea nimic de zis. Celălalt voia să scape de el. Şi mai ales să o şi păstreze pe Monica. Asta îi dădea o stare ciudată, dar nu îndrăznea încă să reacţioneze, să spună ceva. Poate că urma să mai aibă nevoie de influentul Don Federico…

— Ce pot să mai fac? se smiorcăi el.

În faţa acestei umilinţe, Don Federico se simţi mărinimos.

— I-am vorbit de tine generalului Aruana. El deţine o suprafaţă cu chinină în exploatare unde va accepta să te angajeze. Asta se află la Beni. Acolo, nimeni nu va veni să te caute. Până atunci, doctorul tău este de acord să te adăpostească în La Paz. Îi cunoşti casa din Florida. Te vei simţi acolo ca un cocoş în puf.

Brusc, Klaus Heinkel simţi pericolul.

— Herr Sturm, întrebă el, de ce nu sunteţi de acord să mă ţineţi dumneavoastră acum şi aici? La fermă sunt în siguranţă.

Ochii cenuşii-albaştri ai ex-colonelului SS sclipiră.

— Pentru că eşti un porc imprudent! Au omorât-o pe „Cantouta” din cauza ta.

— Foarte bine, spuse Heinkel, îi voi cere atunci Monicăi să vină cu mine.

Vru să iasă din cameră, dar Don Federico i se aşeză în cale. Apoi, cu o voce subţire, Heinkel se puse pe zbierat:

— Monica, Monica!

Don Federico încercă să-l facă să tacă, dar acesta îi scăpă. Masivul german îi suci apoi mâna şi îl lipi cu capul de perete. Heinkel continua însă să strige:

— Monica, Monica!…

Don Federico regreta că nu avea un pistol. Se auziră paşi pe scări şi vocea îngrijorată a Monicăi Izquierdo care întrebă:

— Ce se întâmplă, Federico?

— Acest porc nu vrea să plece de aici şi ameninţă că va face scandal.

Monica se uită lung la omul de care fusese odată îndrăgostită şi din cauza căruia soţul ei murise. Se înroşi, se înfurie şi îşi pierdu şirul vorbelor.

— Spune-i că vrei să vii cu mine, zbieră Heinkel pe un ton ascuţit. Spune-i acestui nenorocit care vrea să mă dea pe mâna evreilor.

Ameţit de furie, Don Federico îl izbi puternic cu capul de perete. Monica nu se clintea. Avea o senzaţie de greaţă. Vocea ascuţită îi făcea să vibreze timpanele. Nu mai suporta toată această violenţă. Scena cu Father Muskie reuşise să o scârbească. Avea încă în nări mirosul de la mănăstire. Pe lângă asta, Klaus Heinkel o jignise teribil atunci când îi înapoiase cei cincizeci de mii de dolari. Ar fi trebuit atunci să-i povestească totul lui Don Federico.

De aici decurgea o întreagă dramă.

Dacă ar fi fost singură, l-ar fi urmat pe Klaus Heinkel. Din milă. Dar era acolo Don Federico; corpul său osos, penisul lui neobosit, cicatricea pe care-i plăcea să o atingă cu degetul.

Se întoarse şi o luă la fugă în sus pe scări, pentru a nu mai auzi ţipetele. Don Federico îl luă pe Klaus Heinkel de braţ.

— Los, schnell…

Celălalt se dădu bătut. Până-n ultima secundă, sperase că Monica nu-l va părăsi. Federico era mult mai puternic decât el; îl lăsă la parter şi îl avertiză:

— Nu vreau ca aceşti *chulos* să ne vadă bătându-ne. Atunci, în numele Fuhrerului, îţi cer un pic de demnitate.

Fuhrerul… de mult nu se mai gândea Klaus Heinkel la asta. Era o lume dispărută, uitată, renegată. În faţa imensităţii ţinuturilor unde se afla, fu brusc cuprins de panică. Ce urma să devină în această ţară ostilă şi rece, unde abia că se putea respira?

— Dar cum voi ajunge în La Paz? gemu acesta.

Don Federico surâse sardonic.

— Ai picioare, deci poţi să mergi pe jos, nu? Unii dintre oamenii mei de pe frontul de Est au mers şi două mii de kilometri pe jos. Pelerinii se întorc din Copacabana… Nu te vei simţi deloc singur…

Îl domina din toate punctele de vedere. Klaus Heinkel simţi că nu mai avea nimic de zis. Se uită o ultimă dată în urmă pentru a o vedea pe Monica, dar bolivianca se ascundea. Se îndepărtă încet, mergând pe aleea largă străjuită de copaci. Câteva săptămâni mai devreme sosise acolo. Înconjurat de solicitudinea şi de grija lui Don Federico, alături de o femeie frumoasă care renunţase la tot pentru el. Atunci era la adăpost de cei care îi doreau răul.

Din cauza unui imbecil idealist care îşi băgase nasul în viaţa lui, totul se năruise.

Ajunse în şosea exact în momentul în care trecea un autobuz. Vehiculul încetini, dar Klaus Heinkel nu întinse mâna să-i facă semn să oprească. Îi era prea mare ruşine ca el, un german, să se amestece cu femeile şi bărbaţii *chulo* murdari şi transpiraţi.

Mlaştinile de pe lângă lacul Titicaca nu erau decât la zece minute de mers pe jos. I se făcu poftă să se scalde în apa îngheţată. Dar nu era înzestrat pentru a muri… Cu valiza în mână se îndreptă într-un sfârşit către La Paz.

*

*   *

— Doi oameni de la *control politico* vor să vă vorbească, domnule.

Klaus Heinkel ezită. Medicul nu era acolo şi se găsea singur în casa de la Caile Man Cesped; fu tentat să spună că nu voia să-i vadă sau să mintă. Dar servitorul părea hotărât.

— Mă duc, spuse.

Se privi în oglindă şi aceasta îi dezvălui imaginea trăsăturilor strâmbe, a părului rar, a unei guri amare. Ce surpriză neplăcută urma să mai aibă? Doar Father Muskie putuse să-i producă una destul de mare şi să-i fixeze un etalon destul de ridicat. Nu avusese cuvinte de reproş.

Nu putea să iasă din ţară. Salteluţa de bancnote îl mai încălzea. Cincizeci de mii de dolari erau o sumă mare.

Doi oameni în negru, cu costume ponosite, aşteptau în hol. Doi ucigaşi de la *control politico.* Cel mai în vârstă bâigui o frază ambiguă în care era vorba despre maiorul Gomez, de un ordin precis, imperativ, o convocare urgentă…

Klaus Heinkel se îngrijoră. În general, maiorul Gomez îi telefona pur şi simplu. Se simţea că protecţia pe care i-o oferea Don Federico dispăruse. Vorba umbla repede în La Paz…

Dintr-o dată, poliţistul indică spre partea stângă a curelei sale, către o pereche de cătuşe.

— Ce este cu toată povestea asta, neisprăvitule? întrebă el sec.

Îl apucase pe poliţist de reverul vestonului şi îl scutura.

Celălalt se îndepărtă puţin, vexat şi cu un aer semeţ.

— Nu aveţi dreptul să mă insultaţi, domnule.

Furios şi nehotărât, Klaus Heinkel ezită.

— Bine, să mergem, făcu el furios.

Cu capul aplecat, se urcă în Fordul vechi. Poliţiştii nu scoaseră o vorbă, tot drumul simţindu-se jigniţi.

Klaus Heinkel se mai linişti când ajunse la Murillo. Era o secţie de poliţie ca multe altele din care mai văzuse. În faţa biroului lui Gomez, cei doi gardieni ai săi se aşezară de-a stânga şi de-a dreapta lui.

*
*   *

Sudoarea curgea pe figura lui Klaus Heinkel. Pentru a mia oară, se uită spre uşa maiorului Hugo Gomez. Se perindaseră pe acolo vreo douăzeci de persoane, de trei ore de când aştepta. Inima îi bătea într-un ritm foarte alert.

Pentru a zecea oară se ridică şi îl întrebă pe funcţionarul din faţa lui:

— Maiorul ştie că sunt aici?

Bărbatul mormăi ceva fără urmă de amabilitate şi Heinkel se aşeză din nou pe scaun. Niciodată nu i se întâmplase să fie tratat astfel de bolivieni.

Uşa biroului se mai deschise o dată. De această dată îşi făcu apariţia chiar Gomez. Privirea lui alunecă în treacăt peste Heinkel de parcă nici nu l-ar fi văzut.

— Poftiţi-l imediat înăuntru! ordonă el unui soldat.

Acesta din urmă îi făcu semn lui Heinkel. Germanul se grăbi să intre în birou, cu mâna întinsă pentru a i-o strânge pe a maiorului.

Hugo Gomez îşi reluase deja locul în fotoliu. Figura lui era impasibilă şi gravă. Ţinea în mână o bucată de carton albă pe care o mototolea.

— Sunt foarte plictisit de dumneavoastră, spuse el. Foarte plictisit.

Klaus Heinkel simţi fiori reci. Maiorul îl tutuia de obicei. Se întâlniseră adesea la reuniunile Clubului Automobilistic. Încercă să nu pară speriat.

— Ce se întâmplă?

Bolivianul îi arătă bucăţica de carton.

— Americanii ne-au dat amprentele dumneavoastră. Acum, ştiu că m-aţi minţit atunci când aţi cerut paşaport bolivian. Chiar vă numiţi Klaus Heinkel. Amprentele digitale se potrivesc.

În faţa unei asemenea ipocrizii, neamţul se abţinu din răsputeri să nu urle. Ca şi cum Gomez nu ar fi ştiut niciodată că numele lui este Klaus Heinkel. Râseseră împreună în ziua în care Klaus, luat de băutură, îi povestise despre trecutul lui nazist la Clubul German. Se hotărî să nu se agite, ci să zâmbească.

— Asta nu e de prea mare importanţă, spuse el, din moment ce oficial sunt mort. Mulţumită dumneavoastră, Excelenţă.

Titulatura nu-l mişcă cu nimic pe Gomez.

— Există acum oameni care ştiu că nu sunteţi mort, spuse maiorul în continuare. Se poate isca un scandal dintr-un moment într-altul. Dacă francezii sau israelienii cer ca probă exhumarea, nu vom putea să-i refuzăm.

Klaus Heinkel nu răspunse. Ca şi cum bolivienii nu făceau ce voiau pe teritoriul lor! Generalul Laurelesto murise după ce i se trăseseră şaptesprezece gloanţe în corp! Medicul legist declarase o moarte accidentală, încălcându-şi etica profesională şi jurământul de două ori...

— Ce veţi face?

Bolivianul oftă.

— Klaus, eu sunt prietenul dumneavoastră toată viaţa, până la moarte. Dar ordinele generalului, ministrul de Interne Sancho Colon, sunt foarte clare: trebuie să vă reţin şi să vă predau acelora care vă caută. A face altfel ar însemna o pată ce nu se poate spăla pe onoarea Boliviei şi ar risca să ruineze gloria eternă a lui Simon Bolivar, El Libertador.

Măcinat de această frazeologie pompoasă, Klaus Heinkel protestă:

— Dar dumneavoastră înşivă aţi declarat că sunt mort!

— Voi recunoaşte că am fost forţat, spuse cu durere Gomez.

— Dar Don Federico se va îngrijora... pentru...

— Don Federico nu va avea de ce să-şi facă griji.

Era foarte clar. Klaus Heinkel îşi simţea creierul paralizat de panică. De această dată se afla la capătul călătoriei sale. Îi trecură prin faţa ochilor toţi oamenii pe care-i torturase şi-i omorâse odinioară. Cât de tare îl dezgusta acum expresia de pe feţele lor de dobitoace hăituite! Acum era exact ca ei.

— Nu este posibil, spuse el. Mă vor băga la închisoare douăzeci de ani. Sau mă vor omorî. Domnule maior, aţi fost întotdeauna prietenul meu, trebuie să mă ajutaţi.

Gomez oftă din nou, de această dată mai apăsat…

— Aş vrea din tot sufletul, dar nu sunt atotputernic. Ministrul…

— Ministrul are şi el un suflet…

— Există o dramă în viaţa sa, spuse Gomez după câteva clipe de tăcere. O fată bolnavă. Pleacă mâine în Statele Unite să o îngrijească. Nu prea are bani să continue tratamentul acolo…

Klaus Heinkel îşi regăsi într-o clipă sângele rece. Se ajunsese la partea cea mai importantă.

— Aş putea eu să-l ajut pe Excelenţa Sa Colon. Dar cu cinci mii de dolari, nu mai mult.

Maiorul se uită la el cu severitate.

— Nici n-aş îndrăzni să-i transmit o astfel de ofertă Excelenţei Sale. Ar fi umilitor.

Klaus Heinkel se simţi încolţit. Cu totul şi cu totul, paşaportul bolivian nu-l costase decât şase sute de dolari. Bineînţeles, de atunci crescuse şi inflaţia, dar totuşi…

— Nu sunt un om bogat, se plânse el. Ştiţi foarte bine, domnule maior.

— Ministrul mi-a spus că are nevoie de cincizeci de mii de dolari, spuse Gomez pe ton confidenţial. Trebuie să mai aibă grijă câţiva ani de fiica sa.

Sângele începu să-i circule iarăşi cu repeziciune în creierul lui Heinkel. Don Federico trăncănise şi Gomez voia acum totul. Nici nu se punea problema să mai negocieze, din moment ce maiorul ştia tot.

Nervos, îşi trecu mâna pe frunte, încercând măcar să salveze aparenţele.

— Voi încerca să fac acest efort, murmură el. Trebuie să vând tot ce am pentru a strânge această sumă.

Maiorul Gomez aprobă grav şi se ridică.

— Cred că generalul va fi mai sensibil după această ofertă a dumneavoastră. Suntem prietenii dumneavoastră. Dacă este de acord să ne asumăm responsabilitatea de a continua să pretindem că sunteţi mort, voi fi bucuros să vă transmit asta. Mâine să fiţi la orele patru în biroul meu!

De această dată îi strânse mâna. Heinkel se gândi cu amărăciune că această strângere de mână valora cincizeci de mii de dolari.

— Să vă fie clar, sublinie maiorul, nu sunteţi autorizat să părăsiţi La Paz-ul. Sunteţi sub jurisdicţia şi protecţia legilor boliviene.

Şi a celor cincizeci de mii de dolari.

Toate ca toate, Klaus Heinkel respiră uşurat când se regăsi mai târziu în piaţa Murillo. Bineînţeles, pierdea cincizeci de mii de dolari, dar asta urma să-i asigure securitatea pentru un moment, sau măcar trăia cu această impresie.

Capitolul XVII

— L-a găsit pe Raul, şopti Lucrezia.

Malko o privi pe Josepha şi observă că aceasta nu părea prea mulţumită de rezultatul cercetărilor sale. Acum, maiorul Gomez era ultimul obstacol între el şi Klaus Heinkel. În mod straniu, ecleziastul nu se plânsese poliţiei, ziarele declarau că fusese atacat de nişte necunoscuţi care încercaseră să-l jefuiască.

Presencia şi *Ultima Hora* modificaseră acest act odios aducând aminte de atentatul a cărui victimă fusese prelatul cu câteva luni în urmă.

Malko intenţiona să-l viziteze el însuşi pe Don Federico pentru a-i înmâna documentele cu care îl şantaja Klaus Heinkel şi să-l priveze pe acesta din urmă de ajutorul lui. Dar înainte de asta voia să-l înlăture pe Gomez.

— Unde este Raul? întrebă Malko.

Josepha semăna din ce în ce mai mult cu un păianjen imens.

— De acolo de unde este nu prea vă mai poate fi de folos, zise aceasta.

Malko se cutremură.

— Este mort?

Josepha dădu din cap.

— Nu, la închisoarea San Pedro, secţia Linos. Maiorul Gomez l-a arestat pentru o crimă mai veche. Vrea să scape de el şi în închisoare este mult mai simplu…

Dar cum să caute un om într-o închisoare boliviană?

Îi mulţumi Josephei şi o scoase pe Lucrezia din butic.

— Pare imposibil să îl căutăm în închisoare, suspină el.

— Deloc! zise Lucrezia. Mergem acolo!

— În închisoare?

Boliviana zâmbi:

— San Pedro nu este o închisoare ca toate celelalte… Am fost deja acolo de câteva ori să-mi văd nişte prieteni. Dacă ai bani poţi obţine orice. Prizonierii au cheile de la celulele lor şi le pot mobila după gustul lor, nu au un regim strict şi au dreptul să primească vizite conjugale, joia şi duminica. Şi dacă se înţeleg bine cu directorul pot să primească vizitele şi ale soţiei şi ale amantei, în zile diferite, bineînţeles…

E nevoie doar de mulţi pesos.

*
* *

Locotenentul de gardă de la închisoarea San Pedro era îmbrăcat cu o manta verde căreia îi lipseau jumătate din nasturi. Cu mâinile în buzunare, o asculta pe Lucrezia povestindu-i cum strălucitul jurnalist străin care o însoţea auzise de închisoarea model şi dorea să o viziteze. Bineînţeles fără să piardă timp cu formalităţile...

— Domnul este american? întrebă acesta.

— Nu, francez, minţi Lucrezia.

Timp de câteva minute evocă Parisul, oraşul luminilor!

Femeile frumoase şi Sacre-Coeur. Apoi Lucrezia atacă din nou. Bolivianul făcu un gest de neputinţă.

— Este imposibil, nu pot să las un străin să intre în San Pedro. De altfel, trebuie să plec imediat şi cel care mă înlocuieşte este mult mai sever. Trebuie să merg la Santa-Cruz, căci mâine se împlineşte un an de la moartea mamei mele.

— Să se odihnească în pace, interveni pios Lucrezia care înţelegea că, până la urmă, cel din faţa ei avea să cedeze.

— Amin, zise locotenentul. Îmi lipsesc optzeci de dolari pentru a face această călătorie. Mama mea a murit de sărăcie.

— Douăzeci de dolari, nu mai mult, zise Lucrezia.

— Vă mulţumesc, spuse locotenentul. Pentru dumneavoastră, voi încălca legea.

Băgă bancnota în buzunar şi dădu un ordin. Paznicul care supraveghea registrele în care erau notaţi vizitatorii, cu un ce calibru 45 la îndemână, se ridică şi o percheziţionă sumar pe Lucrezia. Dumnezeu ştie de ce, Malko scăpă de această formalitate.

Apoi locotenentul deschise un lacăt imens care era prins la prima poartă a închisorii şi le făcu semn să Intre. Galant, o luă pe Lucrezia de braţ. Închiseră grilajul în spatele lor. Malko îşi spuse că se jucau cu focul... Din exterior, închisoarea San Pedro era o clădire cochetă, pătrată, cu vedere spre piaţa Sucre. Interiorul era imens şi foarte dărăpănat. Închisoarea se împărţea în mai multe sectoare, fiecare avea un etaj cu galerii exterioare din lemn. Ici şi colo, prizonierii, sprijiniţi de balustrada putrezită, contemplau vizitatorii cu curiozitate. Un fluierat strident întâmpină picioarele Lucreziei.

O bătrână îi atinse cu un coş greu. Locotenentul se apleca spre Malko:

— Aceea de acolo şi-a omorât soţul la Cochabamba şi l-a tăiat în bucăţi ca să facă din el cârnaţi pe care să-i vândă în piaţă. Se ocupă de cantină. Nu îi cumpăr niciodată nimic.

— Sunt multe evadări? întrebă Malko:

Bolivianul ridică privirea spre gardul de zid înalt de şase metri, fără sârmă ghimpată.

— Multe, suspină acesta. Dar sunt mulţi şi cei care rămân după ce îşi termină pedeapsa pentru că le este bine Deci pentru administraţie ies întotdeauna la număr…

Se apropie de o uşă, ciocăni şi deschise. Într-o celulă de patru metri pe patru, cu pereţii deterioraţi acoperiţi de postere, un bărbat aşezat pe jos suda bucăţi de fier. Lângă el era o grămadă de camioane de jucărie. Îi zâmbi locotenentului şi îşi continuă munca. În spate se vedeau un pat şi câteva boarfe.

— Acesta, explică locotenentul, trebuia să plece de doi ani, dar mă roagă să îl las acolo. În satul lui nu are ce să lucreze şi doarme sub cerul liber. Aici are un acoperiş deasupra capului, câştigă câţiva pesos şi poate să-şi plătească o femeie din când în când.

Ieşiră. Ciudată închisoare. După ce cotiră de mai multe ori, ajunseră într-o zonă cochetă, cu câteva straturi de flori. Toate uşile erau închise cu lacăte enorme şi vopsite în culori deschise.

— Aici este secţia Linos, anunţă mândru locotenentul. Este cea mai bună. Aici sunt închişi cei bogaţi şi cei periculoşi.

— Aici se află şi Raul *Marquese?* întrebă Lucrezia.

Bolivianul îi aruncă o privire uimit.

— Îl cunoaşteţi?

— Am făcut o anchetă despre *Tigrii* şi *Marqueses,* când eram jurnalistă. Mi-ar plăcea să-l revăd.

Celălalt făcu o grimasă.

— Nu va dori să vă vadă. Nu vrea să vadă pe nimeni. Uitaţi, celula *lui* este cea cu uşa albastră…

— De ce nu vrea să vadă pe nimeni?

— Nu ştiu. Se pare că îi este teamă. Crede că cineva vrea să-l omoare.

Se opriseră în faţa uşii lui Raul: Locotenentul ciocăni în uşa închisă:

— Raul, este aici un domn străin care vrea să te vadă.

Răspunsul veni prin uşa închisă:

— Plecaţi!

Dezolat, locotenentul dădu din cap.

— Vedeţi, nici măcar la cantină nu se duce sau la televizor. De când este aici nu l-am văzut niciodată afară, nu este sănătos.

Malko devora cu privirea uşa din faţa sa. Soluţia problemei sale se găsea poate în spatele acelei uşi.

— Am o idee, spuse acesta.

Luă din buzunar o bancnotă de o sută de dolari şi o rupse în două. Pe una dintre bucăţi scrise în spaniolă:

„Deschideţi. Am venit să vă salvez de maiorul Gomez.”

Apoi strecură pe sub uşă jumătatea de bancnotă, sub privirea ameţită a locotenentului.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi se auzi un scârţâit şi uşa se deschise. Malko intră primul.

*

* *

Sute de pachete de ţigări goale acopereau zidurile şi printre ele afişe cu femei goale. Un pat imens cu baldachin ocupa aproape toată suprafaţa încăperii.

Raul era în picioare lângă pat. Avea *un chip* rotund inexpresiv, cu ochii reci şi fruntea îngustă. Pe trunchiul puternic se mula un tricou de nailon albastru. Cu picioarele depărtate ţinea în mâna dreaptă un pumnal scurt, cu lama orizontală. Totuşi, în ciuda acestei atitudini ameninţătoare transpirase de teamă.

— Ce doriţi?

— Să vă vorbesc, spuse Malko.

— Nu înaintaţi, ameninţă Raul.

— Vă las, spuse locotenentul, am treabă.

Acesta dispăru discret. Deci bărbatul din faţa sa era cel care îi ucisese cu sălbăticie pe bătrânul Izquierdo şi pe amanta lui. Malko îşi aminti de cadavrul cu gâtul tăiat.

— De ce vă temeţi? întrebă acesta.

Raul îi fixa ca şi cum nu înţelegea.

— Cine sunteţi dumneavoastră? mormăi el. Ce doriţi?

— Vă vreau binele, spuse Malko fără să-şi ascundă dezgustul. Vă voi oferi destui bani pentru a vă ajuta să evadaţi, dacă mă ajutaţi.

Criminalul se destinse imperceptibil. Sprijinit de zid îşi păstră pumnalul în mână dar nu se mai pregătea să sară la atac. Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari şi îi arătă lui Raul.

— Sunt gata să vă plătesc scump, dacă îmi spuneţi că l-aţi omorât pe Don Izquierdo din ordinul maiorului Gomez.

Raul dădu din cap încet cu ochii fixaţi pe bani apoi spuse ceva în aimara.

— Nu el a făcut asta, traduse Lucrezia.

— Spune-i că ştim că el a fost.

Lucrezia vorbi mult în aimara. Raul contempla podeaua murdară. Când aceasta se opri Raul scoase două cuvinte.

— Vrea să plecăm, spuse ea. (Adăugă în engleză: îi este teamă de noi).

— Ştiu că maiorul Gomez a dat ordin să fii omorât mâine, spuse Malko. Vor veni aici în celula ta şi te vor împuşca. Nu vei putea să faci nimic. Locotenentul mi-a spus.

O fulgerare de panică i se citi în ochii negri de ucigaş.

— Maiorul Gomez este prietenul meu, spuse acesta pe un ton nesigur.

— Dacă era prietenul tău, îl ironiză Malko, nu ai fi fost aici. Te-a închis ca să te omoare pentru că i-ai făcut anumite servicii… Sunt ultima ta şansă… Dacă nu…

— Minţiţi, bâigui Raul.

Se îndreptă spre Malko cu cuţitul în mână pregătit să-i perforeze rinichiul.

Acesta se dădu înapoi.

— Adio, Raul, mă voi ruga pentru tine…

În momentul în care închidea uşa, Raul întrebă:

— De ce faceţi asta?

Malko se întoarse.

— Am o afacere de reglat cu maiorul Gomez, spuse acesta simplu.

Expresia feţei lui Raul se schimbă. Un fel de zâmbet îi apăru pe buzele groase şi lăsă cuţitul în jos. Malko vorbea pe limba lui.

— De ce vrei să-l trădez pe prietenul meu Gomez, *hombre?*

— Pentru că nu ai de ales. Dacă refuzi, mâine vei fi un om mort, spuse Malko.

Raul se gândea cu fruntea încruntată. Era sigur că acest străin spunea adevărul, că Gomez voia să scape de el, că îi făcuse prea multe servicii. Cel mai bine risca să stea zece ani într-o închisoare adevărată unde nu va avea pat sau femei.

Nu avea bani să evadeze, ci doar câteva sute de pesos.

— Am nevoie de o mie de dolari ca să evadez, spuse acesta.

Evadarea nu costa mai mult de două sute de dolari. Apoi va pleca în Peru. Un om ca el avea ce face în Lima.

Malko nu ezită.

— De acord, îţi dau o mie de dolari, dar vreau o declaraţie scrisă cu detalii.

Raul îşi aruncă pumnalul pe pat şi îi întinse mâna.

— O.K.

Dezgustat, Malko i-o strânse. Ce meserie! El un prinţ de sânge, o Alteţă Serenissimă, să strângă mâna unui ucigaş de ultimă speţă… Strămoşii lui se răsuceau în mormânt…

Din fericire, meseria lui era purificată de prezenţa continuu a morţii.

— Trebuie să începeţi să scrieţi imediat, îi explică Malko. Vreau să ştiu exact cum v-a spus maiorul Gomez să-l omori pe Izquierdo.

Raul zâmbi cinic.

— Mi-a spus doar să-l omor, că nimeni nu-mi va face probleme şi mi-a dat o mie de pesos. Dar nu voi scrie nimic aici, este prea periculos.

Lucrezia interveni:

— Când vrei să evadezi?

— În seara asta. Între zece şi unsprezece.

— Perfect, spuse Malko. Îl vom aştepta în faţa închisorii pentru a-l conduce într-un loc sigur.

Bărbatul asculta încruntat.

— Vreau să merg în Peru, spuse acesta.

— Mai târziu, spuse Malko. Sau nimic nu mai este valabil.

Luă cea de-a doua jumătate din bancnota de o sută de dolari şi alte două bancnote întregi şi i le întinse lui Raul. Apoi rupse şapte bancnote de o sută în două şi îi dădu lui Raul jumătăţile din partea stângă.

— Vă vom aştepta în piaţa Sucre începând cu ora zece. Veţi avea şi celelalte jumătăţi cu condiţia să veniţi cu noi.

Raul ascunse biletele. Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse atâţia bani.

— Pe deseară, spuse acesta. *Hasta luego.*

Lucrezia ieşi prima din celulă.

— Va încerca să ne păcălească, spuse Malko. Va trebui să fim foarte atenţi din momentul în care va avea şi celelalte jumătăţi.

Locotenentul îi aştepta aproape de grilajul de la intrare, vorbind cu un deţinut.

— Sunteţi mulţumit de vizită, domnule? întrebă acesta.

— Încântat, îl asigură Malko, aveţi cea mai frumoasă închisoare din lume.

— Facem ce putem, spuse modest bolivianul.

Începea să plouă din nou.

Malko se rugă ca maiorul Gomez să nu se grăbească.

Raul ajunse în colţul zidului vechi respirând greu. Nici măcar nu trebui să-l plătească pe gardianul-şef, aşa cum prevăzuse. Santinela de gardă făcuse imprudenţa de a se întoarce cu spatele şi îi înfipsese cuţitul atât de puternic în spate încât lama se rupsese.

Apoi câţiva *chulo* îl ajutară să fugă prin vechile ateliere. Îl costase în total o sută de pesos. Ucigaşul cercetă calm locul. Cum târâse cadavrul în celula sa, nu aveau să-şi dea seama imediat de evadarea lui. Dar era neliniştit. Hugo Gomez avea informatori peste tot. Zări o maşină parcată lângă închisoare în care nu era decât o singură persoană. O recunoscu pe fata brunetă.

Raul ocoli maşina şi deschise brutal portiera, după care se aruncă pe scaunul din faţă. Lucrezia tresări şi îşi înăbuşi un strigăt. Raul întrebă tensionat:

— Unde sunt dolarii?

Lucrezia băgă mâna în buzunar şi îi întinse jumătăţile de bancnote. Îşi revenise. Raul număra avid bancnotele. Nu făcuse nici un plan, dar trebuia să acţioneze repede.

— Unde este bărbatul? întrebă el.

— Ne aşteaptă în casa unde vom merge.

Raul zări în semiîntuneric picioarele descoperite ale bolivienei. Era la fel de excitantă ca şi Carmen.

Lucrezia porni motorul.

— Aşteaptă, mormăi Raul vreau să fiu sigur că am numărat bine.

Băgă mâna dreaptă în buzunar ca să ia biletele şi restul se petrecu foarte repede. O lovi cu mânerul cuţitului pe Lucrezia, ameţind-o. Din fericire, Raul trebui să se întoarcă să o lovească. Fără să scoată un cuvânt o apucă de gât cu mâna stângă.

În momentul în care se apleca să îi înfigă cuţitul, ţeava pistolului i se lipi de ureche.

— Lasă cuţitul, îi ordonă Malko.

Nu mai spuse nimic, dar Raul simţi din tonul vocii că l-ar fi ucis dacă era nevoie. Reveni în poziţia iniţială şi lăsă cuţitul să cadă jos.

Malko, care stătuse ghemuit, se ridică complet şi spuse pe un ton glacial:

— Sunteţi într-adevăr o bestie…

Raul nu răspunse, furios că îşi ratase lovitura. Aştepta altă ocazie. Malko îi apăsă şi mai tare pistolul pe ceafă.

— Dacă încercaţi să fugiţi, vă omor, dacă refuzaţi să semnaţi, vă omor şi dacă încercaţi să faceţi ceva împotriva noastră, vă omor. Acum, vreţi să veniţi cu noi să daţi declaraţia?

— Unde mergem?

— Într-un loc în care veţi fi la adăpost de maiorul Gomez.

— Bine, bombăni ucigaşul. Dar, ştiţi, nu voiam să o ucid, doar să o sperii.

Lucrezia îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Demară şi se îndreptă spre partea de jos a oraşului. Cu mâinile pe genunchi Raul nu mai mişca.

*

*   *

Malko vru să vireze pe bulevardul Libertador unde se afla Şcoala militară, când văzu un jeep parcat de-a lungul drumului. Nu avu timp decât să frâneze pentru a evita coliziunea.

Bărbaţi în uniforme şi cu puşti ieşiră din întuneric şi nu avu timp să pună nici o întrebare; cineva deschise violent portiera şi îi luminară faţa cu o lanternă.

— Ieşiţi, ordonă o voce în limba engleză.

Cum nu se mişcă îl luă de haină şi îl scoase brutal afară. Căzu pe jos în mijlocul unui cerc de soldaţi. Imediat îl ridicară şi îl legară, împiedicându-l să se zbată. Cum maşina sa rămăsese în mijlocul străzii un soldat se urcă la volan şi o parcă.

— Ajutor! strigă Malko. Ajutor!

Spera să revolte ocupanţii maşinilor care îl urmau dar nimeni nu se mişcă. O perdea de soldaţi se interpuse între cei de pe stradă şi el. Slavă Domnului că nu luase cu el declaraţia lui Raul semnată cum trebuie la fiecare pagină. Lucrezia o păstrase la ea, dormind în vila liniştită, locuită de David şi Samuel, agenţii israelieni.

Nu simţi lovitura care îl adormi, picioarele i se înmuiară şi totul se întunecă.

Capitolul XVIII

Malko se trezi cu un sentiment ciudat: nu îl durea nimic, era chiar puţin euforic, cu capul extrem de uşor, dar i se părea că inima îi bate cu două sute de pulsaţii pe minut, un ritm inuman.

Era întins pe un pat, într-o cameră care semăna cu o celulă: dar nu erau gratii la ferestre. Vedea cerul albastru şi un vârf dintr-un munte. Încercă să se mişte şi realiză că era legat fedeleş de pat cu nişte chingi de pânză şi un fel de cămaşă de forţă.

Uitându-se cruciş văzu aparatul ciudat pus pe faţa lui: un fel de cagulă care îi acoperea nasul şi gura. Scutură din *cap* pentru a încerca să scape de el, dar nu reuşi. Era un sac de piele legat foarte bine.

Respiră profund şi simţi imediat cum un gust acru şi rece i înţepa nările. Respiră încă o dată şi simţi aceeaşi furnicătură. Se simţea din ce în ce mai bine şi avea impresia că îşi aude bătăile inimii. Se întrebă unde era, dar fără să-i fie teamă.

Singurul lucru care îl intriga era furnicătura.

Lucrezia, Raul, Klaus Heinkel, toate acestea păreau foarte departe, în altă lume. Nu-l interesau. Se simţea foarte bine.

Se scufundă într-o semitoropeală şi închise ochii. De fiecare dată când respira profund simţea aceeaşi furnicătură în nări. Brusc realiză ce era: cocaină.

Detaşarea lui era cea a morţii. Voiau să-l omoare încet.

Mult mai târziu, uşa care se deschise îl smulse, din toropeală. Un necunoscut în uniformă se aplecă asupra lui ridicându-i pleoapele pentru a-i examina pupilele, apoi îi luă pulsul. Malko încercă să-i vorbească dar din cauza măştii de piele nu scoase decât un mormăit. Bărbatul îl fixă ca şi cum ar fi examinat o insectă, scoase un săculeţ cu pudră albă din unul din buzunarele uniformei sale şi îl vărsă în săculeţul de piele care îi strângea nările. Malko îşi spuse că semăna cu un cal căruia i se dădea ovăz...

Necunoscutul ieşi fără să scoată un cuvânt şi Malko auzi zgomotul cheii răsucite în broască.

*

* *

Era a douăzecea oară când Lucrezia luase receptorul şi îl sunase pe generalul Aruana, cel mai bun prieten al tatălui ei. Nu dormise toată noaptea şi acum era ora unsprezece dimineaţa.

Malko dispăruse ca şi cum l-ar fi răpit marţienii. Îi găsiseră maşina – cea a Lucreziei – parcată pe bulevardul Prado, cu cheile în contact. Nu era nici o urmă de luptă. Toată noaptea aşteptase lângă telefon, totul era de neînţeles.

Jack Cambell era de negăsit, la fel ca şi maiorul Gomez. Prietenii Lucreziei nu ştiau nimic. *Control politico* avea zeci de locuri de detenţie secrete.

În lipsa lui Malko, Lucrezia ezita să se servească de declaraţia lui Raul pentru a face presiuni asupra maiorului Gomez, dar neliniştea sa creştea din ce în ce mai mult.

*

*   *

— Totul este în ordine, spuse „doctorul” Gordon.

— Ce vrea să însemne asta?

Când era enervat, Jack Cambell avea o voce şi mai răguşită ca de obicei. Şi era enervat din mai multe motive.

— A început să respire din cocaină. În seara asta va fi mort, poate chiar şi mai devreme, dacă organismul său este slăbit. Şi nimeni nu va putea spune nimic.. Nu este primul *gringo* care a abuzat de *pichicata.*

Jack Cambell nu răspunse. Nu îi plăcea de Malko, dar o solidaritate obscură de rasă îl lega totuşi de Prinţul de la C.I.A.

— Unde este?

„Doctorul” Gordon râse satisfăcut.

— La Şcoala de Poliţie, ştiţi clădirea aceea mare şi verde de pe partea dreaptă, cum cobor pe bulevardul Florida. Au camere pentru indivizii pe care îi arestează. Când totul se va termina îl vom duce pe faleza Laicacota.

— Şi mă veţi suna ca să vin să identific cadavrul.

— Exact.

Cambell închise fără să mai spună nimic. Din fericire, bolivienii erau prea primitivi ca să asculte convorbirile telefonice.

*

*   *

Malko încercă să închidă ochii fără să reuşească. În fiecare secundă se aştepta să-i plesnească inima. Excitată de cocaină bătea într-un ritm frenetic. Era foarte lucid şi în afară de pulsaţii nu simţea nimic.

Nu putea să accepte ideea că era pe cale să moară. Nu puteai să te simţi atât de bine când mori.

*

*   *

Jack Cambell desfăcu ziarul *Presencia* pe care un puşti tocmai i-l adusese de la tipografie şi îl întinse pe birou. Tăcu câteva secunde, beat de bucurie, după care o chemă pe secretară:

— Luz, fă-mi imediat legătura cu ambasadorul. La el acasă sau la ambasadă.

În timp ce Luz forma numărul, americanul contempla titlul enorm din ziar. Rezultatul a şase luni de efort din partea sa, mulţi dolari, arme, ameninţări şi compromisuri. Frumoasă treabă. Se simţea mândru şi satisfăcut.

— Excelenţa Sa ambasadorul, anunţă secretara.

Jack Cambell ridică receptorul.

— Domnule ambasador, anunţă acesta, gata, totul – devenit oficial. Ştiam de ieri seară, dar nu voiam să vă anunţ înainte. Maimuţele astea pot să facă stânga-mprejur.

— Bravo, răsună vocea diplomatului.

— Lăsaţi-mă să vă citesc manşeta, spuse Jack Cambell. Ascultaţi: *Guvernul bolivian a decis să-i expulzeze imediat pe cei o sută nouăsprezece funcţionari de la ambasada sovietică aceştia fiind acuzaţi că s-au aliat cu inamicii Republicii. Preşedintele a declarat că această măsură este rezultatul unei anchete minuţioase a serviciilor secrete.*

— Servicii secrete, repetă Jack Cambell. Îi dăduseră lacrimile de râs.

— Diplomaţii au opt zile pentru a părăsi Bolivia, continuă americanul.

— Credeam că la ambasada U.R.S.S. nu sunt decât cincizeci şi nouă de persoane.

— Exact, zise Cambell, lăsaţi-mă să verific lista. Probabil că i-au numărat pe toţi cei care posedau paşaport rusesc.

Întoarse pagina ziarului şi începu să citească numele ruşilor expulzaţi şi izbucni în râs.

— Domnule ambasador, au scris şi numele copiilor şi al câinilor. Ascultaţi, Feodorovna Stalina, are doi ani şi este fiica unui consilier comercial şi Joseph Illoşin, este câinele consulului…

Aceştia erau aliaţii.

Nebun de fericire, Jack Cambell îşi luă rămas-bun de la ambasador şi închise. Expulzarea ruşilor, având în vedere cât de aproape erau de Chile, era o victorie grandioasă pentru C.I.A., care va arăta bine în dosarul lui.

Americanul se gândi la Malko. Luă telefonul şi formă numărul de la *control politico.* Îi ceru centralistei un interior.

— Alo. Aici 435.

Era centrul anti-gherilă şi vocea „doctorului” Gordon.

— Sunt Jack Cambell.

— Vreţi să aflaţi noutăţi... Nu cred că s-a terminat. Mai aveţi răbdare câteva ore încă.

Jubila de bucurie.

Vocea răguşită a lui Jack Cambell îl făcu să tresară.

— Vă ordon să întrerupeţi imediat tratamentul, să-l eliberaţi şi să-l transportaţi discret la clinica ambasadei.

Gordon amuţi.

— Dar...

— Nici un dar, spuse Cambell imperios, este un ordin. Trebuie să vă aduc aminte pentru cine lucraţi? Şi fără nici un şiretlic. Să nu-mi spuneţi că era deja mort pentru că o să ajungeţi măturător în Panama.

La celălalt capăt se făcu linişte. Doctorul Gordon încercă să protesteze:

— Dar ce va spune Gomez? Nu pot să intru în Şcoala de poliţie fără consimţământul lui.

— Minţiţi, spuse placid Jack Cambell, nu uitaţi cu cine vorbiţi. Vă veţi strecura acolo şi îi veţi întrerupe tratamentul. De restul mă ocup eu, inclusiv de Gomez.

— Tocmai a sosit, spuse cubanezul uşurat.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Alo, Jack, spuse Gomez servil. Totul este O.K.?

— Nu chiar.

Americanul repetă ceea ce îi explicase şi lui Gordon, dar bolivianul nu răspunse. Cambell îi simţea ura şi reticenţa, dar în final concluzionă:

— Dragul meu maior, dacă bărbatul acesta nu este eliberat imediat vin să-l caut cu ambasadorul şi voi protesta oficial în faţa guvernului bolivian pentru că aţi sechestrat un străin într-o clădire oficială.

Maiorul Gomez nu răspunse. Bine jucat! Era imposibil să se mai revină asupra întâmplării cu ruşii acum că totul fusese anunţat în ziare. Omorârea bărbatului blond nu era decât o reglare de conturi neoficială. Generalul său nu avea să-l susţină împotriva americanilor, erau prea puternici. Înnebunit de furie, închise telefonul.

— Imbecilule, se adresă acesta doctorului, nu puteai să-l omori mai repede?

Îl plesni pe omul de la C.I.A. cu toată forţa pentru a se descărca şi plecă trântind uşa.

„Bereta verde” rămase uimit, spunându-şi că într-adevăr nu exista dreptate în ţara asta de la capătul lumii.

*

* *

Lucrezia îl fixa pe Jack Cambell de la capătul celălalt al patului lui Malko şi americanul îi susţinu privirea. Tânăra boliviană încerca sentimente diferite. Cambell îl salvase pe Malko, dar care fusese rolul lui înainte? În orice caz cel mai important lucru era că Malko trăia.

În partea de jos a oraşului, Raul, ucigaşul, era ca o fiară în cuşcă, mort de frică. Samuel şi David îl păzeau cu schimbul.

Doctorul intră în cameră.

— În cât timp îşi va reveni? întrebă Lucrezia.

Bolivianul îşi înălţă capul.

— Nu pot să mă pronunţ. Trei zile sau trei săptămâni. Depinde de cât de mult a aspirat…

Malko ţinea ochii închişi şi nu recunoştea pe nimeni. Lucrezia se gândea de câte ori luase ea un pic de *pichicata* pentru a-şi ridica moralul. Omul din faţa ei care se zbătea între viaţă şi moarte o îngrozea. Nu ar fi crezut niciodată că pudra albă din care avea întotdeauna puţin la ea putea să facă asemenea ravagii în atât de scurt timp.

— Va rămâne cu sechele?

— Sper că nu, spuse doctorul. Acum trebuie să ieşim, este încă foarte slăbit.

Lucrezia şi Cambell ieşiră din cameră. Pe culoar, americanul o întrebă:

— Aţi lămurit misterul Klaus Heinkel?

Lucrezia îl privi cu coada ochiului. Ce ştia el despre asta?

— Ştim că este în viaţă şi unde se ascunde, spuse boliviana. Ne mai lipsesc câteva lucruri ca să-l scoatem la lumină.

Americanul o privi:

— Nu este un tip prea interesant. Anunţaţi-mă când Prinţul Malko se va simţi mai bine.

Lucrezia rămase uimită. Ce se întâmplase de îşi schimbase C.I.A. atitudinea? Cambell nu-l mai proteja pe Klaus Heinkel, deci nu mai rămânea decât maiorul Gomez, împotriva căruia Malko avea declaraţia lui Raul.

Capitolul XIX

Malko simţi mii de furnicături în tot corpul. Deschise ochii şi văzu chipul Lucreziei aplecat deasupra lui. Tânăra purta o pereche de pantaloni scurţi şi un pulover de lână foarte fin. Trăsese draperiile şi îl mângâia uşor pe piele pe Malko.

— Te simţi mai bine? murmură ea. Eşti la mine acasă acum, nu ai de ce să te temi.

Mâna sa coborî mângâindu-l în continuare.

— Nu te mişca, şopti Lucrezia.

Se ridică, îşi scoase şortul şi se întinse peste Malko, fără ca acesta să fie nevoit să facă un gest.

Acceleră ritmul foarte repede, fiind în pragul unei izbucniri. Avu primul orgasm, apoi al doilea, strângându-l pe Malko de şolduri ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă ficatul.

Apoi se prăbuşi lângă el epuizată şi respirând greu. Acum el o dorea. Când o pătrunse aceasta scoase un strigăt sălbatic, încântată şi extenuată în acelaşi timp.

Malko o penetra din ce în ce mai repede şi mai puternic. Capul femei se smulse de pe pernă şi ţipătul îl lovi pe Malko direct în faţă.

Dar se bazase prea mult pe forţele lui. Brusc avu impresia că plămânii nu i se mai umpleau cu aer. Cu gura deschisă, avu timp să explodeze înainte de a se prăbuşi peste Lucrezia. Acesta îi luă capul şi i-l aşeză pe pieptul ei mângâindu-l tandru.

— Eşti *macho* al meu blond, murmură ea. Te iubesc. Nici un bărbat nu m-a făcut atât de fericită cum m-ai făcut tu. Te-ai vindecat.

Malko se simţea foarte bine, dar nu putea să-şi dea seama cât timp trecuse.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile, plus trei la spital, se face o săptămână: Dar stai liniştit, Raul este tot acolo la fel ca şi declaraţia sa.

Malko se simţea încă slăbit.

— Mâine mă voi duce să mă întâlnesc cu maiorul Gomez, spuse acesta înainte să-l cuprindă somnul.

Lucrezia îl privi cum adormea, apoi începu să-l mângâie încet, gândindu-se la el. Încă ar mai fi vrut să facă dragoste.

*

*   *

Malko privi îngrijorat galeria prin care îl târâseră legat până în celulă. Lucrezia era cu el, foarte mândră, îmbrăcată cu o rochie lungă. Poliţistul de serviciu reveni servil:

— Maiorul Gomez vă primeşte imediat.

— Rămâi aici, îi spuse Malko Lucreziei.

Îl urmă pe poliţist. Strângerea de mână a lui Gomez fu atât de călduroasă, încât Malko se întrebă dacă nu cumva avusese un vis urât în ultimele trei săptămâni. Maiorul se aşeză în faţa lui, zâmbind:

— Domnul Cambell mi-a spus că vreţi să mă vedeţi, spuse acesta. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îl privi direct în ochi.

— În primul rând să-mi înapoiaţi fişa cu amprentele lui Klaus Heinkel, apoi să-mi spuneţi unde se află şi să mă ajutaţi să-l arestez.

Gomez amuţi.

— Dar acest Klaus Heinkel sau Muller s-a sinucis, spuse acesta, doar ştiţi foarte bine. Dacă nu, eu…

— Klaus Heinkel este la fel de viu ca şi dumneavoastră, spuse rece Malko. Dumneavoastră aţi ordonat omorârea lui Don Izquierdo pentru ca eu să nu pot ajunge la el. Această crimă a fost comisă de unul dintre oamenii dumneavoastră, Raul, care acum este în siguranţă. A semnat o declaraţie completă care vă acuză de această crimă. Această declaraţie va fi trimisă mai multor personalităţi oficiale din ţara dumneavoastră, dacă veţi refuza să mă ajutaţi, iată o copie.

Scoase din buzunar un plic şi îl puse pe masă. Bolivianul primise lovitura în plin. Deschise plicul, citi şi aruncă hârtiile pe masă.

— Minciuni, spuse acesta cuprins de ură.

Malko îşi spuse că dacă Raul ar fi fost acolo celălalt l-ar fi tăiat în bucăţi.

— Vom vedea, spuse Malko.

Gomez îşi aprinse o ţigară. Trebuia să ia o decizie. Judecând după privirea adversarului său înţelese că nu putea să blufeze. Până la urmă nu-i păsa de Klaus Heinkel.

— Klaus Heinkel este mort, spuse acesta, nu putem să-l resuscităm. Este ridicol, am fost la înmormântarea lui…

Malko nu voia să intre în acest gen de discuţii. Se ridică.

— Aveţi la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a găsi o soluţie, spuse acesta. Nu voi pleca din Bolivia fără să soluţionez problema cu Klaus Heinkel. Sper că nu veţi mai încerca să mă eliminaţi. Se pare că *Company,* căreia îi aparţin, mă susţine.

Maiorul Gomez se prefăcu că nu auzise. Îl însoţi pe Malko până în sala de aşteptare, o salută pe Lucrezia şi intră în birou. Malko ar fi vrut săi fie o musculiţă ascunsă într-un colţ. De data aceasta Klaus Heinkel era cel încolţit, după o luptă de o lună soldată cu şase cadavre.

*

* *

Klaus Heinkel închise telefonul cu inima în gât. Ca întotdeauna, Gomez nu era acolo. De trei zile nu mai dădea de el şi nu îndrăznea să se ducă în oraş. Doctorul care îl găzduia era plecat în Sucre pentru o săptămână şi înnebunea în vila aceea izolată doar cu nişte *chulo* idioţi. O botezaseră pe fiica unei *chula* şi dansau de dimineaţă hore boliviene ridicole, la care era obligat să participe vrând-nevrând.

Seara încercă să o sune pe Dona Izquierdo. Dar nu reuşi să dea nici de ea. O singură dată, un *chulo* îi spusese: „Nu închideţi, vine imediat”. Apoi i se închisese fără nici o explicaţie, în mod sigur era Don Federico. Când se gândea la tânăra femeie înnebunea.

Începuse să aibă coşmaruri, legate de crimele din viaţa lui, torturi, urlete, sânge, chipul unei femei căreia îi smulsese pielea. Începuseră să-l lase nervii. Trebuia să plece din La Paz.

În Paraguay nu risca nimic, dar trebuia mai întâi să ajungă acolo. Nu se punea problema să ia avionul de la El Alto, pe şosea avea nevoie de o maşină şi de acte valabile, i-ar fi luat cel puţin opt zile.

Unul dintre *chulos* ieşi din bucătărie fugind şi îl luă de mână.

— *Vamos a bailar!*

Trebui să meargă cu el. Cu câte o batistă în mână fiecare începu să danseze un fel de cadril ritmat de o *charanga,* un fel de chitară mică făcută dintr-o carapace de ţestoasă.

Soneria telefonului îl făcu să tresară câteva minute mai târziu.

Lăsându-şi partenera de dans fugi până în hol şi răspunse:

— Alo, cine este acolo? spuse o voce cu un puternic accent german. Vreau să vorbesc cu Klaus Muller.

Lui Klaus îi veni să plângă de bucurie. Era vocea prietenului său Sepp, proprietarul de la *Daiquiri.*

— Eu sunt, Sepp, spuse acesta vesel. *Wie Gets?*

— E rău, spuse Sepp, foarte rău.

Klaus Heinkel avu impresia că inima i se oprise.

— Vrei să spui că pentru mine?

— Da. Gomez te abandonează, vin să te aresteze.

— Să mă aresteze! Dar este imposibil. Mizerabilul…

— Ascultă, spuse Sepp, sunt prietenul tău, nu îţi spun prostii. Poate că se va aranja mai târziu, dar pentru moment acest porc de Gomez te lasă. Maşina a plecat deja.

— Mulţumesc, spuse Klaus, încet, apoi închise.

Abia după aceea realiză că prietenul său Sepp nu îi propusese să-l ascundă.

Făcu câţiva paşi spre intrare fără să se poată gândi la nimic. O*, chula* veni să-l ia din nou la dans dar o trimise la plimbare. Auzi un zgomot de motor pe străduţa liniştită, se duse la fereastră şi dădu la o parte perdeaua. Printre straturile imense de flori zări maşina alb cu negru a poliţiei.

Capitolul XX

Cei doi poliţişti de la *control politico* îl contemplau cu un aer batjocoritor pe bărbatul mic de înălţime, chel, alb la faţă ca varul şi terorizat, care le deschidea grilajul. Întotdeauna era amuzant să vezi un *gringo* într-o situaţie fără ieşire.

Şeful, cu un flanel de lână, o mustaţă mică şi părul ondulat, îl întrebă:

— Senor Klaus Muller?

— Eu sunt.

Bolivianul zâmbi neîncrezător şi ironic, arătând spre Fordul alb cu negru.

— Vă rog să ne însoţiţi!

Cel de-al doilea poliţist, slab şi cu aer răutăcios, tocmai reuşise să smulgă o bucăţică de testicul de taur rămasă înţepenită între dinţii stricaţi. Bărbatul acela palid nu-l intimida deloc.

— Unde mă duceţi? întrebă neamţul neliniştit.

— Nu vă faceţi griji, este o simplă formalitate, trebuie să veniţi cu noi.

Poliţistul deschise portiera maşinii. În momentul în care s-ar fi urcat în maşină totul era terminat.

— Voi trece pe acolo după-amiază, acum am treabă.

Scosese din buzunar două bancnote de o sută de pesos, făcând un test. Privirea poliţistului în pulover străluci. Întinse mâna, luă bancnotele şi ridică privirea la cer:

— Dumnezeu este martorul meu că sunt prietenul dumneavoastră... Dar meseria este meserie, trebuie să veniţi cu noi.

Klaus Heinkel zâmbi mecanic. Făcu alt gest spre buzunar intenţionând ca mişcarea braţului său să sugereze ideea că voia să mai scoată alţi bani.

Poliţistul în pulover se apropie ademenit. Încă îi zâmbea lui Klaus Heinkel când mâna acestuia ţâşni din buzunar şi gâtul bolivianului se transformă într-o fântână de sânge. Buimac, bărbatul îşi duse amândouă mâinile la gât fără să poată scoate un cuvânt, corzile vocale fiindu-i secţionate. Sângele curgea în valuri din carotidă.

Celălalt renunţase să-şi mai cureţe dinţii şi se lupta să-şi scoată pistolul din toc. Klaus sări pe el într-o secundă şi îi aplică un genunchi în stomac îndoindu-l. Cu mâna stângă Heinkel îl apucă de părul plin de briantină şi îi ridică capul. Din nou bisturiul luci în soare când îl plimbă pe sub bărbia poliţistului. Se auzi un zgomot înfundat.

Deşi se dădu înapoi, imediat sângele îi pătă costumul. Primul poliţist se chirci pe trotuar aproape golit de sânge. Strada Man Cesped era la fel de liniştită: nu se auzea decât gâlgâiala celor doi bărbaţi care mureau. Klaus Heinkel era foarte detaşat. Din momentul în care poliţistul insistase să-i ducă la poliţie, după ce luase deja banii, îşi dăduse seama că totul era serios. Ce idioţi! Erau nişte poliţişti proşti, altfel ar fi văzut lumina din ochii lui. Redevenise ceea ce fusese înainte: o bestie prefăcută, crudă şi fără sentimente, animată doar de instinctul de autoconservare.

Cel de-al doilea poliţist încercă să scoată pistolul, dar Klaus îi dădu un picior peste mână, îi luă pistolul şi îl puse la brâu, detaşat şi rece.

Liniştit, se strecură la volanul Fordului al cărui motor poliţiştii nici măcar nu-l opriseră. Demară fără să arunce o privire spre cele două cadavre întinse în două bălţi de sânge. Vila dispăru în oglinda retrovizoare. Klaus simţi că nu avea să o mai revadă niciodată, dar îi era indiferent. După ce primise telefonul de la prietenul lui Sepp, tot viitorul lui se limita la ora următoare. America de Sud este mare. Dar se face mică atunci când eşti urmărit. Acum acţiona ca un robot programat de calculator.

Calm, regăsi bulevardul Jose Bollivian, traversă Colacoto şi se îndreptă spre centru. Pe bulevardul 16 Iulie, fu prins într-un ambuteiaj şi avu timp să privească fostele sale birouri. Apoi dădu drumul la sirenă. Trecătorii nu aveau timp să se întrebe ce căuta acel *gringo* într-o maşină a poliţiei. Bisturiul pus lângă el pe scaunul din stânga nu putea să fie văzut de afară.

La barajul militar de la kilometrul 7 de pe bulevardul Mercedes abia putu să încetinească: cei doi soldaţi de pază, văzând o maşină de poliţie în viteză se dădură la o parte indiferenţi. Şeful postului era ocupat cu inspectarea unui camion plin cu *chulos.*

Destins, Klaus Heinkel apăsă pe acceleraţie. Asta însemna că încă nu se dăduse alarma. În faţa lui se derula drumul, fără nici un obstacol, spre Titicaca. Apoi era Peru. Neamţul nu era nici trist, nici vesel, nici supărat. Doar foarte hotărât.

*

*   *

— Vreau să mi-l găsiţi pe nenorocitul acesta într-o oră, urla Hugo Gomez. Cred că a fugit spre Cochabamba şi Santa Cruz. Dar aveţi grijă să nu-l omorâţi.

Închise telefonul, lucind de transpiraţie. Nişte vecini îngroziţi descoperiseră cadavrele poliţiştilor cu gâturile tăiate. Hugo Gomez nu-şi putea reveni. Nu crezuse nici măcar jumătate din toate ororile care i se povestiseră despre trecutul lui Klaus Heinkel. Dar iată că tipul acesta se purta ca un ucigaş adevărat, în fond asta avea să-i uşureze sarcina.

Cât despre cei doi imbecili care fuseseră omorâţi, puţin îi păsa.

*
* *

Fordul negru cu alb intră încet pe aleea mărginită de copaci şi opri lângă fosta cuşcă a lamei. Klaus Heinkel opri motorul. Nu vedea Mercedesul 280 şi asta îl enervă. Un *chulo,* văzând maşina poliţiei, fugi spre ea. Se opri văzându-l pe Klaus Heinkel.

— Unde este Don Federico? întrebă acesta.

— A plecat, senor, spuse *chulo,* dar…

— Şi Dona Monica?

— Este sus.

— Muy bien.

Îi zâmbi servitorului şi se îndreptă spre casă. Era ciudat să se găsească acolo după ce fusese alungat. Deschise uşa şi urcă scările fără să se grăbească, dar inima îi bătea totuşi mai repede. Ar fi trebuit să plece direct spre Peru, să nu mai piardă nici o secundă, dar era obsedat de Monica.

*
* *

Monica se întoarse; era îmbrăcată doar cu o pereche de chiloţi şi sutien. Machiată şi coafată cu grijă îi apăru lui Klaus Heinkel ca un miraj din altă lume. Văzându-l pe Klaus Heinkel rămase pe loc surprinsă, cuprinsă de panică.

— Klaus!

Neamţul o admiră din cadrul uşii. Uitase cât de frumoasă era. Îşi plimbă privirea de la sânii fermi şi rotunzi la slipul transparent, oprindu-se în partea de sus a picioarelor lungi şi pline. Simţi un spasm în abdomen.

Femeia încercă să se calmeze. Klaus avea nişte cearcăne negre ciudate sub ochi şi privirea îi era inexpresivă. Observă petele de sânge de pe haină.

— Am venit să te caut, spuse neamţul fără să ridice tonul, îmbracă-te, ia-ţi lucrurile şi vino. Dacă ai bani lichizi ia-i cu tine, vom avea nevoie de ei.

Îi vorbise calm, ca şi cum ar fi fost plecat de lângă ea numai de câteva minute. Aceasta îşi linse buzele sprijinindu-se de noptieră.

— Unde vrei să mergi?

— Nu ştiu încă.

Asta îi aducea aminte de zilele negre din 1945 când îşi arsese uniforma SS cu benzină scoasă din rezervorul maşinii sale „Traction”, când fugea prin Europa sub identităţi false.

— Eu… nu pot, spuse Monica.

— De ce?

Era foarte surprins, nu se gândise că-l va refuza.

— Pentru că…

— Vei veni cu mine, repetă el. Nu este prima dată când vii cu mine.

Se îndreptă spre ea şi o atinse. Femeia încercă să*-şi* stăpânească teama pentru a nu-l enerva. Klaus o luă tandru de talie. Parfumul ei îl ameţii. O sprijini de măsuţă şi o lipi de el.

— Vino, murmură acesta.

— Klaus.

Vocea ei era disperată. Îi mângâie ceafa maşinal iar bărbatul luă mângâierea ca pe o invitaţie şi îi dădu la o parte slipul de dantelă. Simţea o nevoie frenetică de a-i mângâia pielea. Lăsă privirea în jos şi expresia ochilor lui o sperie atât de tare încât se lăsă. Trebuia să câştige timp până la întoarcerea lui Don Federico care plecase la Huarina pentru a face plinul maşinii. Fără să scoată un cuvânt îi dădu slipul jos şi o penetră puternic. Fata se gândi că acesta o luase exact ca Don Federico atunci când o violase şi se simţea la fel de neputincioasă în faţa dorinţei unui bărbat.

O dureau rinichi din cauza faptului că mobila o jena. Vedea în oglindă imaginea bărbatului îmbrăcat care o lua din picioare şi asta o excita atât de mult, încât simţi imediat o plăcere profundă şi plăcută, ceea ce declanşă imediat plăcerea partenerului.

Klaus se redresă tăcut. Uitase de cei doi poliţişti, Monica încă îl mai iubea. Nu o luase niciodată atât de primitiv, fără să o pregătească, să o mângâie, sau să o dezbrace. Regretă o clipă că nu îi scosese sutienul pentru a-şi afunda faţa între sânii umeziţi.

— Hai să mergem acum, spuse acesta.

Monica îşi trase slipul cu gesturi automate fără să-l privească pe Klaus.

— Nu pot.

Vorbise încet, dar neamţul îi înţelese hotărârea din tonul vocii.

Fără să scoată un cuvânt o luă de braţ şi o trase spre uşă. Cu atât mai rău, o lua aşa cum era.

Monica începu să ţipe:

— Federico!

Lui Klaus Heinkel nu-i veni să creadă. Chipul femei nu mai exprima decât teamă şi dezgust. O plesni fără să-şi dea seama şi Monica începu să ţipe din nou.

De data aceasta Heinkel reuşi să o scoată din cameră şi se opri pe culoar. Cinci *chulo* blocau scările fixându-l cu ochii lor mici şi negri. Klaus scoase pistolul luat de la poliţişti şi îl îndreptă spre ei.

— Plecaţi de aici!

Bărbaţii se retraseră încet, treaptă cu treaptă. Se temeau de privirea neamţului.

— Ai înnebunit, murmură Monica.

Coborâră încet scările cu pistolul îndreptat asupra servitorilor. La parter neamţul deschise uşa, apoi o închise imediat: doi *chulo* stăteau de pază în jurul maşinii de poliţie.

— Spune-le să plece, îi ordonă acesta lui Monica. Trebuie să plecăm.

Începu să plângă şi se agăţă de el.

— Klaus, te rog, pleacă singur, te vor lăsa în pace. Nu te mai iubesc, vreau să rămân aici.

Voia atât de mult ca el să plece pentru că nu voia să fie rănit. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le explice. Dar el nu voia să aştepte.

— Chiar nu vrei să vii?

— Nu.

Îşi încordă maxilarul. Se întoarse şi deschise uşa de la camera lui Frederic Sturm şi o împinse înăuntru pe Monica după care intră şi el. Timp de câteva secunde Monica se gândi că o vrea din nou şi că astfel Don Federico va veni la timp să o salveze. Apoi văzu bisturiul în mâna dreaptă a lui Klaus şi scoase un urlet.

De cealaltă parte a uşii se auzeau strigăte şi lovituri. Fără să se întoarcă, Klaus duse mâna în spate şi trase două focuri prin uşă, după care se îndreptă spre Monica. Nu se mai gândea la nimic, viaţa sa înceta în camera aceea. Ridică braţul şi lama perfect ascuţită despică pielea delicată.

*

* *

Don Federico frână brusc neputând să creadă ce văzuse: I se păruse că îl recunoscuse pe Klaus în maşina poliţiei care ieşise de pe aleea lui. Era deja prea târziu, vehiculul se depărtase şi ieşise pe şosea, în direcţia La Paz. Neamţul îşi spuse că fostul lui coleg îl obseda prea mult, avea halucinaţii, întârziase în Huarina, fiind reţinut de poliţistul care îl eliminase pe Friedrich.

Văzând cele două cadavre întinse în fermă, avu presentimentul unei catastrofe. Ieşi din maşină ca un nebun şi se repezi spre servitorii adunaţi în mijlocul curţii.

Se opri în faţa celui mai bătrân dintre ei şi îl apostrofă:

— Ce se întâmplă, cine a fost aici?

Indianul era palid la faţă, Don Federico trebui să se aplece pentru a auzi răspunsul.

— *Su amigo,* senor Federico.

Nici măcar nu-i vedea pe cei doi răniţi cu costumele albe pătate de sânge.

— Unde este Monica?

Servitorul arătă spre cameră.

— *Aqui.*

— Neamţul făcu o săritură până în casă, deschise uşa şi rămase în prag împietrit.

Camera era plină de sânge. Cadavrul Monicăi era culcat pe jos pe jumătate acoperit de o pătură de pe pat, cu picioarele spre uşă. Dar Don Federico nu mai vedea nimic.

Nu se uita decât la capul amantei sale, pus pe pat şi care îl privea cu ochii ei morţi şi cu trăsăturile foarte calme ca şi cum moartea îi ştersese oroarea agoniei.

Sângele cursese atât de mult încât se făcuse un soclu purpuriu. În faţa lui se afla bisturiul strălucitor care servise la masacru.

Neamţul nu putea să se mai mişte. În spatele lui, servitorii se îngrămădeau îngroziţi în deschizătura uşii. Unul dintre ei făcu semnul crucii şi căzu în genunchi.

Don Federico se forţă să înainteze şi să atingă cu degetele obrazul Monicăi. Pielea era încă suplă şi umedă, nu murise decât de câteva minute, îi trecu prin minte ideea nebunească să pună la loc capul. Simţea că-şi pierde raţiunea. Nu era posibil, Monica nu era moartă. Nu îi venea să creadă că un nebun o tăiase în două.

Se întoarse înnebunit spre indieni:

— Nu aţi putut să faceţi nimic?

Cel mai bătrân dădu din cap:

— Senor, avea un pistol.

Neamţul voia să ia capul în braţe şi să-l legene, aşa cum, făcuse cu cel al lamei. Deci Klaus se răzbunase, dar Federico nu înţelegea motivul acestui masacru inutil. Ce îl determinase pe Klaus să distrugă toate legăturile în urma lui?…

Îşi luă pistolul mitralieră ca un somnambul, schimbă încărcătorul şi ieşi din cameră, închizând uşa încet ca şi cum nu ar fi vrut să o deranjeze pe Monica.

— Să nu vă atingeţi de nimic, le spuse servitorilor. Voi anunţa eu însumi poliţia.

Ideea de a o vedea pe Monica într-un sicriu era insuportabilă. Se urcă în Mercedes, demară violent şi se îndreptă spre La Paz, evitând un camion în ultima clipă. Conducea ca un nebun, nu vedea nimic în jurul lui.

*

* *

Părintele Muskie dădu din cap cu părere de rău.

— Nu pot să mai fac nimic pentru dumneavoastră, nefericitul meu fiu. Lăsaţi-vă în mâinile lui Dumnezeu.

— Ajutaţi-mă, lăsaţi-mă să rămân aici, îl imploră Klaus Heinkel, nu vor îndrăzni să vină să mă caute aici. După aceea voi pleca, vă promit.

Ecleziastul îşi înăbuşi o grimasă de durere. Cu ambele picioare în ghips insistase să se întoarcă la mănăstire.

— Aţi comis nişte crime oribile, murmură acesta. Împotriva bolivienilor, a căror ţară ne-a găzduit şi împotriva unei femei care nu v-a făcut nimic.

Klaus Heinkel tresări. Plecând de la fermă se hotărâse să se predea, apoi, pe drum, instinctul de conservare îl copleşise.

— Dar aţi ajutat indivizi care au făcut de o mie de ori mai mult rău decât mine, spuse acesta amar. Şi Don Federico? Din ordinul lui au fost executaţi mii de prizonieri de război ruşi. Femei, copii, a ars sate întregi…

— Era război.

Simţi din nou cum i se încordează maxilarul. Nu voia să moară, nici măcar fără Monica. Dar toată poliţia boliviană era pe urmele lui, fără să-l mai pună la socoteală pe Don Federico.

Brusc, începu să plângă. Părintele Muskie întinse mâna şi îl bătu pe umăr.

— Curaj, curaj, Klaus, murmură acesta.

— Bine, spuse neamţul. Voi încerca să trec frontiera în Paraguay cu maşina. Cu atât mai rău dacă omor şi alţi oameni în drumul meu, va fi vina dumneavoastră.

Părintele Muskie ridică din umeri:

— Nu vă faceţi iluzii, Klaus, Domnul va da Cezarului ceea ce aparţine Cezarului.

Klaus îi întorsese deja spatele. După ce parcursese culoarul cu paşi mari deschise violent uşa mănăstirii şi se opri în prag. Un grup de poliţişti bolivieni înconjurau maşina furată a poliţiei. Unul dintre ei îl zări şi scoase un strigăt.

Neamţul nu mai avu timp să se întoarcă. În câteva secunde fu atacat de un grup care gesticula şi ţipa, lovindu-l cu bâtele, cu picioarele. Buza inferioară îi fu despicată în două din cauza unei lovituri de box. O lovitură de bâtă în rinichi îl făcu să urle. Nu putea să se zbată, era cel mai slab. Reuşi să-şi scoată revolverul, dar unul dintre poliţişti îi suci încheietura şi arma căzu pe jos.

— Mata lo! Mata lo! urlau poliţiştii dezlănţuiţi.

*

*   *

Biroul lui Hugo Gomez se deforma ca un miraj. Klaus Heinkel încerca să-şi fixeze privirea într-un punct. O voce îi ordonă în spaniolă:

— În picioare, fiu de căţea.

Avea mâinile prinse la spate cu cătuşe, îl durea tot corpul şi îşi pierduse un pantof. Chipul umflat de lovituri, cu urme de sânge închegat, nu era prea plăcut la vedere.

Îşi ridică ochii spre maiorul Gomez. Lângă bolivian se afla Don Federico Sturm. Ochii săi albaştri erau şi mai deschişi ca de obicei şi îl fixa pe Heinkel cu o expresie dementă. Când văzu că neamţul îşi revenise îi spuse pe un ton reţinut:

— Lăsaţi mă să-l iau de aici, Hugo..

Bolivianul dădu din cap:

— Imposibil, a omorât doi poliţişti, va răspunde de crimele sale în faţa justiţiei boliviene.

Klaus îl privi cu ură:

— Hai, du-mă la tribunal, spuse acesta, am multe de spus.

Hugo Gomez îl ameninţă cu pumnul.

— Afară de aici!

Cu un zel lăudabil doi poliţişti se aruncară peste Klaus, lovindu-l din plin şi scoţându-l din cameră urlând. În birou Don Federico părea stupefiat. Îşi aprinse maşinal o ţigară.

— Ce veţi face cu el? întrebă acesta.

Acelaşi lucru se întreba şi bolivianul.

— Voi vedea, spuse el, evaziv.

Neamţul nu mai exista din punct de vedere legal, ceea ce nu simplifica lucrurile… Don Federico îşi spuse că Klaus Heinkel avea încă o şansă mică de a scăpa.

*

*   *

Lucrezia ridică receptorul şi anunţă.

— Asta este, l-au arestat!

Malko nu simţi nici o bucurie. Se întâmplaseră prea multe lucruri de când sosise în Bolivia. Prea mulţi oamenii muriseră din cauza lui Klaus Heinkel. Inclusiv tatăl Lucreziei. Bucuria sa de a trăi îl deranja. Simţea că ajunsese cu nervii întinşi la maximum, că se gândea zi şi noapte la felul în care se putea răzbuna pe Hugo Gomez.

Lucrezia se aşeză din nou în pat lângă el şi trase cu paiul o gură de *pichicata.*

— Ar trebui să faci ca bărbaţii *chulo* din Altiplano, spuse ea cu o voce absentă. Când au prea multe griji, mestecă coca…

— Uite unde i-a adus asta, replică Malko. Sunt nişte fiinţe fără reflexe, le este imposibil să reacţioneze.

Tensiunea nu-i scăzuse, în ciuda faptului că Klaus Heinkel fusese din nou arestat. Faptul că acesta era în mâna lui Hugo Gomez nu însemna că toate problemele se rezolvaseră.

Capitolul XXI

Klaus Heinkel se strânse ca o paiaţă lângă barele celulei sale aşteptând să se răsucească cheia în broască. De fiecare dată când gardienii îi aduceau să mănânce, îl băteau. Desigur, când nu aveau nimic de făcut sus, în biroul din faţa celui unde era maiorul Gomez, coborau şi îl băteau cu bâtele sau cu biciul. Neamţul, ale cărui mâini erau mereu legate cu cătuşe, nu avea nici o şansă să se apere.

Chiar şi noaptea se trezea cu inima bătând gata să-i iasă din piept, plin de o transpiraţie rece, închipuindu-şi că o cheie se răsucea în broască...

Asta îi amintea de alte boxe şi de alţi prizonieri ale căror priviri speriate erau aţintite spre el, cu treizeci de ani în urmă. Fusese şi el adeptul biciului, odinioară.

Uşa se deschise larg şi doi poliţişti intrară, fiecare cu pistolul în mână. În spatele lor, maiorul Hugo Gomez intră şi el în celula îngustă.

Klaus căută să disimuleze frica. Ce-l costa să fie demn? De trei zile de când stătea acolo, în boxele controlului politic, maiorul nu venise să-l vadă măcar o dată.

Dar maiorul nu părea ostil, ba dimpotrivă. Dădu un ordin poliţiştilor şi unul dintre ei îl eliberă pe Heinkel de cătuşe. Acesta, îngrijorat totuşi, îşi frecă mâinile, pentru a-şi regla circulaţia.

— E mai bine aşa? întrebă maiorul Gomez, plin de solicitudine.

Figura sa rotundă şi brutală strălucea dintr-o dată de bunătate. Klaus Heinkel se întreba ce disimula el prin această schimbare de atitudine bruscă. Maiorul făcu un semn din cap. Îi trimise afară pe cei doi poliţişti care ieşiră afară imediat.

Klaus începu să se gândească că ceva bun urma să se întâmple. Dar îşi mai spuse că era prea devreme ca să înceapă să se tutuiască din nou cu el.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el. Oamenii dumneavoastră mă bat în fiecare zi.

Maiorul surâse cu bunăvoinţă.

— Nu vei mai fi bătut, Klaus.

Îşi reluase vechiul obicei de a se tutui cu germanul şi acesta fu foarte mulţumit.

— Mulţumesc, bâlbâi el.

— Klaus, spuse Gomez, am rămas prietenul tău, în ciuda a tot ce ai făcut şi îţi voi dovedi asta. În mod normal, ar trebui să apari în faţa unui tribunal bolivian. Şi chiar dacă ai fi eliberat, Don Federico te-ar omorî. Eşti de acord?

— Da, spuse Heinkel din vârful buzelor.

— Atunci am hotărât să-ţi mai dau o ultimă şansă, continuă bolivianul. Vei fi trimis foarte discret în Paraguay. O dată ajuns la Asuncion, te vei descurca cum vei vrea, dar cert este că ar trebui să nu mai pui piciorul în Bolivia.

Germanul încerca să nu urle de fericire. Odinioară, vorbea cu dispreţ despre Paraguay, ca despre o ţară unde este imposibil de trăit. Acum i se părea un paradis… Se ridică în picioare. Steaua sa norocoasă nu-l abandonase. Don Federico nu ar fi venit sigur la Asuncion să-l ucidă. Apoi, urma să treacă în Argentina sau poate şi mai departe, în Europa. Spania şi Portugalia erau ţări primitoare.

Ştia foarte bine de ce Hugo Gomez îi făcea acest cadou: era dificil să treacă în rândul celor vii pe cineva la a cărui înmormântare participase.

— Îţi mulţumesc, Hugo. Spuse el, disimulându-şi bucuria. Când se pleacă?

— Acum, am venit să te caut şi te însoţesc chiar eu.

Lui Klaus Heinkel îi veni greu să păstreze o urmă de demnitate când simţi nevoia să părăsească celula în fugă. Bucuria fiind prea mare, nu se abţinu nici să le ofere poliţiştilor un zâmbet. Erau poliţiştii care îl tot băteau de câteva zile încoace. Aceştia, frustraţi, nu îi întoarseră zâmbetul. Grupul ajunse la aer liber. Cerul era foarte senin.

Hugo Gomez, neamţul şi doi poliţişti se urcară într-o maşină negru cu alb. Străzile erau părăsite drept pentru care ajunseră foarte repede la şoseaua El Alto. Nimeni nu scotea o vorbă.

Începuse să fie cald şi Klaus Heinkel îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ajungând pe culmea dealului, avu o mică tresărire când observă că maşina mergea spre dreapta, în loc să întoarcă spre stânga, unde era şoseaua El Alto. Ca şi cum i-ar fi ghicit frica, Gomez se întoarse spre el:

— Pleci din aeroportul militar. Este mai discret.

— Şi paşaportul meu? întrebă el. Voi avea nevoie de el la Asuncion.

Figura deschisă a bolivianului îşi păstră expresia bonomă.

— Fii fără grijă. Ţi se vor da toate actele la sosire. De altfel, voi veni şi eu cu tine pentru a aranja lucrurile. Avem nişte membri E.L.N. de adus de acolo.

Asta nu-l miră cu nimic pe Klaus Heinkel. Adesea, cele două ţări schimbau prizonieri politici.

Maşina intră pe terenul militar, încetini şi se îndreptă spre un avion vechi Fairchild „Packet” garat la distanţă. Alte două maşini se găseau acolo, în apropierea aparatului de zbor. Imediat ce maşina se opri, Klaus Heinkel coborî. Era excelent să simtă aerul proaspăt. Privi către Anzi. Se gândi că până la urmă nu avea să-i pară aşa rău după Bolivia.

— Urcă, ţipă maiorul Gomez.

Un militar în costum de camuflaj măsliniu îi întinse mâna, aplecându-se pe deschizătura dreptunghiulară a avionului care era folosită de obicei pentru antrenamentele paraşutiştilor. Uşile fuseseră închise pentru a uşura lucrurile. Neamţul urcă scara metalică şi intră în corpul sumbru al avionului. Un alt soldat îi făcu semn să se aşeze pe bancheta ce se întindea în lungul fuselajului. Fu ascultător şi îşi puse centura de siguranţă. Un om în civil era deja în avion şi se afla la botul aparatului. Tot ce se putea distingea era părul blond şi ochelarii de soare negri. Klaus Heinkel nu-l cunoştea pe acest om.

Maiorul Gomez urcă la rândul său în avionul Fairchild, lăsându-i pe cei doi poliţişti jos. Se aşeză şi el alături de neamţ şi îşi puse şi el centura. Imediat după asta scara metalică fu îndepărtată. Cei doi soldaţi se agăţaseră de nişte chingi, cum se obişnuieşte în avioanele militare, pentru a avea o siguranţă mai mare. Se auzi un zgomot de motor: elicea stângă începea să se învârtă. Asurzit, Klaus Heinkel încetă să mai gândească. Motorul drept porni şi el, dădu câteva rateuri şi se opri.

Începuse să se facă zăpuşeală în avion. Aplecându-se, Klaus Heinkel văzu mecanicii care se învârteau în jurul motorului cu extinctoare în mână. Elicea încă refuza să pornească.

Germanul fu cuprins de o furie oarbă din cauza defecţiunii. Era prea de tot! Un motor mergea foarte bine. Se aplecă spre maiorul Gomez, ţipând pentru a se face auzit:

— Credeţi că îl vor repara?

Bolivianul surâse calm. Într-adevăr, după câteva secunde motorul demară într-un nor de fum negru. Mecanicii se depărtară fugind.

Cei doi soldaţi se aşezară pe jos, cu picioarele în gol, ţinuţi doar de chingi. Purtau câte un masiv colt 45 automat la centură. În acest moment, vacarmul produs de motoare împiedica orice conversaţie.

Zgomotul asurzitor avu un punct culminant şi avionul Fairchild porni. Decolară foarte repede, dar luară altitudine ceva mai târziu, rotindu-se deasupra oraşului La Paz. Klaus Heinkel privi oraşul unde îşi petrecuse jumătate din viaţă, apoi, asigurat, se lipi de fuzelajul care vibra din toate încheieturile şi închise ochii.

*

* *

Malko contempla cu un aer absent pantele peste care treceau aripile avionului Fairchild. Bătrânul avion reuşise să se ridice îndeajuns cât să străbată, Anzii. Acum aluneca uşor către *chaco,* acea savană imensă, un adevărat deşert care se întinde între Bolivia, Paraguay şi Argentina.

Din cauza deschizăturii pentru paraşutare, era răcoare în avion. Totuşi, Malko nu se simţea prea bine. Nu putea să-şi ia ochii de la Klaus Heinkel, înfundat în scaunul său. Acest om făcuse foarte mult rău cu ani în urmă, ca un torţionar, acest călău rece şi crud. Cu capul său chel, cu fruntea aplecată şi cu buzele subţiri, semăna cu un comis-voiajor care vinde aspiratoare la sfârşit de carieră.

Zgomotul motorului se modifică. Pilotul îşi schimba cursul, începea să coboare.

Malko nu se simţea bine deloc. Nu-şi închipuise vreodată că misiunea lui în Bolivia avea să se termine astfel. Nu acceptase această misiune decât pentru că ştia că va merge uşor. Sub avion, ultimele stânci ale Anzilor erau înghiţite de o junglă deasă de un verde crud. Nu erau departe de Camiri, acolo unde se lăsase prins Che Guevara. Şi apoi *chaco* urma să înlocuiască pădurea tropicală deasă.

Pilotul ieşi din cockpit şi, traversând cabina, veni să vorbească cu maiorul Gomez. Din cauza zgomotului motoarelor, Malko nu auzi nimic. Îl văzu pe maiorul bolivian făcând un semn soldatului înarmat, aşezat aproape de deschizătura dreptunghiulară a avionului. Acesta din urmă se ridică fără să se grăbească.

*

* *

Klaus Heinkel tresări brusc când o mână îl atinse pe umăr.

Frica ce-i strânse stomacul nu dură decât o fracţiune de secundă. Cei doi soldaţi, asiguraţi tot de chingi, îl încadrau. Unul dintre ei ţinea Colt-ul la zece centimetri de ţeasta sa.

Germanul înţelese imediat. Nici nu se împotrivi atunci când unul dintre cei doi soldaţi îi desfăcu centura de siguranţă cu un gest foarte sigur. Cei doi militari aveau figurile absolut impasibile. Maiorul observa toată scena fără să clipească.

Când îl ridicară în picioare, Klaus Heinkel nu opuse nici o rezistenţă, resemnat ca un animal care este pregătit să fie tăiat, îl ţineau fără brutalitate, fiecare de câte un braţ. Klaus Heinkel privi cerul prin deschizătura dreptunghiulară. Începuse să transpire, începuse şi el să-şi dorească să se termine odată totul, dar, totodată, îşi dorea să nu se fi terminat niciodată. Fără să-şi dea seama, străbătu imediat porţiunea care-l separa de deschizătură.

O secundă, rămase în echilibru, cu picioarele pe marginea metalică, clipind din ochi sub violentul curent de aer, cu gura deschisă, paralizat de frică. Avu timp să vadă imensitatea verde care se găsea la şase mii de metri sub el. Apoi, se pierdu în gol…

*

* *

Dezgustat peste măsură, Malko nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la trapa prin care tocmai dispăruse Klaus Heinkel. Îşi imagina corpul omului în cădere liberă şi-i auzea parcă ţipetele. Căci era sigur că ţipa. Nimeni nu înfruntă moartea fără frică.

Numără mental secundele, apoi se destinse deodată. Klaus Heinkel nu mai există ca fiinţă umană. Nu mai era acum decât o grămadă de carne şi oase împrăştiată prin junglă. Inima îi bătea aşa de tare de parcă el însuşi ar fi fost pus în pericol.

Dacă nu ar fi vrut să fie sigur de dispariţia neamţului, niciodată nu ar fi acceptat să asiste la o astfel de crimă. Jack Cambell îl încredinţase că aceasta era metoda curentă folosită de *controlul politic* pentru a se debarasa de oamenii care-i stânjeneau. Cel *mai* înverşunat membru al opoziţiei boliviene era acum împrăştiat prin chaco sau prin pădurea tropicală. Deja mort, Klaus Heinkel nu mai putea oficial să moară a doua oară, deci din acest punct de vedere nu mai punea nici o problemă.

Avionul Fairchild se înclină pe o aripă, reluându-şi direcţia spre nord. Cei doi soldaţi îşi reluară locurile, cu indiferenţă. Nu era săptămână să nu plece în „misiune de recunoaştere” deasupra zonei Chaco. De fiecare dată li se plătea o primă de câte două sute de pesos.

Gomez fuma o ţigară, satisfăcut. Malko se întrebă dintr-o dată dacă toate eforturile pe care le depusese meritaseră într-adevăr osteneala. Atâţia morţi pentru a-l vedea pe ultimul înghiţit de neant, era prea mult.

Maiorul Gomez îşi scoase ţigara din gură şi anunţă:

— Vom ajunge în curând la Santa-Cruz.

Acolo era locul unde avionul Fairchild urma să-l lase pe Malko pentru ca acesta să prindă o cursă a liniei Lloyd Bolivania înspre Sao Paolo, în Brazilia. Valiza sa era în capătul cabinei, în spatele unei pânze.

Malko închise ochii în dosul ochelarilor săi negri, după ce se uitase la ceas. Îi mai rămâneau fix zece minute înainte de a lua decizia cea mai grea din viaţa sa. Şi-o imagină pe Lucrezia de parcă ar fi fost acolo, aşa cum o văzuse în zori, cu pupilele mărite, cu gesturile maşinale, încordată ca o coardă de pian.

Scosese dintr-un sertar două pistoale Smith & Wesson. Unul alb cu cocoşul afară, celălalt negru, cu cocoşul încorporat. Erau de calibrul 38. Lucrezia umpluse încărcătoarele cu gloanţe şi le închisese apoi cu un gest scurt şi sec din încheietură. Apoi se întorsese spre Malko.

— Dacă mâine Hugo Gomez va fi la birou, voi merge să-l văd. Mă va primi. Când mă voi afla în faţa lui, voi goli ambele încărcătoare în corpul lui blestemat.

Poate că nu era decât o şansă la un milion ca Lucrezia să renunţe la planul ei. Îi spusese de mai multe ori lui Malko că nu va putea trăi cu gândul că nu-şi va fi răzbunat tatăl. Faptul că aşteptase până acum dovedea doar că avea nevoie de el.

Îşi imagina urmarea. Dacă Lucrezia nu avea norocul de a fi omorâtă de zbirii controlului politic, urma să fie torturată în cele mai oribile feluri, umilită şi apoi executată.

El era singurul care o putea salva. Redeschise ochii şi privi chipul gras şi satisfăcut al maiorului Gomez, apoi trăsăturile blazate ale celor doi militari. Pentru ei, această crimă nu era altceva decât o rutină. Malko era sigur că cei doi nici măcar nu se mai gândeau la omul pe care îl împinseseră în gol câteva minute mai devreme. Cât despre echipaj, era un lucru excepţional că maiorul Gomez venise în persoană.

Din nou, Malko îşi consultă ceasul şi observă ce repede trecuse timpul. Nu reuşea cu toate astea să se hotărască. Era o senzaţie oribilă. Nervos, îşi ridică ochelarii şi îşi aruncă privirea spre Gomez.

Era expresia veselă a unei mârşave complicităţi.

Malko surâse. Cu un gest foarte normal, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică, traversă fuzelajul, dădu la o parte pânza verde şi dispăru în spatele aparatului de zbor, înspre toaletă.

Alese prima paraşută dintr-o grămadă şi şi-o prinse pe spate, asigurându-se. Apoi o armă. Bucuros că Lucrezia îl învăţase bine pentru că ar fi fost dificil să aducă o paraşută cu el.

Imediat ce-şi strânse iarăşi chingile, îşi luă valiza şi o deschise. Înăuntru se afla pachetul pregătit de Lucrezia. Malko trase de un inel prins de un fir de metal. Se auzi un şuierat scurt şi apoi inelul se trase înapoi: acum nu-i mai rămânea mult timp.

*

*   *

Maiorul Gomez încremeni cu ţigara în gură când îl văzu pe Malko sărind cu paraşuta în spate. Deschise gura pentru a ordona ceva, dar cei doi soldaţi nu avură timp să intervină. Malko plonja deja afară cu capul înainte şi cu mâna dreaptă crispată pe manşa paraşutei.

Numără până la trei şi trase cu putere de ea. Şocul suportat de umerii săi fu mai puţin puternic decât se aştepta. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că plutea uşor în aerul cald. Ridică privirea. N-ar fi putut sări dacă nu-l privea în ochi pe maiorul Gomez.

Dedesubtul lui se desfăşura panglica dreaptă, de culoare maronie a pistei Camiri Santa-Cruz, Dacă Lucrezia nu pierduse avionul din Santa-Cruz, în zori, ar fi trebuit să-l zărească cu binoclul… urma să aterizeze la mică distanţă de locul prevăzut.

Ridică din nou privirea. Avionul se făcuse mic, era la distanţă de vreo două mile. Dintr-o dată, urma strălucitoare se transformă într-o bilă de foc în picaj spre junglă. Zgomotul exploziei ajunse până la urechile lui Malko cu întârziere, din cauza distanţei.

Urmări cu privirea avionul în flăcări până când acesta fu înghiţit de întinderea verde.

Nimeni nu apucase să sară.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I....5
Capitolul II....18
Capitolul III....25
Capitolul IV....31
Capitolul V....41
Capitolul VI....46
Capitolul VII....54
Capitolul VIII....57
Capitolul IX....68
Capitolul X....73
Capitolul XI....84
Capitolul XII....93
Capitolul XIII....102
Capitolul XIV....109
Capitolul XV....119
Capitolul XVI....127
Capitolul XVII....136
Capitolul XVIII....144
Capitolul XIX....150
Capitolul XX....154
Capitolul XXI....163
Cuprins....170